

ΑΝΑΡΧΙΑ ΣΗΜΑΙΝΕΙ ΤΡΟΠΟ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ

ΤΕΥΧΟΣ 35
ΧΡΟΝΟΣ 10ος
ΝΟΕΜΒΡΗΣ
1999
ΔΡΧ. 400

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Ο ΗΛΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΥΡΩΜΕΝΟΣ. ΚΑΙ ΜΑΡΑΙΝΕΤΑΙ ΤΟ ΜΑΤΙ ΠΟΥ ΘΑ ΤΟΝ ΑΝΤΙΚΡΥΣΕΙ. ΚΑΙ ΣΑΝ ΓΥΡΕΨΕΙΣ ΤΗ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙΣ ΣΑΝ ΤΗ ΠΕΤΡΑ. ΚΙ ΟΜΩΣ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΟΥΘΕΝΑ ΠΑΡΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΤΙΣ ΦΛΕΒΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

Δεν χρειάζεται να πάμε πολύ μακριά για να αντιληφθούμε το μέγεθος της κρατιστικής κτηνωδίας. Είναι κάτι που το βιώνουν καθημερινά οι καταπιεζόμενοι και για την οποία δεν αρκεί η απλή

πιχειρήσουμε να αναφερθούμε. Δεν είναι πρωτοφανέρωτο συμβάν η δολοφονία ενός «αλλοδαπού». Την ίδια μέρα που το «παλικάρι» δήλωνε πως δεν μετανοιώνει για ό,τι είχε κάνει, ένα άλλο υποκείμενο καταδικαζόταν ισόβια για το φόνο ενός Νιγηριανού μικροπωλητή

Έγκλημα και συγχορδία με θεά την κτηνωδία

Στην ευρύτερη περίοδο που διανύουμε και χαρακτηρίζεται, εκτός των άλλων, από την προσπάθεια των παραδοσιακών κομματικών σχηματισμών ν' ανασυγκροτηθούν, αλλά και από την εμφάνιση νέων κομμάτων, μας προέκυψε «ξαφνικά» και το «φαινόμενο» Χριστόδουλος.

Χρησιμοποιώντας αυτόν το χαρακτηρισμό προσπάθησαν τα Μ.Μ.Ε. να

διατυπώσεις του είδους: «σκότωσε (ο Καζάκος) ξένα στοιχεία».

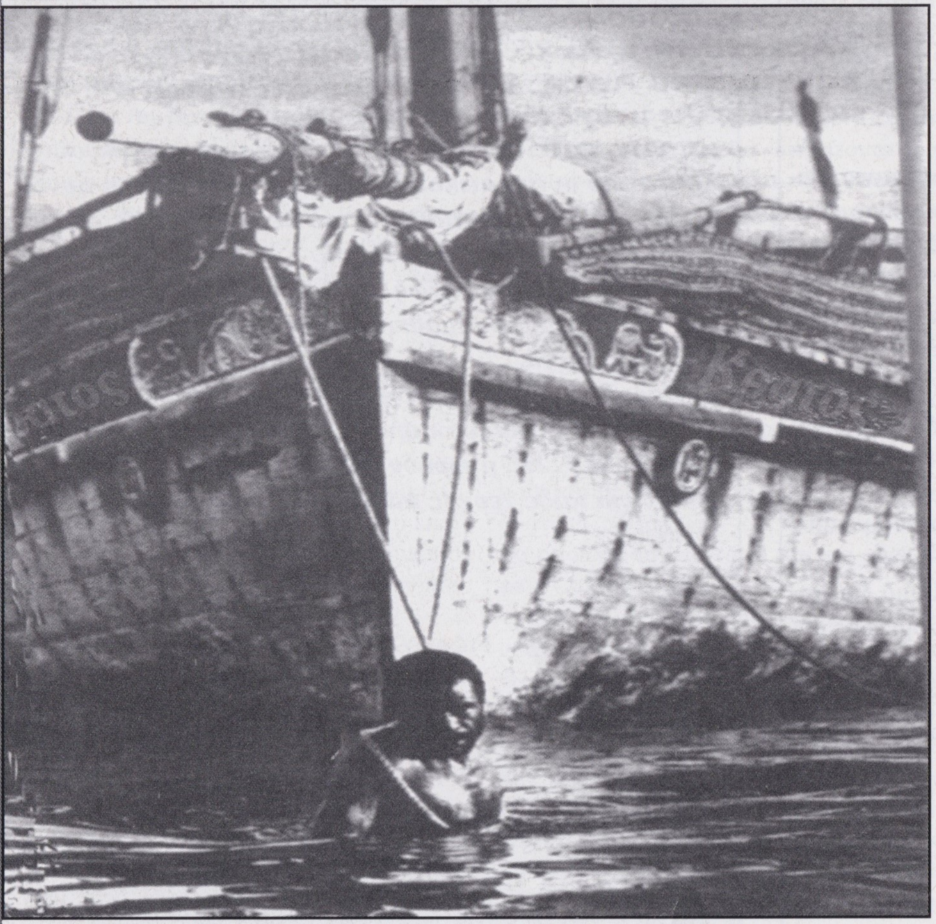
Γι' αυτή την πραγματικότητα δεν χωρά καμία αμφιβολία. Ο ίδιος ο Χριστόδουλος βιάστηκε να ξεκαθαρίσει με τον τρόπο του σ' όσους τυχόν θα διαφωνούσαν, ή θα θεωρούσαν παροδικό φαινόμενο τις καθαρά πολιτικές εμφανίσεις και παρεμβάσεις του, λέγοντας ότι «από εδώ και πέρα θα μιλάμε για όλα».

ΤΟ ΠΟΙΜΝΙΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, ΤΟ ΠΟΙΜΝΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ

ΓΙΝΕΙΣ ΣΑΝ ΤΗ ΠΕΤΡΑ. ΚΙ ΟΜΩΣ ΤΟ ΘΑΥΜΑ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΟΥΘΕΝΑ ΠΑΡΑ ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΣΤΙΣ ΦΛΕΒΕΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ.

Έγκλημα και συγχορδία με θεά την κτηνωδία

Δεν χρειάζεται να πάμε πολύ μακρυά για να αντιληφθούμε το μέγεθος της κρατιστικής κτηνωδίας. Είναι κάτι που το βιώνουν καθημερινά οι καταπιεζόμενοι και για την οποία δεν αρκεί η απλή

και γενικόλογη διαπίστωσή της ή η μοιρολατρική αποδοχή της.

Τα δείγματα και οι εκφράσεις της είναι πολλά, αλλά το τελευταίο και ιδιαίτερα αποκρουστικό είναι ο αδίστακτος και στυγνός δολοφόνος που ακούει στο όνομα Παντελής Καζάκος,

πιχειρήσουμε να αναφερθούμε. Δεν είναι πρωτοφανέρωτο συμβάν η δολοφονία ενός «αλλοδαπού». Την ίδια μέρα που το «παλικάρι» δήλωνε πως δεν μετανοιώνει για ό,τι είχε κάνει, ένα άλλο υποκείμενο καταδικαζόταν ισόβια για το φόνο ενός Νιγηριανού μικροπωλητή που είχε διαπραχθεί ένα χρόνο πριν.

Δεν έχει τόση, ιδιαίτερα, βαρύτητα αν το εν λόγω υποκείμενο ήταν ή όχι μέλος της Χρυσής Αυγής, αν δρούσε στις παρυφές της εν λόγω γκρούπας ή ανατράφηκε με τα «ιδεώδη» του ΠΑΣΟΚ (μέσα στο οποίο κυριαρχούσε το σύνθη-

ΤΟ ΠΟΙΜΝΙΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, ΤΟ ΠΟΙΜΝΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ Η ΑΓΕΛΗ ΤΩΝ «ΑΠΟΛΟΛΟΤΩΝ»

Στην ευρύτερη περίοδο που διανύουμε και χαρακτηρίζεται, εκτός των άλλων, από την προσπάθεια των παραδοσιακών κομματικών σχηματισμών ν' ανασυγκροτηθούν, αλλά και από την εμφάνιση νέων κομμάτων, μας προέκυψε «ξαφνικά» και το «φαινόμενο» Χριστόδουλος.

Χρησιμοποιώντας αυτόν το χαρακτηρισμό προσπάθησαν τα Μ.Μ.Ε. να

διατυπώσεις του είδους: «σκότωσε (ο Καζάκος) ξένα στοιχεία».

Γι' αυτή την πραγματικότητα δεν χωρά καμία αμφιβολία. Ο ίδιος ο Χριστόδουλος βιάστηκε να ξεκαθαρίσει με τον τρόπο του σ' όσους τυχόν θα διαφωνούσαν, ή θα θεωρούσαν παροδικό φαινόμενο τις καθαρά πολιτικές εμφανίσεις και παρεμβάσεις του, λέγοντας ότι «από εδώ και πέρα θα μιλάμε για όλα».

δικαιολογήσουν την προβολή που παρέχουν συστηματικά στο πρόσωπο του νέου αρχιεπισκόπου, αμέσως μετά την εκλογή του μέχρι σήμερα.

Στο διάστημα αυτό που έχει μεσολαβήσει η πραγματικότητα μας επιτρέπει να μιλήσουμε για μια προσπάθεια λειτουργίας όλου του εκκλησιαστικού μηχανισμού και ως ένα νέου τύπου κόμμα.

Με τον δικό του πρόεδρο, την δική του κοινοβουλευτική ομάδα (Ιερά Σύνοδο), την δική του εσωκομματική αντιπολίτευση, το δικό του πολιτικό καφενείο (και μάλιστα για χρήστες Internet), τις απαραίτητες συγκεντρώσεις των οπαδών που χειροκροτούν τις ομιλίες του αρχηγού απ' το μπαλκόνι (άμβωνα) και μ' ευρωπαϊκούς προσανατολισμούς (που εκφράζεται με το άνοιγμα γραφείου στις Βρυξέλλες) παρά τις εθνικιστικές κορώνες του ποι-

Και πράγματι οι δηλώσεις του από τότε κάλυπταν όλο σχεδόν το φάσμα της λεγόμενης επικαιρότητας της κεντρικής πολιτικής σκηνής, είτε υποστηρίζοντας την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση του Αρσένη, είτε κάνοντας δηλώσεις για την ΟΝΕ και το χρηματιστήριο, είτε κάνοντας εθνικιστική προπαγάνδα. Κράτος και εκκλησία, βέβαια, είχαν, έχουν και θα έχουν μια αδιατάρακτη σχέση παρά τις όποιες προβαλλόμενες περιόδους «κρίσεων», όπως αυτή του 1987 επί Τρίτση με τις περιβόητες διαπραγματεύσεις για την ρύθμιση ζητημάτων που αφορούσαν την αμύθητη εκκλησιαστική

⇨4

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Έγκλημα και συγχορδία με θεά την κτηνωδία — σελ. 1

Το ποίμνιο του Χριστόδουλου

και γενικόλογη διαπίστωσή της ή η μοιρολατρική αποδοχή της.

Τα δείγματα και οι εκφράσεις της είναι πολλά, αλλά το τελευταίο και ιδιαίτερα αποκρουστικό είναι ο αδίστακτος και στυγνός δολοφόνος που ακούει στο όνομα Παντελής Καζάκος.

Οι δολοφονικές επιθέσεις εναντίον «αλλοδαπών» στο κέντρο της Αθήνας για οκτώ ολόκληρες ώρες δεν αφήνουν κανένα ίχνος αμφιβολίας για την κάλυψη που υπήρχε εκ μέρους του κράτους και των οργάνων του. Ο απολογισμός είναι συνταρακτικός: τρεις νεκροί και αρκετοί τραυματίες, μεταξύ των οποίων ορισμένοι σε κρίσιμη κατάσταση.

Και για να έρθουμε στην αναπτυσσόμενη από πολλές πλευρές «επιχειρηματολογία» που προσπαθεί να μειώσει τα γεγονότα, να τα περιορίσει και σε ορισμένες περιπτώσεις να τα υποβαθμίσει.

Η πραγματικότητα είναι αυτή που έχει σημασία και σε σχέση μ' αυτήν θα επου είχε διαπραχθεί ένα χρόνο πριν.

Δεν έχει τόση, ιδιαίτερα, βαρύτητα αν το εν λόγω υποκείμενο ήταν ή όχι μέλος της Χρυσής Αυγής, αν δρούσε στις παρυφές της εν λόγω γκρούπας ή ανατράφηκε με τα «ιδεώδη» του ΠΑΣΟΚ (μέσα στο οποίο κυριαρχούσε το σύνθημα η «Ελλάδα στους Έλληνες») ή οποιουδήποτε άλλου κομματικού μηχανισμού.

Σημασία έχει ότι υλοποίησε κρατιστικές απόψεις και επιλογές, οι οποίες διαχέονται κάθε ώρα και στιγμή από τους κάθε είδους εκφραστές, μηχανισμούς και θεσμούς του κράτους. Αν κάποιοι από τους «προοδευτικούς» προσποιούνται πως πάγωσαν αυτό δεν έχει καμία σημασία από κοινωνική σκοπιά. Γιατί, απλούστατα, δεν είναι άμοιροι ευθυνών. Όλοι αυτοί ποτέ δεν στάθηκαν ουσιαστικά στο πλάι των κατατρεγμένων «αλλοδαπών». Το μόνο που ζητούν είναι περισσότερους θεσμούς, περισσότερους νόμους, «καλύτερη» με-

⇨3

ΤΟ ΠΟΙΜΝΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ Η ΑΓΕΛΗ ΤΩΝ «ΑΠΟΛΟΛΟΤΩΝ»

δικαιολογήσουν την προβολή που παρέχουν συστηματικά στο πρόσωπο του νέου αρχιεπισκόπου, αμέσως μετά την εκλογή του μέχρι σήμερα.

Στο διάστημα αυτό που έχει μεσολαβήσει η πραγματικότητα μας επιτρέπει να μιλήσουμε για μια προσπάθεια λειτουργίας όλου του εκκλησιαστικού μηχανισμού και ως ένα νέου τύπου κόμμα.

Με τον δικό του πρόεδρο, την δική του κοινοβουλευτική ομάδα (Ιερά Σύνοδο), την δική του εσωκομματική αντιπολίτευση, το δικό του πολιτικό καφενείο (και μάλιστα για χρήστες Internet), τις απαραίτητες συγκεντρώσεις των οπαδών που χειροκροτούν τις ομιλίες του αρχηγού απ' το μπαλκόνι (άμβωνα) και μ' ευρωπαϊκούς προσανατολισμούς (που εκφράζεται με το άνοιγμα γραφείου στις Βρυξέλλες) παρά τις εθνικιστικές κορώνες του ποιμενάρχη. Κι αυτές οι κορώνες δεν είναι άμοιρες των πάγιων αντιανθρώπινων θέσεων του, που εκφράζονται με ποικίλους τρόπους, άλλοτε με τις «ανώδυνες» προτροπές του στυλ: «να συλλαμβάνονται όσοι καίνε σημαίες» και άλλοτε, (όπως πρόσφατα με τις πολλαπλές δολοφονίες «αλλοδαπών» από το ανθρωποειδές που ακούει στο όνομα Καζάκος, του οποίου είναι πνευματικός καθοδηγητής και ένας από τους ηθικούς αυτουργούς των εγκλημάτων του) με

Και πράγματι οι δηλώσεις του από τότε κάλυπταν όλο σχεδόν το φάσμα της λεγόμενης επικαιρότητας της κεντρικής πολιτικής σκηνής, είτε υποστηρίζοντας την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση του Αρσένη, είτε κάνοντας δηλώσεις για την ΟΝΕ και το χρηματιστήριο, είτε κάνοντας εθνικιστική προπαγάνδα. Κράτος και εκκλησία, βέβαια, είχαν, έχουν και θα έχουν μια αδιατάρακτη σχέση παρά τις όποιες προβαλλόμενες περιόδους «κρίσεων», όπως αυτή του 1987 επί Τρίτση με τις περιβόητες διαπραγματεύσεις για την ρύθμιση ζητημάτων που αφορούσαν την αμύθητη εκκλησιαστική

⇨4

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Έγκλημα και συγχορδία με θεά την κτηνωδία — *σελ. 1*

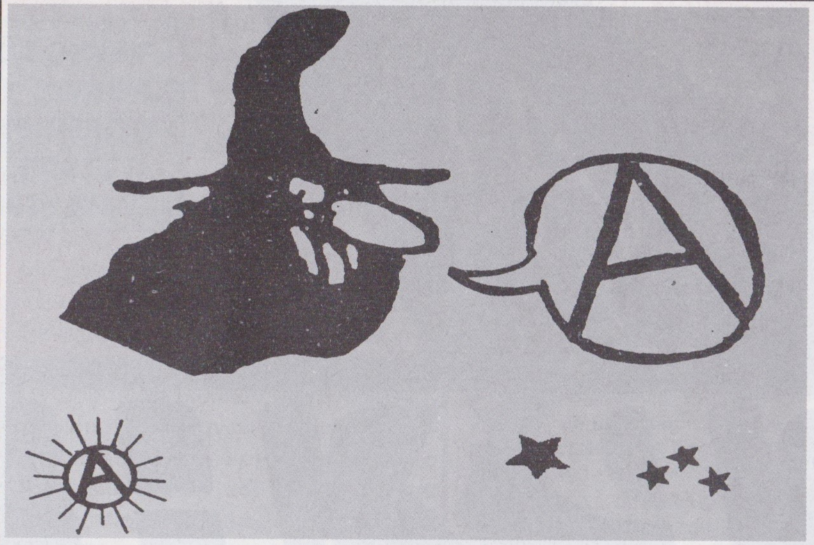
Το ποίμνιο του Χριστόδουλου
Το ποίμνιο του κράτους και η αγέλη των «απολολότων» — *σελ. 1*

Η κορύφωση μιας παρωδίας — *σελ. 5*

Σχετικά με το σεισμό της 7ης Σεπτέμβρη — *σελ. 7*

Αλλού τα κακαρίσματα κι αλλού γεννούν οι κότες... — *σελ. 9*

Για τον Κ. Μητροπέτρο — *σελ. 10*

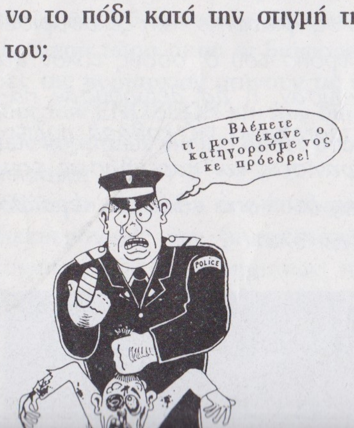

τις ελιές (και δικαιολογημένα άλλωστε). Όταν ήταν υπουργός Γεωργίας είχε προτείνει να κοπούν όλες οι ελιές πανελλαδικά.
(Τόπε ο Χαραλαμπίδης σε συνέντευξή του στην Ελευθεροτυπία).

Μωρέ όχι από το παράθυρο αλλά από τις κεντρικές πόρτες (και πύλες) επανέκαμψαν «οι σεπτοί υμών βασιλείς» (γνωστοί και ως Γλύξμπουργκ).
Και ψώνια κάνουνε, και σουλατσάρουνε, και χαριεντίζονται με τους σ̈οσιαληστές και φιέστες για την πάρτη τους δόθηκαν και πρόκειται να δοθούν.
Δεν είναι που όλοι σφυρίζουν αδιάφορα αλλά σκέπτεται κανείς πόσο άδικος ήταν ο αντιβασιλικός πυρετός πού έπιανε κάποιους κάτω από τις παροτρύνσεις των τεχνικών της εξουσίας.
Βρε κορόϊδα η λαϊκή ρήση είναι σαφής: Κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει!!!

Εσείς μπήκατε στο χρηματιστήριο ή «μπήκατε» στο πλύσιμο;
Εμείς πάντως λέμε να μετοχές-ουμε.

Για απλή συνέργεια καταδικάστηκε ο φασιστόμπατσος που κλωτσούσε την Κορωναίου στη διάρκεια της αντιφασιστικής διαδήλωσης το 1995. Μετά πολλών επαίνων, αναστολών ποινών και προβιβασμών.
Έτσι είναι.
Και το εύλογο ερώτημα: Ποια ποινή αντιστοιχεί σε εκείνο το διαδηλωτή που θα τύχει να προσπαθήσει να πηδήσει πάνω από το σώμα πεσμένου μπάτσου και θα φωτογραφηθεί με υψωμένο το πόδι κατά την στιγμή της προσπάθειάς του;

Κατέδωσε ο ρουφιάνος του ΚΤΕΛ Θεσσαλονίκης τους άτυχους «αλλοδαπούς» που θέλησαν να ταξιδέψουν για να δουν μια αλλιώτικη δυστυχία στον ελλαδικό χώρο. Κι ένοιωσε περηφάνεια γιατί βοήθησε στο έργο της αστυνομίας...
Δώρο στον «αξιοθαύμαστο» αυτό «άνθρωπο» μια κουκούλα και μια ευχή για τον προβιβασμό του σε δήμιο.
Όσο γι' αυτούς που στερήθηκαν αυτούς τους είλωτες ας μη στεναχωριούνται κι ας παρηγορηθούν με τις υπόλοιπες 500.000 που ήδη βρίσκονται εδώ.

Για να δούμε, μετά τους πρόσφατους σει-

Γνωστοποίηση

Η έκδοση και διακίνηση της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ στηρίζεται μόνο στις δυνάμεις των συντρόφων. Δεν υπάρχουν οικονομικά τράστ και επιχειρήσεις που χρηματοδοτούν και υποστηρίζουν μια τέτοια προσπάθεια και, φυσικά, δεν θα ήταν δυνατό και αποδεκτό κάτι τέτοιο!

Θα θέλαμε πάνω σ΄ αυτό το ζήτημα να τονίσουμε πως το ποσό που αναγράφεται σε κάθε τεύχος δεν αποτελεί ένα είδος αποτίμησης κάποιας «ανταλλαχτικής αξίας» του. Ένα αναρχικό έντυπο δεν θα μπορούσε ποτέ να έχει ανταλλαχτική αξία και να υπόκειται στις εμπορευματικές σχέσεις.

Προς το παρόν και για να μπορέσει να συνεχιστεί αυτή η προσπάθεια είναι αναγκασμένη να αντιμετωπίσει την οικονομική βαρύτητα των υλικών (χαρτί, εκτυπωτικά και τυπογραφικά μέσα κλπ) τα οποία εκ των πραγμάτων είμαστε υποχρεωμένοι να τά βρίσκουμε μέσα σ΄ αυτή την κοινωνία, όπου οι εμπορευματικές σχέσεις είναι ακόμα κυρίαρχες.

Δεν θα σταθούμε, όμως, ούτε σ΄αυτό το ζήτημα, γιατί δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί πως υπάρχει ετεροκαθορισμός και συνεπώς τιμή και εμπορευματική σχέση με όσους παίρνουν στα χέρια τους την ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Για μας, το ποσόν που αναγράφεται σε κάθε τεύχος ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΜΙΑ ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΣ. Δεν καθορίζεται από κάποια αυστηρά κριτήρια και είναι ευέλικτη προς κάθε κατεύθυνση (προς τα πάνω ή προς τα κάτω). Με μια κουβέντα, το μέγεθος συνεισφοράς εξαρτάται από τη διάθεση και τις δυνατότητες του καθενός με τον οποίο έρχεται σε επαφή η ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Το αναγραφόμενο ποσόν είναι μια ελάχιστοποίηση σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες για τη συνέχιση αυτής της προσπάθειας που φυσικά δεν έχει μία μόνο κατεύθυνση, αλλά συμπεριλαμβάνει και μια σειρά από άλλες πρακτικές δραστηριότητες (αφίσες, προκηρύξεις, εκδηλώσεις καθώς και άλλα μέσα που κρίνονται απαραίτητα για την συμβολή μας στη διεξαγωγή του συνολικότερου αντικρατικού αγώνα) για τις οποίες η συνει-

Εμείς πάντως λέμε να μετοχές-ουμε.

Για απλή συνέργεια καταδικάστηκε ο φασιστόμπατσος που κλωτσούσε την Κορωναίου στη διάρκεια της αντιφασιστικής διαδήλωσης το 1995. Μετά πολλών επαίνων, αναστολών ποινών και προβιβασμών.
Έτσι είναι.
Και το εύλογο ερώτημα: Ποια ποινή αντιστοιχεί σε εκείνο το διαδηλωτή που θα τύχει να προσπαθήσει να πηδήσει πάνω από το σώμα πεσμένου μπάτσου και θα φωτογραφηθεί με υψωμένο το πόδι κατά την στιγμή της προσπάθειάς του;

Ουρές για την Άξιον Εστί... Μακάριοι οι πρόσκυνούντες ότι αυτών εστίν η δουλεία των ουρανών (ΚΑΙ παντοτινή μάλιστα επί της γης).

Σφαγές αμάχων, ανηλεείς βομβαρδισμοί, τόνοι βομβών από τα ρωσικά αεροπλάνα στο Γκρόζνι της Τσετσενίας. Διαμαρτυρίες δεν βλέπουμε από κανένα «ευαίσθητο».
Τι έγινε;
Η «ευαισθησία» μετράει μόνο για τους ομόθρησκους Σέρβους και μόνο όταν πρόκειται να μετρηθούν πολιτικά οφέλη ή να χτιστούν συμμαχίες με τους εθνικιστές;
Περιμένουμε (μάταια βέβαια) να δούμε τα κόκκινα λάβαρα (κι όχι μόνο) να ανεμίζουν σε «μαχητικές» πορείες, διαμαρτυρίες ενάντια στις σφαγές από τον ρώσικο στρατό.

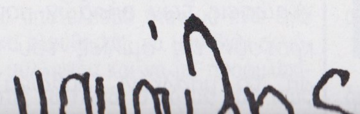
χαριεντίζονται με τους σοσιαλιστές" και φιέστες για την πάρτη τους δόθηκαν και πρόκειται να δοθούν.
Δεν είναι που όλοι σφυρίζουν αδιάφορα αλλά σκέπτεται κανείς πόσο άδικος ήταν ο αντιβασιλικός πυρετός πού έπιανε κάποιους κάτω από τις παροτρύνσεις των τεχνικών της εξουσίας.
Βρε κορόϊδα η λαϊκή ρήση είναι σαφής: Κόρακας κοράκου μάτι δεν βγάζει!!!

Κατέδωσε ο ρουφιάνος του ΚΤΕΛ Θεσσαλονίκης τους άτυχους «αλλοδαπούς» που θέλησαν να ταξιδέψουν για να δουν μια αλλιώτικη δυστυχία στον ελλαδικό χώρο. Κι ένοιωσε περηφάνεια γιατί βοήθησε στο έργο της αστυνομίας...
Δώρο στον «αξιοθαύμαστο» αυτό «άνθρωπο» μια κουκούλα και μια ευχή για τον προβιβασμό του σε δήμιο.
Όσο γι' αυτούς που στερήθηκαν αυτούς τους είλωτες ας μη στεναχωριούνται κι ας παρηγορηθούν με τις υπόλοιπες 500.000 που ήδη βρίσκονται εδώ.

Για να δούμε, μετά τους πρόσφατους σεισμούς, θα ξαναφωναχτεί το σύνθημα ΣΕΙΣΜΟΣ - ΣΕΙΣΜΟΣ - ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ;

Κι αφού τον περιέλουσε με ένα κάρο επίθετα (ο Ζουράρις τον Μαστοράκη, ντε) στο τέλος του έδωσε το χέρι, όταν ο Μαστοράκης του τόνισε τον χαρακτηρισμό που ο ίδιος είχε αποδώσει στον εαυτό του: **ΜΑΛΑΚΑΣ**.

Το σχέδιο των Κουκουέδων σε σχέση με τους μαθητές είναι αναμφισβήτητο: άνοστες κι ελεγχόμενες κομματικά πορείες. Καμιά πρωτοβουλία να μην αφεθεί στους αγωνιζόμενους μαθητές.
Αλλά οι καταλήψεις και η συγκρουσιακή διάθεση δεν θα μεταβληθεί σε φάντασμα που θα πλανιέται όπως λ.χ. ο κομμουνισμός.

την οικονομική βαρύτητα των υλικών (χαρτί, εκτυπωτικά και τυπογραφικά μέσα κλπ) τα οποία εκ των πραγμάτων είμαστε υποχρεωμένοι να τά βρίσκουμε μέσα σ´ αυτή την κοινωνία, όπου οι εμπορευματικές σχέσεις είναι ακόμα κυρίαρχες.

Δεν θα σταθούμε, όμως, ούτε σ´αυτό το ζήτημα, γιατί δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί πως υπάρχει ετεροκαθορισμός και συνεπώς τιμή και εμπορευματική σχέση με όσους παίρνουν στα χέρια τους την ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Για μας, το ποσόν που αναγράφεται σε κάθε τεύχος ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΜΙΑ ΑΝΟΙΧΤΗ ΠΡΟΤΑΣΗ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΚΑΘΕΝΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΤΗΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑΣ ΜΑΣ. Δεν καθορίζεται από κάποια αυστηρά κριτήρια και είναι ευέλικτη προς κάθε κατεύθυνση (προς τα πάνω ή προς τα κάτω). Με μια κουβέντα, το μέγεθος συνεισφοράς εξαρτάται από τη διάθεση και τις δυνατότητες του καθενός με τον οποίο έρχεται σε επαφή η ΕΞΕΓΕΡΣΗ.

Το αναγραφόμενο ποσόν είναι μια ελάχιστοποίηση σύμφωνα με τις πραγματικές ανάγκες για τη συνέχιση αυτής της προσπάθειας που φυσικά δεν έχει μία μόνο κατεύθυνση, αλλά συμπεριλαμβάνει και μια σειρά από άλλες πρακτικές δραστηριότητες (αφίσες, προκηρύξεις, εκδηλώσεις καθώς και άλλα μέσα που κρίνονται απαραίτητα για την συμβολή μας στη διεξαγωγή του συνολικώτερου αντικρατικού αγώνα), για τις οποίες η συνεισφορά του καθενός μας γίνεται, μερικές φορές δυσβάστακτη από οικονομική σκοπιά.

Θεωρούμε, λοιπόν, πως στην κατεύθυνση της ενίσχυσης αυτής της προσπάθειας, οποιαδήποτε συνεισφορά είναι αποδεκτή.

Όσοι θέλουν να συνεισφέρουν κάποιο χρηματικό ποσό ή να αποκτήσουν παλαιότερα ή τα επόμενα τεύχη της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ μπορούν να καθορίσουν μόνοι τους το ποσόν για κάθε τεύχος και να στείλουν ταχυδρομική επιταγή:

Προς:

Γιώργο Βλασσόπουλο
Τ.Θ. 30658,
Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

EXEGERSI (REVOLT)
Donations and Subscription to:

Ουρές για την Άξιον Εστί... Μακάριοι οι προσκυνούντες ότι αυτών εστίν η δουλεία των ουρανών (ΚΑΙ παντοτινή μάλιστα επί της γης).

Σφαγές αμάχων, ανηλεείς βομβαρδισμοί, τόνοι βομβών από τα ρωσικά αεροπλάνα στο Γκρόζνι της Τσετσενίας. Διαμαρτυρίες δεν βλέπουμε από κανένα «ευαίσθητο».
Τι έγινε;
Η «ευαισθησία» μετράει μόνο για τους ομόθρησκους Σέρβους και μόνο όταν πρόκειται να μετρηθούν πολιτικά οφέλη ή να χτιστούν συμμαχίες με τους εθνικιστές;
Περιμένουμε (μάταια βέβαια) να δούμε τα κόκκινα λάβαρα (κι όχι μόνο) να ανεμίζουν σε «μαχητικές» πορείες, διαμαρτυρίες ενάντια στις σφαγές από τον ρώσικο στρατό.

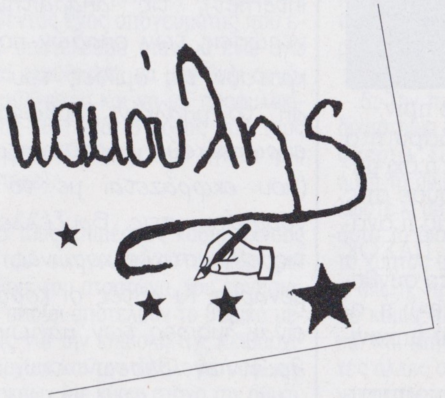

Η υπερκάλυψη του Ελαιώνα συνεχίζεται με αμείωτο ρυθμό. Κι αυτή η «ρημάδα» η εσωτερική αντιπολίτευση μας έχει ταράξει στις γαργάρες.
Λοιπόν, αυτός ο τύπος έχει άσβηστο μίσος για

Για να δούμε, μετά τους πρόσφατους σεισμούς, θα ξαναφωναχτεί το σύνθημα ΣΕΙΣΜΟΣ - ΣΕΙΣΜΟΣ - ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ;

Κι αφού τον περιέλουσε με ένα κάρο επίθετα (ο Ζουράρις τον Μαστοράκη, ντε) στο τέλος του έδωσε το χέρι, όταν ο Μαστοράκης του τόνισε τον χαρακτηρισμό που ο ίδιος είχε αποδώσει στον εαυτό του: **ΜΑΛΑΚΑΣ**.

Το σχέδιο των Κουκουέδων σε σχέση με τους μαθητές είναι αναμφισβήτητο: άνοστες κι ελεγχόμενες κομματικά πορείες. Καμιά πρωτοβουλία να μην αφεθεί στους αγωνιζόμενους μαθητές.
Αλλά οι καταλήψεις και η συγκρουσιακή διάθεση δεν θα μεταβληθεί σε φάντασμα που θα πλανιέται όπως λ.χ. ο κομμουνισμός.

εκδηλώσεις καθώς και άλλα μέσα που κρίνονται απαραίτητα για την συμβολή μας στη διεξαγωγή του συνολικώτερου αντικρατικού αγώνα), για τις οποίες η συνεισφορά του καθενός μας γίνεται, μερικές φορές δυσβάστακτη από οικονομική σκοπιά.

Θεωρούμε, λοιπόν, πως στην κατεύθυνση της ενίσχυσης αυτής της προσπάθειας, οποιαδήποτε συνεισφορά είναι αποδεκτή.

Όσοι θέλουν να συνεισφέρουν κάποιο χρηματικό ποσό ή να αποκτήσουν παλαιότερα ή τα επόμενα τεύχη της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ μπορούν να καθορίσουν μόνοι τους το ποσόν για κάθε τεύχος και να στείλουν ταχυδρομική επιταγή:

Προς:

Γιώργο Βλασσόπουλο
Τ.Θ. 30658,
Τ.Κ. 10033,
ΑΘΗΝΑ

EXEGERSI (REVOLT)
Donations and Subscription to:
GIORGOS VLASSOPOULOS
P.O.BOX 30658,
ATHENS 10033,
GREECE

Που θα βρείτε την ΕΞΕΓΕΡΣΗ:

ΑΘΗΝΑ:
Στην **Αναρχική Αρχειοθήκη.**

Στα **βιβλιοπωλεία:**
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ, ΠΑΡΑ ΠΕΝΤΕ, ΣΟΛΑΡΙΣ, ΒΑΒΕΛ, ΟΥΤΟΠΙΑ, ΠΑΡΟΥΣΙΑ, ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΟ ΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ.

Στα περίπτερα της Πλατείας Εξαρχείων, της Κάνιγγος, του σταθμού Αττικής, της Ακαδημίας και Ιπποκράτους, καθώς και Ακαδημίας και Π. Γρηγορίου

ΠΕΙΡΑΙΑΣ:

Βιβλιοπωλείο:
ΑΝΤΕΡΓΚΡΑΟΥΝΤ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ:
Βιβλιοπωλεία:
ΚΕΝΤΡΙ, ΛΩΤΟΣ, Η ΑΓΝΩΣΤΗ ΚΑΝΤΑΘ

Επίσης, παλαιότερα τεύχη της **ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ** υπάρχουν στην **ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΑΡΧΕΙΟΘΗΚΗ.**

Έγκλημα και συγχορδία με θεά την κτηνωδία

1⇨ ταχείριση, αλλά ποτέ δεν έκαναν το παραμικρό για τις χιλιάδες που βρίσκονται στις φυλακές με βαρύτατες κατηγορίες (τις περισσότερες φορές κατασκευασμένες), για αυτούς που φορτώνονται ο,τιδήποτε στραβό νομίζει πως του συμβαίνει το κάθε καθίκι ή ο οποιοσδήποτε εμπαθής μικρόμυαλος.

Και πως θα μπορούσαν άλλωστε όλα αυτά τα φερέφωνα του κράτους (που νοιώθουν πως θα μπορέσουν να ξεγελάσουν την κοινωνία, μοστράροντας μέσα από τα παράθυρα και πουλώντας φύκια για μεταξωτές κορδέλες) να δυσαρεστήσουν τον «κύριο υπουργό» Δικαιοσύνης ή τον «αξιότιμο υπουργό» Δημόσιας Τάξης και τα τσιράκια τους; Αυτοί έτσι κι αλλοιώς, εκείνο στο οποίο καταλήγουν σε κάθε «περισπούδαστη» παράσταση που στήνεται μέσω των ΜΜΕ, μαζί με τους «Ανδρεουλάκους» και τους «Μιχαλολιάκους» (η δημο-κρατία τους!!) είναι πως χρειάζεται περισσότερη αστυνόμευση και καλύτερη εκπαίδευση των μηχανισμών κρατικής βίας.

Κι αυτή η εμμονή τους έχει επικροτήσει τις χιλιάδες «εξακριβώσεις» και ξυλοδαρμούς νεολαίων από τους ασφαλίτες και τους μπάτσους, οι οποίες πλέον έχουν γίνει καθεστώς και με τις οποίες κανένας πλέον δεν ασχολείται. (Η μάλλον τυχαίνει να ασχολούνται μόνο όταν κάποιος που διαθέτει «δόντι» ή κάποιες «άκρες» πέσει στα δίκτυα των ασύδοτων τραμπούκων του κράτους.)

Όλοι οι θεσμολάγνοι κρατιστές βρήκαν τώρα αφορμή να περιορίσουν τις ευθύνες του κράτους, προσπαθώντας να αποδείξουν πως πρόκειται για ένα μεμονωμένο γεγονός. Προσπαθούν να φορτώσουν τις ευθύνες στην Χρυσή Αυγή (που έτσι κι αλλοιώς έχει αναλάβει μαζί με τους μπάτσους να φέρνει σε πέρας τις βρώμικες υποθέσεις για λογαριασμό του κράτους), για να συγκαλύψουν τις δικές τους. Μιλάνε για δέκα άτομα που κάλυπταν και βοηθούσαν το στυγερό φονιά κατά την διάρκεια των δολοφονιών.

Λάθος δεν ήταν δέκα!

Ήταν όλοι αυτοί οι ιδεολογικοί και πραγματικοί φασίστες, που από την δεκαετία του '90 ξεκίνησαν τη ρατσιστική εκστρατεία ενάντια στους μετανάστες. Ήταν όλοι αυτοί που εξυψώνουν με κάθε ευκαιρία την ελληνικότητα και την ελληνική ράτσα. Είναι ο αξιότιμος ταξικός εχθρός Αρχιεπίσκοπος και όλο το κλήρο του, που η

ζωή της ωρυόταν εναντίον των ξένων και τώρα «το παίζει» προοδευτικιά και φιλεύσπλαχνη).

Είναι η κλίκα των Σημίτηδων που μιλούν για την εγκληματικότητα των ξένων. Αυτοί ξέρουν πολύ καλά πως η χρησιμοποίηση των εκατοντάδων χιλιάδων «αλλοδαπών» δεν είναι τυχαία. Ούτε βέβαια μπορεί να πιστέψει κανείς τα παραπλανητικά λεγόμενά τους πως «το κράτος βρέθηκε απροετοίμαστο» μπροστά στην εισροή τόσο μεγάλου αριθμού «αλλοδαπών». Ήταν πολύ συγκεκριμένη επιλογή των κρατιστών για πάμφθηνα εργατικά χέρια, που θα έριχναν τους μισθούς και τον πληθωρισμό, κάτι που διευκολύνει την παρουσίαση των κατάλληλων αριθμητικών πινάκων για την πραγματοποίηση της εισόδου στην «περιλάλητη» και «περιπόθητη» Νομισματική Ένωση. Όλοι λοιπόν οι περισπούδαστοι καραγκιόζηδες, που φιγουράρουν στα τοκ-σόου και τα παράθυρα, αποφεύγουν να μιλήσουν με ευθύτητα γι' αυτό το ζήτημα. Αντίθετα, σπεύδουν να μιλήσουν για έλλειψη προετοιμασίας και να αναφερθούν στο ότι «είμαστε κα-

Το κοινό στοιχείο όλων αυτών των ομάδων ήταν και παραμένει ένα: ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ.

ταδικασμένοι» να ζήσουμε μαζί με τους «αλλοδαπούς».

Ο ρατσισμός αυτός, που συστηματικά καλλιεργείται από τους κρατιστές και τα τσιράκια τους, δεν είναι πρωτοφανέρωτος. Τα ίδια υπήρχαν κάθε φορά που υπήρχε εισροή «αλλοδαπών». Τα ίδια με τους Πολωνούς, τους Γιουγκοσλάβους, τους Πακιστανούς και τους Ινδούς, παλιότερα. Την έκταση και ένταση του καλλιεργούμενου ρατσισμού την προσδιορίζει στις περισσότερες περιπτώσεις και ο αριθμός των «αλλοδαπών» που εισρέουν στον ελλαδικό χώρο. Και μπορούν να θυμηθούν οι μεγαλύτεροι

συμπαράστασή τους («επιτέλους κάποιος έπρεπε να το κάνει», σιγομουρμούριζαν).

Είναι αυτή η στρατιά των ανθρωποκυνηγών που του φέρθηκαν με το γάντι προσέχοντας να μην τον γραντζουνίσουν και καλύπτοντας τη φάτσα του από τις κάμερες των παρευρισκόμενων φωτογράφων, κατά τη στιγμή της σύλληψης. Και όλοι αυτοί που υπάκουα δέχονταν τις διαταγές του («Σταματήστε τώρα να μιλήσω», «Πάμε τώρα, τρέχοντας»).

Είναι ακόμα όλη αυτή η συμμορία των πατριδολατρών, που επιδεικνύονται σαν Ελληναράδες.

Γιατί έχει μεγάλη σημασία πως ο Καζάκος έδρασε ως Ελληναράς και ως γνήσιο τέκνο της εκκλησίας μοστράροντας το σταυρό και ρωτώντας με αγωνία για την εντύπωση που είχε δώσει στην κοινωνία. (Φαίνεται πως μέσα στις περιθωριακές κλίκες, με τις οποίες συγχνωτιζόταν κυριαρχεί η θεωρία πως οι δολοφόνοι ανυποψίαστων και κατατρεγμένων είναι ήρωες και γι' αυτό περίμενε να του φερθούν σαν ήρωα). Αλλά δεν πρέπει να προξενεί εντύπωση. Το βρωμερό υποκείμενο νόμιζε πως θα τον υποδέχονταν με ζητωκραυγές όπως έγινε με τους συγχωριανούς ενός άλλου που δολοφόνησε «αλλοδαπό», των οποίων η εικόνα προβαλλόταν συνεχώς από τα ΜΜΕ (για να την εμπεδώσουμε και να μπορέσουμε να ανδιάσουμε για την απερίγραπτη κτηνωδία αυτών των ανθρωποειδών).

Αυτή η ξετσίπωτη φατρία των ελληναράδων —που προέκυψε τα τελευταία χρόνια και η οποία υποθάλπεται από το κράτος και τους κάθε λογής μηχανισμούς και θεσμούς του— αποτελεί το προτεινόμενο «φάρμακο» για την αντιμετώπιση των συνθηκών που προκάλεσαν, μέσα στις ανθρώπινες κοινωνίες, οι επιλογές της κυριαρχίας.

Και βλέπει κανείς να προβάλλονται σαν έλληνες (και αποτυχημένοι στους ρόλους τους θεατρίνοι να μυξοκλαίνε υποκριτικά για την σημαία) αυτοί που άμα τους ρωτήσεις από που κρατάει η σκούφια τους θα ορμήσουν με μίσος ε-

των Καταλανών, των Σαρακηνών, των Νορμανδών, των Ιταλών των Βουλγάρων, τα «νόθα» των βαρβαρικών επιδρομών και των Ρωμαίων κατακτητών του ελλαδικού χώρου. Όλοι «έλληνες».

Και θα μπορούσε να θεωρηθεί γελοίο (αν δεν ήταν συνταρακτικά κτηνώδες) να μαίνονται, εναντίον των αλβανών, πληθυσμοί περιοχών που έχουν αρβανίτικη καταγωγή. Ναι. Το κράτος προκειμένου να στηθεί με τα εθνικά του χαρακτηριστικά, χρειαζόταν να ισοπεδώσει την Βαβυλωνία των γλωσσών και των πολυποίκιλων ανθρώπινων ομάδων. Να τους εξαναγκάσει (για να μπορέσουν να επιβιώσουν σαν νέου τύπου σκλάβοι) να δεχθούν μία κατασκευασμένη και ξένη προς αυτούς γλώσσα. Να τους δώσει για τον ίδιο λόγο εξαναγκαστικά μια ταυτότητα για να μπορέσει να συγκαλυφθεί το μοναδικό στοιχείο που τους κάνει να ξεχωρίζουν από τους δυνάστες τους, από τους καταπιεστές κι εκμεταλλευτές τους: **η ανθρωπινότητα**.

Το κοινό στοιχείο όλων αυτών των ομάδων ήταν και παραμένει ένα: **ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ.**

Δεν έχει καμία σημασία αν, για πολύ συγκεκριμένους λόγους, κάποιοι έχουν περισσότερη μελανίνη στον οργανισμό τους από κάποιους άλλους και άλλοι λιγότερη από τον μέσο όρο (αλήθεια ποιος κατασκεύασε αυτό το «μέσο όρο» και πόση βαρύτητα μπορεί να έχει μπροστά στο υπέρτατο αγαθό της ανθρώπινης ζωής;).

Ο Καζάκος είναι μια απόπειρα «κοινωνικής καταξίωσης» του έργου των μπάτσων και των δεκάδων πογκρόμ, που πραγματοποιούνται κάθε χρόνο α-

Η αλληλεγγύη και η ανθρωπινότητα δεν έχουν πάψει να υπάρχουν και θα σαρώσουν το βούρκο, μέσα από τον οποίο ξεπροβάλλουν τα σκατόμυαλα εγκληματικά καθάρματα, που είναι γνήσια παιδιά του κράτους και

μαζί με τους «Ανδρεουλάκους» και τους «Μιχαλολιάκους» (η δημο-κρατία τους!!) είναι πως χρειάζεται περισσότερη αστυνόμευση και καλύτερη εκπαίδευση των μηχανισμών κρατικής βίας.

Κι αυτή η εμμονή τους έχει επικροτήσει τις χιλιάδες «εξακριβώσεις» και ξυλοδαρμούς νεολαίων από τους ασφαλίτες και τους μπάτσους, οι οποίες πλέον έχουν γίνει καθεστώς και με τις οποίες κανένας πλέον δεν ασχολείται. (Η μάλλον τυχαίνει να ασχολούνται μόνο όταν κάποιος που διαθέτει «δόντι» ή κάποιες «άκρες» πέσει στα δίκτυα των ασύδοτων τραμπούκων του κράτους.)

Όλοι οι θεσμολάγνοι κρατιστές βρήκαν τώρα αφορμή να περιορίσουν τις ευθύνες του κράτους, προσπαθώντας να αποδείξουν πως πρόκειται για ένα μεμονωμένο γεγονός. Προσπαθούν να φορτώσουν τις ευθύνες στην Χρυσή Αυγή (που έτσι κι αλλοιώς έχει αναλάβει μαζί με τους μπάτσους να φέρνει σε πέρας τις βρώμικες υποθέσεις για λογαριασμό του κράτους), για να συγκαλύψουν τις δικές τους. Μιλάνε για δέκα άτομα που κάλυπταν και βοηθούσαν το στυγερό φονιά κατά την διάρκεια των δολοφονιών.

Λάθος δεν ήταν δέκα!

Είναι όλος αυτός ο κρατιστικός συρφετός ο οποίος, προκειμένου να καλύψει τα εγκλήματά του, προσπαθεί να κατασκευάσει αποδιοπομπαίους τράγους στο πρόσωπο των «αλλοδαπών».

Είναι ο συρφετός των Αβραμοπουλαίων με το ναζιστικό και ρατσιστικό Κέλτικο σταυρό στη σημαία του Δήμου Αθηναίων που συνομιλούν ισότιμα με τους Πλεύρηδες.

Είναι η προβαλλόμενη φάρα των Χριστόδουλων, που αρθρογραφούν και στέλνουν επιστολές στον ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΣΜΟ, τον ΣΤΟΧΟ του σκατόψυχου Καψάλη και την ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ, με εμπαθή και ρατσιστικά κείμενα.

Είναι και οι δημοσιογράφοι τύπου Ρίζου (Αδέσμευτου γαρ) που προτρέπουν με «προσωπικό παράδειγμα» («θα βγω και θα αρχίσω να τους σκοτώνω») και Λιάνας Κανέλλη (η οποία στην προ ΚΝΕ κη Ένωση. Όλοι λοιπόν οι περισπούδαστοι καραγκιόζηδες, που φιγουράρουν στα τοκ-σόου και τα παράθυρα, αποφεύγουν να μιλήσουν με ευθύτητα γι' αυτό το ζήτημα. Αντίθετα, σπεύδουν να μιλήσουν για έλλειψη προετοιμασίας και να αναφερθούν στο ότι «είμαστε καταδικασμένοι» να ζήσουμε μαζί με τους «αλλοδαπούς».

Το κοινό στοιχείο όλων αυτών των ομάδων ήταν και παραμένει ένα: ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ.

Ο ρατσισμός αυτός, που συστηματικά καλλιεργείται από τους κρατιστές και τα τσιράκια τους, δεν είναι πρωτοφανέρωτος. Τα ίδια υπήρχαν κάθε φορά που υπήρχε εισροή «αλλοδαπών». Τα ίδια με τους Πολωνούς, τους Γιουγκοσλάβους, τους Πακιστανούς και τους Ινδούς, παλιότερα. Την έκταση και ένταση του καλλιεργούμενου ρατσισμού την προσδιορίζει στις περισσότερες περιπτώσεις και ο αριθμός των «αλλοδαπών» που εισρέουν στον ελλαδικό χώρο. Και μπορούν να θυμηθούν οι μεγαλύτεροι σε ηλικία τον ξέφρενο ρατσισμό ενάντια στους μικρασιάτες πρόσφυγες μετά το 1922, οι οποίοι (διάβολε!) θεωρούνταν και «έλληνες». Παραμένουν ακόμα και μέχρι σήμερα γνωστοί οι υποτιμητικοί χαρακτηρισμοί γι' αυτούς (μεταξύ αυτών προεξάρχουσα είναι και η φράση «τσόκαρο» που χρησιμοποιούνταν τότε προκειμένου να χαρακτηριστούν οι μικρασιάτισσες).

Και είναι εύκολο για το κράτος να δείξει το δέντρο (κρύβοντας το δάσος, δηλαδή τον εαυτό του) ρίχνοντας ευθύνες για την ανεργία στους «ξένους», καλλιεργώντας ανασφάλεια και διάφορους ψυχολογικούς φόβους και συνειρμούς για να στρέψει τα όποια ανθρωπάρια μπορέσει ενάντια στους ξένους.

Είναι, ακόμη, οι οργανωμένες συμμορίες του κράτους που, όταν συνέλαβαν τον Καζάκο, του έδειξαν την αμέριστη

χωτισμού τους κυριαρχεί η θεωρία πως οι δολοφόνοι ανυποψίαστων και κατατρεγμένων είναι ήρωες και γι' αυτό περίμενε να του φερθούν σαν ήρωα). Αλλά δεν πρέπει να προξενεί εντύπωση. Το βρωμερό υποκείμενο νόμιζε πως θα τον υποδέχονταν με ζητωκραυγές όπως έγινε με τους συγχωριανούς ενός άλλου που δολοφόνησε «αλλοδαπό», των οποίων η εικόνα προβαλλόταν συνεχώς από τα ΜΜΕ (για να την εμπεδώσουμε και να μπορέσουμε να αποδιάσουμε για την απερίγραπτη κτηνωδία αυτών των ανθρωποειδών).

Αυτή η ξετσίπωτη φατρία των ελληναράδων —που προέκυψε τα τελευταία χρόνια και η οποία υποθάλπεται από το κράτος και τους κάθε λογής μηχανισμούς και θεσμούς του— αποτελεί το προτεινόμενο «φάρμακο» για την αντιμετώπιση των συνθηκών που προκάλεσαν, μέσα στις ανθρώπινες κοινωνίες, οι επιλογές της κυριαρχίας.

Και βλέπει κανείς να προβάλλονται σαν έλληνες (και αποτυχημένοι στους ρόλους τους θεατρίνοι να μυξοκλαίνε υποκριτικά για την σημαία) αυτοί που άμα τους ρωτήσεις από που κρατάει η σκούφια τους θα ορμήσουν με μίσος εναντίον σου, γιατί ξέρουν πως έφτασε η ώρα να ξεσκεπαστούν.

Άτομα που η καταγωγή τους είναι από τα πιο απίθανα μέρη του πλανήτη, νοιώθουν πώς **επιβεβαιώνουν την άθλια ύπαρξή τους με το να δώσουν στον εαυτό τους μια ταυτότητα που είναι αποδεκτή και σύμφωνη με τις επιταγές του κράτους**. Έλληνας θα δηλώσει και ο εβραϊκής ή αραβικής καταγωγής μπάτσος κι αν τον ρωτήσεις από που προέρχεται το όνομά του την έβαψες!!!

Κι όλα αυτά έχουν μια προϊστορία που σχετίζεται με την κατασκευή του σημερινού κράτους που αυτοχαρακτηρίζεται σαν ελληνικό.

Όταν πριν από 175 περίπου χρόνια ξεκίνησε το στήσιμο αυτού του κατασκευάσματος, με τις ευλογίες μεγάλης μερίδας της κυριαρχίας εκείνης της εποχής, στον «ελλαδικό χώρο», ένας από τους τρόπους, που χρησιμοποιήθηκαν γι' αυτό το σκοπό, ήταν η σύνδεση ενός ανύπαρκτου ελληνικού παρελθόντος με ένα παρόν που συναπαρτιζόταν από ένα συνονθύλευμα ομάδων ανθρώπων. Κι αυτό το μωσαϊκό προσπάθησαν να το εγκλωβίσουν μέσα στα κρατικά όρια, που προέκυπταν μετά τον τεμαχισμό και α-

λευτές τους: **η ανθρωπινότητα**.

Το κοινό στοιχείο όλων αυτών των ομάδων ήταν και παραμένει ένα: **ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ.**

Δεν έχει καμία σημασία αν, για πολύ συγκεκριμένους λόγους, κάποιοι έχουν περισσότερη μελανίνη στον οργανισμό τους από κάποιους άλλους και άλλοι λιγότερη από τον μέσο όρο (αλήθεια ποιος κατασκεύασε αυτό το «μέσο όρο» και πόση βαρύτητα μπορεί να έχει μπροστά στο υπέρτατο αγαθό της ανθρώπινης ζωής;).

Ο Καζάκος είναι μια απόπειρα «κοινωνικής καταξίωσης» του έργου των μπάτσων και των δεκάδων πογκρόμ, που πραγματοποιούνται κάθε χρόνο από το κράτος και τα εγκληματικά όργανά του ενάντια στους «αλλοδαπούς», με τις επαινετικές πλύσεις εγκεφάλου από τα ΜΜΕ. Τώρα προσπαθούν να τον βγάλουν ψυχοπαθή, την ίδια στιγμή που παραμένει αμετανόητος και έτοιμος να επαναλάβει σε κάθε ευκαιρία τις εγκληματικές του πράξεις. Είναι βέβαια αξιοσημείωτη η σιγή των ΜΜΕ, (ενώ το όργιο αίματος και θανάτου συνεχιζόταν), που δείχνει την ρατσιστική κατεύθυνση και αποσιώπηση παρόμοιων εγκλημάτων που στρέφονται ενάντια σε «αλλοδαπούς».

Η αλληλεγγύη και η ανθρωπινότητα δεν έχουν πάψει να υπάρχουν και θα σαρώσουν το βούρκο, μέσα από τον οποίο ξεπροβάλλουν τα σκατόμυαλα εγκληματικά καθάρματα, που είναι γνήσια παιδιά του κράτους και του κεφαλαίου.

Το πως αλήθεια θα έσπευδαν να διατυμπανίσουν ένα μικρότερης έκτασης περιστατικό και μόνο στην υποψία πως δράστης θα ήταν κάποιος «αλλοδαπός» όλοι το ξέρουμε.

Και αυτή η συγκινητική λεπτότητα των χαρακτηρισμών «οδηγήθηκε στις φυλακές ο κατηγορούμενος» τι σας λεει; «Κατηγορούμενος» ο, χωρίς αμφιβολία, στυγνός δολοφόνος ενώ πρόθυμα χαρακτηρίζεται σαν στυγερός δολοφόνος ο «αλλοδαπός» που οι αμφιβολίες για την

καλύπταν και βοηθούσαν το στυγερό φονιά κατά την διάρκεια των δολοφονιών.

Λάθος δεν ήταν δέκα!

Είναι όλος αυτός ο κρατιστικός συρφετός ο οποίος, προκειμένου να καλύψει τα εγκλήματά, του προσπαθεί να κατασκευάσει αποδιοπομπαίους τράγους στο πρόσωπο των «αλλοδαπών».

Είναι ο συρφετός των Αβραμοπουλαίων με το ναζιστικό και ρατσιστικό Κέλτικο σταυρό στη σημαία του Δήμου Αθηναίων που συνομιλούν ισότιμα με τους Πλεύρηδες.

Είναι η προβαλλόμενη φάρα των Χριστόδουλων, που αρθρογραφούν και στέλνουν επιστολές στον ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΣΜΟ, τον ΣΤΟΧΟ του σκατόψυχου Καψάλη και την ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΩΡΑ, με εμπαθή και ρατσιστικά κείμενα.

Είναι και οι δημοσιογράφοι τύπου Ρίζου (Αδέσμευτου γαρ) που προτρέπουν με «προσωπικό παράδειγμα» («θα βγω και θα αρχίσω να τους σκοτώνω») και Λιάνας Κανέλλη (η οποία στην προ ΚΝΕ

σεις και ο αριθμός των «αλλοδαπών» που εισρέουν στον ελλαδικό χώρο. Και μπορούν να θυμηθούν οι μεγαλύτεροι σε ηλικία τον ξέφρενο ρατσισμό ενάντια στους μικρασιάτες πρόσφυγες μετά το 1922, οι οποίοι (διάβολε!) θεωρούνταν και «έλληνες». Παραμένουν ακόμα και μέχρι σήμερα γνωστοί οι υποτιμητικοί χαρακτηρισμοί γι' αυτούς (μεταξύ αυτών προεξάρχουσα είναι και η φράση «τσόκαρο» που χρησιμοποιούνταν τότε προκειμένου να χαρακτηριστούν οι μικρασιάτισσες).

Και είναι εύκολο για το κράτος να δείξει το δέντρο (κρύβοντας το δάσος, δηλαδή τον εαυτό του) ρίχνοντας ευθύνες για την ανεργία στους «ξένους», καλλιεργώντας ανασφάλεια και διάφορους ψυχολογικούς φόβους και συνειρμούς για να στρέψει τα όποια ανθρωπάρια μπορέσει ενάντια στους ξένους.

Είναι, ακόμη, οι οργανωμένες συμμορίες του κράτους που, όταν συνέλαβαν τον Καζάκο, του έδειξαν την αμέριστη

ποκριτικά για την σημαία) αυτοί που αμα τους ρωτήσεις από που κρατάει η σκούφια τους θα ορμήσουν με μίσος εναντίον σου, γιατί ξέρουν πως έφτασε η ώρα να ξεσκεπαστούν.

Άτομα που η καταγωγή τους είναι από τα πιο απίθανα μέρη του πλανήτη, νοιώθουν πώς **επιβεβαιώνουν την άθλια ύπαρξή τους με το να δώσουν στον εαυτό τους μια ταυτότητα που είναι αποδεκτή και σύμφωνη με τις επιταγές του κράτους**. Έλληνας θα δηλώσει και ο εβραϊκής ή αραβικής καταγωγής μπάτσος κι αν τον ρωτήσεις από που προέρχεται το όνομά του την έβαψες!!!

Κι όλα αυτά έχουν μια προϊστορία που σχετίζεται με την κατασκευή του σημερινού κράτους που αυτοχαρακτηρίζεται σαν ελληνικό.

Όταν πριν από 175 περίπου χρόνια ξεκίνησε το στήσιμο αυτού του κατασκευάσματος, με τις ευλογίες μεγάλης μερίδας της κυριαρχίας εκείνης της εποχής, στον «ελλαδικό χώρο», ένας από τους τρόπους, που χρησιμοποιήθηκαν γι' αυτό το σκοπό, ήταν η σύνδεση ενός ανύπαρκτου ελληνικού παρελθόντος με ένα παρόν που συναπαρτιζόταν από ένα συνονθύλευμα ομάδων ανθρώπων. Κι αυτό το μωσαϊκό προσπάθησαν να το εγκλωβίσουν μέσα στα κρατικά όρια, που προκύπτανε μετά τον τεμαχισμό και ανασχηματισμό της Οθωμανικής αυτοκρατορίας.

Η διαρκής προσπάθεια των κρατιστών από τότε μέχρι σήμερα είναι να ενσταλάξουν στους εξουσιαζόμενους το «εθνικό φρόνημα» και «την ελληνικότητα».

Ο εθνικισμός αποτελεί ένα από τα συστατικά στοιχεία της ιδεολογίας της κυριαρχίας. Αποτελεί ταυτόχρονα την αιχμή του δόρατος του κράτους για την καταστολή των κοινωνικών αγώνων.

Έλληνες λοιπόν όλοι. Οι αρβανίτες, οι βλάχοι (ο πολυμαθέστατος μάλιστα πρόεδρος της δημοκρατίας δεν δίστασε να απευθυνθεί στους βλάχους δηλώνοντας τους με σοβαρότητα πως είναι γνήσιοι έλληνες!!!), οι τουρκικής, πομάκικης, εβραϊκής, σερβικής, αραβικής καταγωγής, οι πόντιοι, οι μικρασιάτες πρόσφυγες, οι απόγονοι των ενετών,

καθάρματα, που είναι γνήσια παιδιά του κράτους και του κεφαλαίου.

πό το κράτος και τα εγκληματικά όργανά του ενάντια στους «αλλοδαπούς», με τις επαινετικές πλύσεις εγκεφάλου από τα ΜΜΕ. Τώρα προσπαθούν να τον βγάλουν ψυχοπαθή, την ίδια στιγμή που παραμένει αμετανόητος και έτοιμος να επαναλάβει σε κάθε ευκαιρία τις εγκληματικές του πράξεις. Είναι βέβαια αξιοσημείωτη η σιγή των ΜΜΕ, (ενώ το όργιο αίματος και θανάτου συνεχιζόταν), που δείχνει την ρατσιστική κατεύθυνση και αποσιώπηση παρόμοιων εγκλημάτων που στρέφονται ενάντια σε «αλλοδαπούς».

Το πως αλήθεια θα έσπευδαν να διατυμπανίσουν ένα μικρότερης έκτασης περιστατικό και μόνο στην υποψία πως δράστης θα ήταν κάποιος «αλλοδαπός» όλοι το ξέρουμε.

Και αυτή η συγκινητική λεπτότητα των χαρακτηρισμών «οδηγήθηκε στις φυλακές ο κατηγορούμενος» τι σας λεει; «Κατηγορούμενος» ο, χωρίς αμφιβολία, στυγνός δολοφόνος ενώ πρόθυμα χαρακτηρίζεται σαν στυγερός δολοφόνος ο «αλλοδαπός» που οι αμφιβολίες για την διάπραξη κάποιου «αδικήματος» είναι άπειρες.

Όσο για την μεταχείριση να μην τα συζητάμε. Όπου ζήτησε το στείλαν το «παιδί» και σε ειδικά διαρρυθμισμένο χώρο. Όχι παίζουμε.

Και δεν θα πρέπει να παραλείψουμε την σύμπτωση αυτού του γεγονότος με την εντεινόμενη σκανδαλολογία η οποία βέβαια πέρασε πλέον σε δεύτερη μοίρα.

Οι αγωνιζόμενοι άνθρωποι γνωρίζουν την πραγματικότητα και την πηγή μέσα από την οποία ξεπηδάει αυτό το ασίγαστο μίσος και δεν μπορούν να μένουν αδιάφοροι στις προκλήσεις των καιρών. Η αλληλεγγύη και η ανθρωπινότητα δεν έχουν πάψει να υπάρχουν και θα σαρώσουν το βούρκο, μέσα από τον οποίο ξεπροβάλλουν τα σκατόμυαλα εγκληματικά καθάρματα, που είναι γνήσια παιδιά του κράτους και του κεφαλαίου. □

ΤΟ ΠΟΙΜΝΙΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, ΤΟ ΠΟΙΜΝΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ Η ΑΓΕΛΗ ΤΩΝ «ΑΠΟΛΟΛΟΤΩΝ»

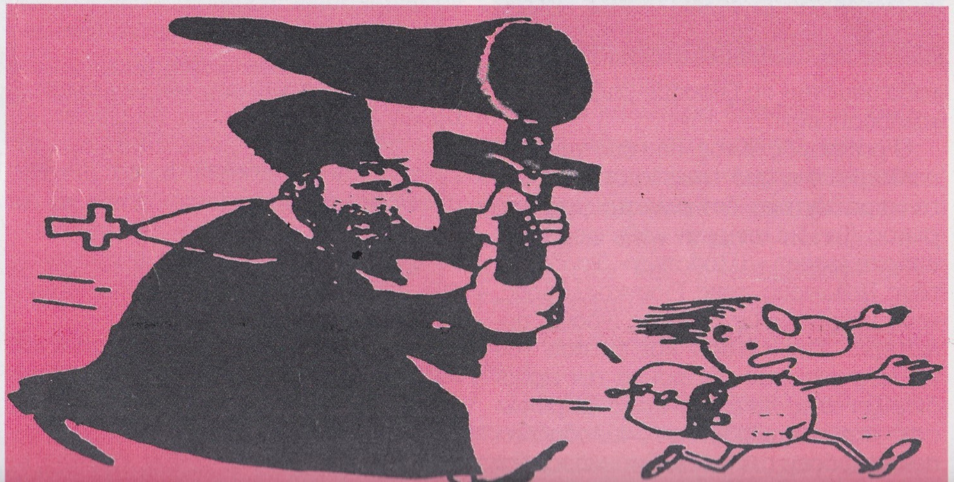
1⇨ περιουσία. Η «υπέρβαση» λοιπόν της ρυθμισμένης από κοινού σχέσης με την ανοιχτή δραστηριοποίηση του εκκλησιαστικού μηχανισμού και ως πολιτικού φορέα δεν θα μπορούσε ποτέ να είναι απόφαση προσωπική ούτε του Χριστόδουλου, ούτε 2 ή 3 προσώπων. Και αυτό δεν είναι ένα υποθετικό σενάριο. Το φανερώνει η καθολική συναίνεση για την είσοδο του εκκλησιαστικού μηχανισμού στην λεγόμενη κεντρική πολιτική σκηνή τόσο από το σύνολο των Μ.Μ.Ε., όσο και από την πλευρά των κομμάτων, παρά τις φαινομενικές ανησυχίες ορισμένων. Και φυσικά δεν είναι η κατασκευασμένη δημοτικότητα του νέου αρχιεπισκόπου που φιλοτέχνησαν με τέτοιο ζήλο τα Μ.Μ.Ε. που τους τρόμαξε, ώστε να μην έχουν μία ανταγωνιστική στάση σ' αυτό τον παπά που άρχισε να μπαίνει στα χωράφια τους.

Η σιωπηρή αποδοχή (ακόμα και ο μονίμως δήθεν ασυγκράτητος Γιαννόπουλος, αφού κάτι ψέλλισε στην αρχή, μετά φόρεσε φίμωτρο) εκφράζει και επιβεβαιώνει την θέληση των παραδοσιακών πολιτικών σχηματισμών να καλυφθεί μια ζωτική τους ανάγκη. Και αυτή δεν είναι άλλη από το να επωμισθεί και κάποιος άλλος το βάρος της κοινωνικής απαξίας προς την πολιτική και τα κόμματα.

Δεν αποτελεί κανενός είδους σύμπτωση το γεγονός ότι οι παραγγε-

Η Νέα Μεταπολίτευση, που ευαγγελίζονται οι κρατιστές, δεν θα μπορούσε ποτέ να χαρακτηριστεί από πολιτικές παρεμβάσεις οποιουδήποτε τύπου από την πλευρά των στρατιωτικών. Απόδειξη αποτελεί το γεγονός ότι ακόμα και στην περίπτωση των Ιμίων που η δυνατότητα ήταν μεγάλη, λόγω των συνθηκών, να επανεμφανισθούν με φιλοδοξίες στο προσκήνιο, είτε κατά την διάρκεια του «επεισοδίου» είτε εκ των υστέρων, δεν έγινε κάτι τέτοιο. Όσο για το ναύαρχο Λυμπέρη που πήγε να εμφανισθεί ως λέοντας αποδείχθηκε ψάρι του γλυκού νερού.

Αναμφίβολα, λοιπόν, όσο και να περηφανεύονται οι διάφοροι κομματικοί πρoύχοντες, για τον εκδημοκρατισμό των ενόπλων δυνάμεων της μαμάς πατρίδας, δεν θα συναινούσαν σε καμία περίπτωση για εντυπωσιακές βλητος. Οι σημαντικότεροι λόγοι μεταβολής έχουν να κάνουν με την επιτυχία ή την αποτυχία των επιμέρους θεσμών να ελέγχουν με ικανοποιητικό τρόπο ευρύτατα κοινωνικά κομμάτια. Όταν η μεταβολή αυτή γίνεται μ' έντονους ρυθμούς, το ξεπέρασμα των δοσμένων κανόνων λειτουργίας τους δεν συνιστά τίποτα άλλο παρά μια εσωτερική επαναρύθμιση της μορφής του πολιτεύματος. Και αυτό επιτυγχάνεται άλλες φορές με μια νομοθετική επιβεβαίωση αυτής της επαναρύθμισης και άλλοτε άτυπα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελούν περιπτώσεις όπως αυτή του ιταλικού κράτους, όταν, με πρόσχημα την εκτεταμένη «διαφθορά του δημόσιου βίου» και την πολιτική αστάθεια, που την χαρακτηρίζουν οι συμμαχικές κυβερνήσεις, εμφανίζονται ιδιαίτερου είδους δικαστικές παρεμβάσεις τύπου «καθαρά χέρια», που προσωποποιούνται στ' όνομα κάποιου «άμεμπτου» δικαστή όπως ο Ντι Πιέτρο. Οι «σωτήριες» αυτές παρεμβάσεις έχουν τόση διάρκεια όση χρειάζεται για να επανακτηθεί ο

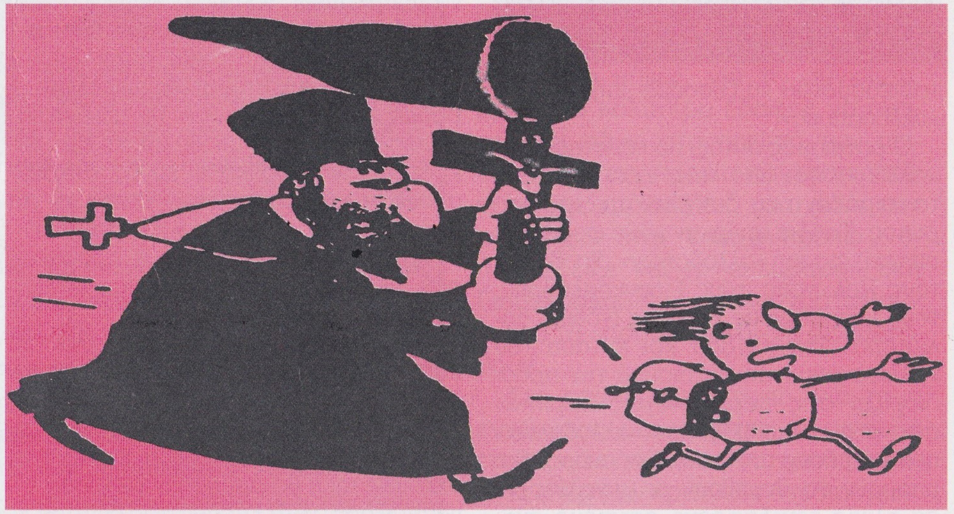
τητα, για ένα συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, σ' οποιονδήποτε πολιτικό σχηματισμό να τους κυβερνήσει με τον δοσμένο τρόπο που έχει ορισθεί με την εναλλαγή των κομμάτων στους ρόλους της κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης. Δηλαδή οι πολιτικοί παρουσιάζονται, για πρώτη φορά μετά το 1974 αφερέγγυοι απέναντι σ' όλο το εξουσιαστικό πλέγμα στο να εξασφαλίσουν την πολυπόθητη γι' αυτούς κοινωνική και πολιτική σταθερότητα και ομαλότητα. Αυτό το γεγονός μπορεί να δώσει από μόνο του μιαν άλλη διάσταση στην ενδυνάμωση του ρόλου των «διαπλεκομένων» Μ.Μ.Ε., την μετά Κοσκωτά εποχή, ο οποίος, σε καμία περίπτωση δεν εξηγείται μόνο λόγω των νέων τεχνολογιών. Η ραγδαία υποβάθμιση της λειτουργίας του κυνοβουλίου και των κομμάτων και η αντίστοιχη συρρίκνωση του εκλογικού σώματος έφεραν τα Μ.Μ.Ε. σε μια προνομιακή θέση προβολής και υποκατάστασης των λειτουργιών τους, μέσα από εκπομπές που συμμετέχουν εκπρόσωποι τους ή μέσα από συνεντεύξεις ή αναμετρήσεις των πολιτικών αρχηγών. Αυτή ακριβώς η αδυναμία των παραδοσιακών κομματικών σχηματισμών εξηγεί και την κατασκευή νέων κομμάτων, όπως του Τσοβόλα ή του Μάνου και την εμφάνιση «φαινομένων» του είδους του Αβραμόπουλου ή του Χριστόδουλου. Η έντονη απουσία εναλλακτικών λύσεων δικαιολογεί εκτός των άλλων και την πρωτόγνωρη στήριξη που έτυχε το Πα.σο.κ. του Σημίτη από σημαντικά κομμάτια της κυριαρχίας, από την στιγμή που έδειξε μεγαλύτερη δυνα-

σο από το σύνολο των Μ.Μ.Ε., όσο και από την πλευρά των κομμάτων, παρά τις φαινομενικές ανησυχίες ορισμένων. Και φυσικά δεν είναι η κατασκευασμένη δημοτικότητα του νέου αρχιεπισκόπου που φιλοτέχνησαν με τέτοιο ζήλο τα Μ.Μ.Ε. που τους τρόμαξε, ώστε να μην έχουν μία ανταγωνιστική στάση σ' αυτό τον παπά που άρχισε να μπαίνει στα χωράφια τους.

Η σιωπηρή αποδοχή (ακόμα και ο μονίμως δήθεν ασυγκράτητος Γιαννόπουλος, αφού κάτι ψέλλισε στην αρχή, μετά φόρεσε φίμωτρο) εκφράζει και επιβεβαιώνει την θέληση των παραδοσιακών πολιτικών σχηματισμών να καλυφθεί μια ζωτική τους ανάγκη. Και αυτή δεν είναι άλλη από το να επωμισθεί και κάποιος άλλος το βάρος της κοινωνικής απαξίας προς την πολιτική και τα κόμματα.

Δεν αποτελεί κανενός είδους σύμπτωση το γεγονός ότι οι παραγγελίες σφυγμομέτρησης της «κοινής» γνώμης, που είχαν προηγηθεί της εμφάνισης Χριστόδουλου, παρουσίαζαν την εκκλησία και το στρατό να προηγούνται, όσον αφορά την εμπιστοσύνη που απολάμβαναν εκ μέρους της κοινωνίας σε σχέση με τα πολιτικά κόμματα και τα ΜΜΕ.

Φυσικά ο στρατός δεν θα μπορούσε να τους προσφέρει μια αποσυμπίεση της κοινωνικής δυσαρέσκειας, το αντίθετο μάλιστα. Μπορούμε να φανταστούμε εύκολα το κλίμα που θα επικρατούσε εάν από το επιτελείο στρατού άρχιζαν να βγαίνουν ανακοινώσεις π.χ. για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Και αυτό γιατί ούτε η κοινωνική μνήμη, ούτε η αποστροφή για την δικτατορία της περιόδου '67-'74 έχουν εξαλειφθεί.

νε κάτι τέτοιο. Όσο για το ναύαρχο Λυμπέρη που πήγε να εμφανισθεί ως λέοντας αποδείχθηκε ψάρι του γλυκού νερού.

Αναμφίβολα, λοιπόν, όσο και να περηφανεύονται οι διάφοροι κομματικοί προύχοντες, για τον εκδημοκρατισμό των ένοπλων δυνάμεων της μαμάς πατρίδας, δεν θα συναινούσαν σε καμία περίπτωση για εντυπωσιακές παρεμβάσεις από την πλευρά τους. Αυτό που τους ενδιαφέρει διακαώς είναι να επιδεικνύουν στους δια-κρατικούς εταίρους τους μια σταθερή κοινοβουλευτική δημοκρατία ως εγγύηση στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων και της ανατολικής Μεσογείου, απέναντι στο στρατοκρατικό μοντέλο της Τουρκίας. Περιορίζονται έτσι στην επίδειξη περιφερόμενων στα κανάλια γραφικών πρώην καραβανάδων τύπου Σπυριούνη, που καμία φορά καταφέρνουν να βγαίνουν βουλευτές. Άλλωστε με τον ίδιο τρόπο κατά καιρούς, για να αναζωογονείται το ενδιαφέρον για την πολιτική και τους πολιτικούς, απορροφούνται εις όφελος των κομματικών σχηματισμών δυνατότητες ελέγχου που τυχόν υπάρχουν σε δημοσιογρά-

«διαφθορά του δημόσιου βίου» και την πολιτική αστάθεια, που την χαρακτηρίζουν οι συμμαχικές κυβερνήσεις, εμφανίζονται ιδιαίτερου είδους δικαστικές παρεμβάσεις τύπου «καθαρά χέρια», που προσωποποιούνται στ' όνομα κάποιου «άμεμπτου» δικαστή όπως ο Ντι Πιέτρο. Οι «σωτήριες» αυτές παρεμβάσεις έχουν τόση διάρκεια όση χρειάζεται για να επανακτηθεί ο έλεγχος της κοινωνικής δυσαρέσκειας. Και παρά τις κάποιες ψευτοεπιφυλάξεις μερίδας της κυριαρχίας, που μιλάει σ' αυτές τις περιπτώσεις για κράτος δικαστών ή και για αστυνομικό κράτος (π.χ. όταν υπάρχει εντονότερη καταστολή με πρόσχημα την «τρομοκρατία» ή την «εγκληματικότητα») και άλλα τέτοια κουραφέξαλα, τυγχάνουν της καθολικής συναίνεσης των εξουσιαστών όταν εκδηλώνονται.

Έχουμε ξαναγράψει ότι η κλασική εναλλαγή των κομματικών σχηματισμών δεν διαταράχθηκε απλά κατά την περίοδο '89-'90, με την αποτυχημένη εφαρμογή του λεγόμενου «ιστορικού συμβιβασμού» αλά ελληνικά, με στόχο εκτός των άλλων την κατοχύρωση της εθνικής συμφιλίωσης

σε καμία περίπτωση δεν εξηγείται μόνο λόγω των νέων τεχνολογιών. Η ραγδαία υποβάθμιση της λειτουργίας του κυνοβουλίου και των κομμάτων και η αντίστοιχη συρρίκνωση του εκλογικού σώματος έφεραν τα Μ.Μ.Ε. σε μια προνομιακή θέση προβολής και υποκατάστασης των λειτουργιών τους, μέσα από εκπομπές που συμμετέχουν εκπρόσωποι τους ή μέσα από συνεντεύξεις ή αναμετρήσεις των πολιτικών αρχηγών. Αυτή ακριβώς η αδυναμία των παραδοσιακών κομματικών σχηματισμών εξηγεί και την κατασκευή νέων κομμάτων, όπως του Τσοβόλα ή του Μάνου και την εμφάνιση «φαινομένων» του είδους του Αβραμόπουλου ή του Χριστόδουλου. Η έντονη απουσία εναλλακτικών λύσεων δικαιολογεί εκτός των άλλων και την πρωτόγνωρη στήριξη που έτυχε το Πα.σο.κ. του Σημίτη από σημαντικά κομμάτια της κυριαρχίας, από την στιγμή που έδειξε μεγαλύτερες δυνατότητες να προχωρήσει στους κοινούς στόχους από τα υπόλοιπα κόμματα.

Εδώ θα πρέπει να πούμε, για να επιστρέψουμε στην έντονη δραστηριοποίηση του εκκλησιαστικού μηχανισμού, την περίοδο που διανύουμε, ότι δεν είναι η πρώτη φορά που η εκκλησία απλώνει περισσότερο τα πλοκάμια της, εν μέσω πολιτικών ή εθνικών «κρίσεων». Είτε μέσω της προβολής της σύνδεσης ελληνισμού και Ορθοδοξίας στις διακρατικές σχέσεις και συσχετισμούς, είτε παλιότερα με πρόσωπα όπως ο Μακάριος δεν ήταν ποτέ παραγκωνισμένη, ή στα αχρείαστα, όπως θέλουν να μας την παρουσιάζουν οι τωρινοί υποστηρικτές του πολιτικού λόγου του Χριστόδουλου. Ένας πολιτικός λόγος που, όχι βέβαια τυχαία, **θέλει να αγκαλιάσει από**

ΤΟ ΓΚΡΕΜΙΣΜΑ ΚΑΘΕ ΦΥΛΑΚΗΣ

Δεν αποτελεί κανενός είδους σύμπτωση το γεγονός ότι οι παραγγελίες σφυγμομέτρησης της «κοινής» γνώμης, που είχαν προηγηθεί της εμφάνισης Χριστόδουλου, παρουσίαζαν την εκκλησία και το στρατό να προηγούνται, όσον αφορά την εμπιστοσύνη που απολάμβαναν εκ μέρους της κοινωνίας σε σχέση με τα πολιτικά κόμματα και τα ΜΜΕ.

Φυσικά ο στρατός δεν θα μπορούσε να τους προσφέρει μια αποσυμπίεση της κοινωνικής δυσαρέσκειας, το αντίθετο μάλιστα. Μπορούμε να φανταστούμε εύκολα το κλίμα που θα επικρατούσε εάν από το επιτελείο στρατού άρχιζαν να βγαίνουν ανακοινώσεις π.χ. για την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση. Και αυτό γιατί ούτε η κοινωνική μνήμη, ούτε η αποστροφή για την δικτατορία της περιόδου '67-'74 έχουν εξαλειφθεί.

παρεμβάσεις από την πλευρά τους. Αυτό που τους ενδιαφέρει διακαώς είναι να επιδεικνύουν στους δια-κρατικούς εταίρους τους μια σταθερή κοινοβουλευτική δημοκρατία ως εγγύηση στην ευρύτερη περιοχή των Βαλκανίων και της ανατολικής Μεσογείου, απέναντι στο στρατοκρατικό μοντέλο της Τουρκίας. Περιορίζονται έτσι στην επίδειξη περιφερόμενων στα κανάλια γραφικών πρώην καραβανάδων τύπου Σπυριούνη, που καμία φορά καταφέρνουν να βγαίνουν βουλευτές. Άλλωστε με τον ίδιο τρόπο κατά καιρούς, για να αναζωογονείται το ενδιαφέρον για την πολιτική και τους πολιτικούς, απορροφούνται εις όφελος των κομματικών σχηματισμών δυνατότητες ελέγχου που τυχόν υπάρχουν σε δημοσιογράφους, ηθοποιούς, διανοούμενους, δικαστικούς, αθλητές κ.τ.λ.

Οι περιπτώσεις αυτές όμως έχουν μια ειδοποιό διαφορά από την επέκταση της οποίας ρυθμισμένης αντικοινωνικής λειτουργίας οποιουδήποτε θεσμού ή μηχανισμού. Φυσικά οι θεσμοί και οι μηχανισμοί της κυριαρχίας έχουν μία σχέση αλληλεξάρτησης, η οποία όμως είναι διαρθρωμένη μ' ένα συγκεκριμένο τρόπο, ο οποίος όμως δεν είναι αμετά-

έλεγχος της κοινωνικής δυσαρέσκειας. Και παρά τις κάποιες ψευτοεπιφυλάξεις μερίδας της κυριαρχίας, που μιλάει σ' αυτές τις περιπτώσεις για κράτος δικαστών ή και για αστυνομικό κράτος (π.χ. όταν υπάρχει εντονότερη καταστολή με πρόσχημα την «τρομοκρατία» ή την «εγκληματικότητα») και άλλα τέτοια κουραφέξαλα, τυγχάνουν της καθολικής συναίνεσης των εξουσιαστών όταν εκδηλώνονται.

Έχουμε ξαναγράψει ότι η κλασική εναλλαγή των κομματικών σχηματισμών δεν διαταράχθηκε απλά κατά την περίοδο '89-'90, με την αποτυχημένη εφαρμογή του λεγόμενου «ιστορικού συμβιβασμού» αλά ελληνικά, με στόχο εκτός των άλλων την κατοχύρωση της εθνικής συμφιλίωσης (λόγω εμφυλίου και της περιόδου της χούντας), το κομμάτιασμα του Πα.σο.κ. και την αναδιάρθρωση των αριστερών κομμάτων. Και λέμε αποτυχημένη όχι γιατί ευρύτατα κομμάτια της κυριαρχίας όπως η Ν.Δ. και ο ΣΥΝ (με την προσθήκη του Κ.Κ.Ε. τότε) απέτυχαν από κοινού να κομματιάσουν το Πα.σο.κ. με πρόσχημα την «κάθαρση». Το πρόβλημα για τους κρατιστές στο σύνολο τους ήταν ότι δεν μπόρεσαν για πρώτη φορά από το 1974 να κατοχυρώσουν κοινωνικά, κατ' επίφαση βέβαια, μέσω των εκλογών το δημοκρατικό σύστημα διακυβέρνησης. Μ' άλλα λόγια σήμαινε ότι ευρύτατα κοινωνικά κομμάτια αρνήθηκαν να παράσχουν την δυνατό-

κομμάτια της κυριαρχίας, από την στιγμή που έδειξε μεγαλύτερες δυνατότητες να προχωρήσει στους κοινούς στόχους από τα υπόλοιπα κόμματα.

Εδώ θα πρέπει να πούμε, για να επιστρέψουμε στην έντονη δραστηριοποίηση του εκκλησιαστικού μηχανισμού, την περίοδο που διανύουμε, ότι δεν είναι η πρώτη φορά που η εκκλησία απλώνει περισσότερο τα πλοκάμια της, εν μέσω πολιτικών ή εθνικών «κρίσεων». Είτε μέσω της προβολής της σύνδεσης ελληνισμού και Ορθοδοξίας στις διακρατικές σχέσεις και συσχετισμούς, είτε παλιότερα με πρόσωπα όπως ο Μακάριος δεν ήταν ποτέ παραγκωνισμένη, ή στα αχρείαστα, όπως θέλουν να μας την παρουσιάζουν οι τωρινοί υποστηρικτές του πολιτικού λόγου του Χριστόδουλου. Ένας πολιτικός λόγος που, όχι βέβαια τυχαία, **θέλει να αγκαλιάσει από την άκρα δεξιά μέχρι και όψιμους θεοβαρεμένους της αριστεράς, ή της διανόησης,** όπως ο Ζουράρις, που βρήκαν καινούργιο

➩5

ΕΞΕΓΕΡΣΗ

Εφημερίδα από τη ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΑΝΑΡΧΙΚΩΝ

Σαριπόλου 8, Αθήνα, ΜΟΥΣΕΙΟ

ταχυδρομική διεύθυνση

Τ.Θ. 30658, Τ.Κ.10033, ΑΘΗΝΑ

e mail: Anarchy@vip.gr

www.anarchy.gr

4➪ μετερίζι στην Ορθοδοξία μετά και την λεγόμενη κατάρρευση του ανατολικού μπλοκ.

Φυσικά υπήρξαν και τα απαραίτητα ανοίγματα στη νεολαία (συνοδευμένα με εκτοξευόμενες ανοησίες του τύπου: «ο Χριστός ήταν αναρχικός») που καλέστηκε από τον τραγόπαπα να πλησιάσει την εκκλησία, όπως είναι, δηλαδή ακόμα και με σκουλαρίκια και κοντές φούστες! Η υποκρισία σ' όλο το μεγαλείο της. *Οι ρασοφόροι φορείς του πιο χυδαίου καθωσπρεπισμού και ρατσισμού, στην βάση της ηθικής διαπαιδαγώγησης και του ευνουχισμού οποιασδήποτε πηγαίας έκφρασης της ανθρώπινης φυσικής διάθεσης για ελευθερία, έρχονται να ντυθούν τον μανδύα του υπερασπιστή της.* Η αλήθεια βέβαια βρίσκεται πολύ απλά στο γεγονός της παραδοχής, από την πλευρά των σύγχρονων ιεροεξεταστών, ότι όλο το ηθικό σύστημα στο οποίο στηρίζεται η μέγγενη της χριστιανικής, άλλα και κάθε θρησκείας, είναι ευτυχώς τόσο απονευρωμένο ώστε να είναι σχεδόν αδύνατο να πέφτουν στα δίχτυα του νέοι άνθρωποι. Ματαιοπονούν βέβαια οι διάφοροι ρασοφόροι που από κανάλι σε κανάλι τον τελευταίο καιρό προσπαθούν να πείσουν για «ένα ανανεωμένο μη αναχρονιστικό πρόσωπο της παρεξηγημένης εκκλησίας». Μόνο την οργή μπορούν να προκαλέ-

κατ' όνομα μόνο χωρισμός, αν γίνει και όποτε γίνει, δεν θα σημαίνει παρά το ξαναμοίρασμα της πίτας με τέτοιο τρόπο, ώστε η λειτουργία του εκκλησιαστικού μηχανισμού να συμβαδίζει με τις νέες συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί στα πλαίσια της Ευρωπαϊκής Ένωσης όπου, φυσικά, όλοι έχουν θέση: από τον καινούργιο ποιμενάρχη Χριστόδουλο (πρώην

πρωθιερέα των ανακτόρων και σεσημασμένο χουντικό) μέχρι τον Γλύξμπουργκ και τους απογόνους του. Αναχρονισμός, άλλωστε, είναι για την κυριαρχία ο,τιδήποτε δεν έχει πλέον δυνατότητες αφομοίωσης και ελέγχου του ευρύτερου κοινωνικού χώρου.

Η περίοδος πάντως που διανύουμε συνεχίζει να χαρακτηρίζεται από την διάθεση σημαντικών κοινωνικών κομματιών να παραμένουν έξω από τον

Η κορύφωση μιας παρωδίας

Είχαμε αναφερθεί σε προηγούμενο τεύχος της **ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ** στην παράδοση του Οτζαλάν από τις ελληνικές αρχές (σε συνεργασία με τους παγκόσμιους τυράννους) στο τουρκικό κράτος. Είχαμε τότε γράψει πως «ένας ισχυρότατος λόγος για τον οποίο έπρεπε να βρεθεί ο Οτζαλάν στα χέρια των τούρκων κρατιστών σχετίζεται με την «επίλυση» του Κουρδικού ζητήματος που έχει δρομολογηθεί (με τον τρόπο που την αντιλαμβάνεται ένα κομμάτι της κυριαρχίας), εδώ και αρκετό καιρό και προϋποθέτει το σταμάτημα του ένοπλου εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα που έχει αναπτυχθεί στην περιοχή αυτή».

Δέκα περίπου μήνες μετά και με την φανερή δρομολόγηση της εξομάλυνσης των διαφορών ανάμεσα σε συγκεκριμένες, πλέον, κρατιστικές κλίκες του τουρκικού και του ελλαδικού χώρου είναι πολλά τα συμβάντα τα οποία δίνουν την ευκαιρία για το ξεκαθάρισμα των καταστάσεων.

Ας προσπαθήσουμε να πάρουμε τα πράγματα με κάποια σειρά.

Ένα αξιοπρόσεκτο γεγονός, που συνδέεται άμεσα με την ταχεία διαδικασία προσέγγισης των δύο κρατών, είναι και η αλλαγή φρουράς στο υπουργείο εξωτερικών. Η διαχείριση αυτού του τομέα του κράτους ανατέθηκε σ' ένα άτομο που συνδέεται κατ' αρχήν άμεσα με το αμερικάνικο μπλοκ κυριαρχίας. Αυτή η αλλαγή φρουράς έδειξε, για μια ακόμα φορά,

εντατικοποίησης των συνθηκών καταπίεσης κι εκμετάλλευσης, όσο και με τον μετασχηματισμό των όρων επιβολής ακόμα περισσότερο προς όφελός τους. Πρόκειται για επιδιώξεις που αναμφισβήτητα θέλουν να μεταβάλουν με ριζικό τρόπο τους όρους ζωής των ανθρώπων αλλά και που δεν διστάζουν μέσα από τον υποτιθέμενο ανθρωπισμό τους να στήνουν τις πολιτικές τους. Ένα ακόμα παράδειγμα είναι το ότι με αφορμή τους σεισμούς «ανακάλυψαν» πως οι τούρκοι και οι έλληνες δεν έχουν να ανταγωνιστούν σε τίποτα. Η υποκρισία των κρατιστών στην πιο αηδιαστική της εκδοχή! Στην πραγματικότητα αναφέρονται στην προσπάθειά τους να προχωρήσουν σε επίλυση των εξουσιαστικών τους διαφορών βάζοντας μπροστά τους εξουσιαζόμενους όπως κάνουν και στις περιπτώσεις που θέλουν να τις λύσουν με τους πολέμους τους. Είναι ακόμα φανερή η διαμάχη στο εξουσιαστικό μπλοκ της Τουρκίας, της οποίας οι επιπτώσεις διαφαίνονται ακόμα και με την αδράνεια του στρατού στην βοήθεια προς τους σεισμόπληκτους.

Εδώ έχει τον ιδιαίτερο ρόλο του ο Οτζαλάν όχι τόσο σαν άτομο αλλά σαν επιβεβλημένος εκφραστής ενός μεγάλου κομματιού των κούρδων. Ήδη ακόμα πριν από την σύλληψή του (και ιδιαίτερα το διάστημα που βρί-

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΖΕΙ ΚΑΙ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΕΓΚΛΩΒΙΣΜΕΝΗ ΑΠΟ

και του ευνουχισμού οποιασδήποτε πηγαίας έκφρασης της ανθρώπινης φυσικής διάθεσης για ελευθερία, έρχονται να ντυθούν τον μανδύα του υπερασπιστή της. Η αλήθεια βέβαια βρίσκεται πολύ απλά στο γεγονός της παραδοχής, από την πλευρά των σύγχρονων ιεροεξεταστών, ότι όλο το ηθικό σύστημα στο οποίο στηρίζεται η μέγγενη της χριστιανικής, άλλα και κάθε θρησκείας, είναι ευτυχώς τόσο απονευρωμένο ώστε να είναι σχεδόν αδύνατο να πέφτουν στα δίχτυα του νέοι άνθρωποι. Ματαιοπονούν βέβαια οι διάφοροι ρασοφόροι που από κανάλι σε κανάλι τον τελευταίο καιρό προσπαθούν να πείσουν για «ένα ανανεωμένο μη αναχρονιστικό πρόσωπο της παρεξηγημένης εκκλησίας». Μόνο την οργή μπορούν να προκαλέσουν οι αναγγελίες τους για την **παροχή ρατσιστικών επιδομάτων σε πολύτεκνους χριστιανούς στη Θράκη**. Και μόνο το σαρκασμό προκαλούν τα ψίχουλα που πρόσφεραν στον πρόσφατο σεισμό για να απαλύνουν τον ανθρώπινο πόνο, ή τα συσσίτια που διατυμπανίζουν ότι διαθέτουν. Τα συσσίτια πάντως τον τελευταίο καιρό αυξάνονται. Την μία από τον Αβραμόπουλο, την άλλη από τον Χριστόδουλο και να δούμε από που θα τριτώσει το κακό.

Βέβαια υπάρχει και μια ορισμένη μερίδα των εξουσιαστών που δείχνει να διαφωνεί με τις «καινοτομίες» του νέου αρχιεπισκόπου. Και προτείνει το χωρισμό εκκλησίας και κράτους και άλλα τέτοια φύκια και μεταξωτές κορδέλες. Ο διαβόητος και πρωθιερέα των ανακτόρων και σεσημασμένο χουντικό) μέχρι τον Γλύξμπουργκ και τους απογόνους του. Αναχρονισμός, άλλωστε, είναι για την κυριαρχία ο,τιδήποτε δεν έχει πλέον δυνατότητες αφομοίωσης και ελέγχου του ευρύτερου κοινωνικού χώρου.

Η περίοδος πάντως που διανύουμε συνεχίζει να χαρακτηρίζεται από την διάθεση σημαντικών κοινωνικών κομματιών να παραμένουν έξω από τον έλεγχο διαφόρων θεσμών και μηχανισμών και κυρίως έξω από την εκλογική διαδικασία που μεθοδεύεται σε κοντινό διάστημα, για να διασφαλίσει το προχώρημα των συνολικών κυριαρχικών σχεδίων. Ταυτόχρονα το ίδιο σημαντικές παραμένουν οι δυνατότητες σύνθεσης της κοινωνικής οργής, είτε σε ζητήματα που εκκρεμούν όπως η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, είτε σε απρόβλεπτα σημεία του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Οι Χριστόδουλοι, λοιπόν, οι Αβραμόπουλοι και οι όμοιοι τους έχουν κάθε λόγο να βρίσκονται στο προσκήνιο και να μηχανεύονται τρόπους αποσυμπίεσης της κοινωνικής οργής και διευθέτησης της πολιτικής αστάθειας. Ας επιβεβαιώσουμε τους φόβους τους... ❐

καιρό και προϋποθέτει το σταμάτημα του ένοπλου εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα που έχει αναπτυχθεί στην περιοχή αυτή».

Δέκα περίπου μήνες μετά και με την φανερή δρομολόγηση της εξομάλυνσης των διαφορών ανάμεσα σε συγκεκριμένες, πλέον, κρατιστικές κλίκες του τουρκικού και του ελλαδικού χώρου είναι πολλά τα συμβάντα τα οποία δίνουν την ευκαιρία για το ξεκαθάρισμα των καταστάσεων.

Ας προσπαθήσουμε να πάρουμε τα πράγματα με κάποια σειρά.

Ένα αξιοπρόσεκτο γεγονός, που συνδέεται άμεσα με την ταχεία διαδικασία προσέγγισης των δύο κρατών, είναι και η αλλαγή φρουράς στο υπουργείο εξωτερικών. Η διαχείριση αυτού του τομέα του κράτους ανατέθηκε σ' ένα άτομο που συνδέεται κατ' αρχήν άμεσα με το αμερικάνικο μπλοκ κυριαρχίας. Αυτή η αλλαγή φρουράς έδειξε, για μια ακόμα φορά, πως οι κρατιστές μπορούν να αξιοποιούν προς όφελός τους τα όποια προβλήματα τους προκύπτουν όταν μπορούν να διατηρήσουν μέσα στα δικά τους πλαίσια και λογικές τις αντιπαραθέσεις που αναπτύσσονται. Υπήρξε, έτσι, μια διευκόλυνση ευρύτατης διάστασης σε σχέση με τις πρακτικές και τις επιδιώξεις των τυράννων της ανθρωπότητας. Και **είναι αδιαφιλονίκητο το γεγονός πως οι εδώ κρατιστές συμπορεύτηκαν ολόπλευρα με τους παγκόσμιους συνεταίρους τους όσο αφορά τους βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας**, που επακολούθησαν, ενώ ο διάδοχος του ανεκδιήγητου Πάγκαλου αναδείχθηκε ο πλέον συνεργάσιμος «διαφωνών».

Αυτή η κτηνώδης σφαγή αποτελεί και ένα τμήμα της γενικότερης προσπάθειας των απανταχού εξουσια-

νταγωνιστούν σε τίποτα. Η υποκρισία των κρατιστών στην πιο αηδιαστική της εκδοχή! Στην πραγματικότητα αναφέρονται στην προσπάθειά τους να προχωρήσουν σε επίλυση των εξουσιαστικών τους διαφορών βάζοντας μπροστά τους εξουσιαζόμενους όπως κάνουν και στις περιπτώσεις που θέλουν να τις λύσουν με τους πολέμους τους. Είναι ακόμα φανερή η διαμάχη στο εξουσιαστικό μπλοκ της Τουρκίας, της οποίας οι επιπτώσεις διαφαίνονται ακόμα και με την αδράνεια του στρατού στην βοήθεια προς τους σεισμόπληκτους.

Εδώ έχει τον ιδιαίτερο ρόλο του ο Οτζαλάν όχι τόσο σαν άτομο αλλά σαν επιβεβλημένος εκφραστής ενός μεγάλου κομματιού των κούρδων. Ήδη ακόμα πριν από την σύλληψή του (και ιδιαίτερα το διάστημα που βρί-

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΖΕΙ ΚΑΙ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΕΓΚΛΩΒΙΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΥΣΟΣΜΙΑ ΠΟΥ ΕΚΠΕΜΠΕΙ ΤΟ ΚΟΥΦΑΡΙ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ. ΤΟ ΘΑΨΙΜΟ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΠΤΩΜΑΤΟΣ, ΑΠΟ ΤΑ ΙΔΙΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΕ ΞΕΚΑΘΑΡΙΣΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΟΙΧΤΟΥΣ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ.

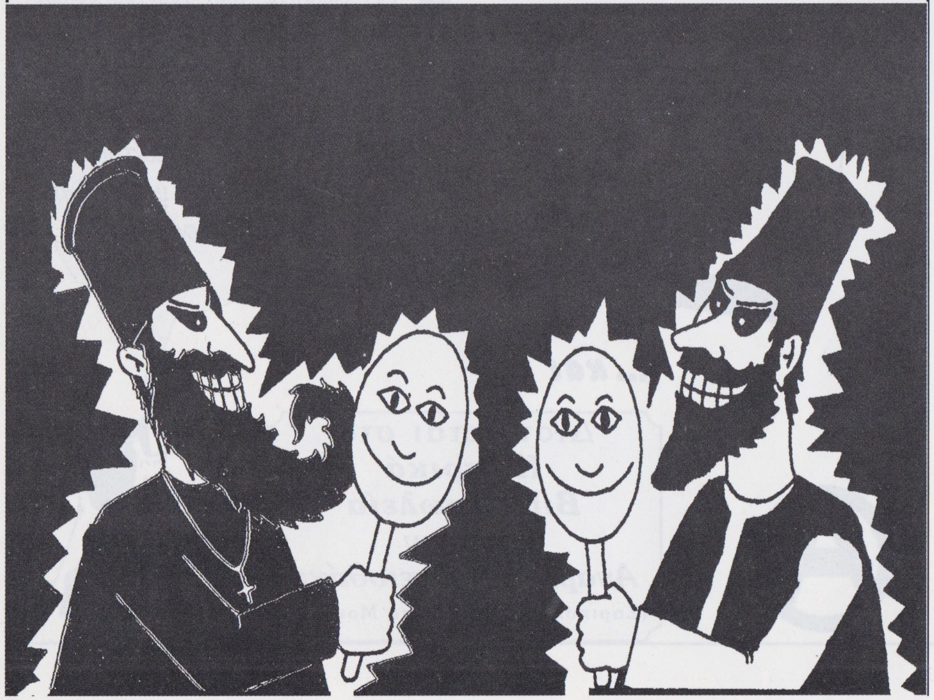
σκονταν στην Ιταλία) είχε φανερά τοποθετηθεί υπέρ της προοπτικής εγκατάλειψης του ένοπλου αγώνα. Φυσικά αυτό έχει διαφανεί από καιρό, αλλά από την στιγμή της σύλληψής του και μετά υπάρχουν ραγδαίες εξελίξεις.

Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει πως όλο αυτό το πολύχρονο μακέλεμα καταλήγει σε μια **άνευ όρων παράδοση στο τουρκικό κράτος**. Αυτό είναι το ουσιαστικό αποτέλεσμα ανεξάρτητα από τις πολιτικές επενδύ-

...πο της παρεξηγημένης εκκλησίας». Μόνο την οργή μπορούν να προκαλέσουν οι αναγγελίες τους για την **παροχή ρατσιστικών επιδομάτων σε πολύτεκνους χριστιανούς στη Θράκη**. Και μόνο το σαρκασμό προκαλούν τα ψίχουλα που πρόσφεραν στον πρόσφατο σεισμό για να απαλύνουν τον ανθρώπινο πόνο, ή τα συσσίτια που διατυμπανίζουν ότι διαθέτουν. Τα συσσίτια πάντως τον τελευταίο καιρό αυξάνονται. Την μία από τον Αβραμόπουλο, την άλλη από τον Χριστόδουλο και να δούμε από που θα τριτώσει το κακό.

Βέβαια υπάρχει και μια ορισμένη μερίδα των εξουσιαστών που δείχνει να διαφωνεί με τις «καινοτομίες» του νέου αρχιεπισκόπου. Και προτείνει το χωρισμό εκκλησίας και κράτους και άλλα τέτοια φύκια και μεταξωτές κορδέλες. Ο διαβόητος και ... διάθεση σημαντικών κοινωνικών κομματιών να παραμένουν έξω από τον έλεγχο διαφόρων θεσμών και μηχανισμών και κυρίως έξω από την εκλογική διαδικασία που μεθοδεύεται σε κοντινό διάστημα, για να διασφαλίσει το προχώρημα των συνολικών κυριαρχικών σχεδίων. Ταυτόχρονα το ίδιο σημαντικές παραμένουν οι δυνατότητες σύνθεσης της κοινωνικής οργής, είτε σε ζητήματα που εκκρεμούν όπως η εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, είτε σε απρόβλεπτα σημεία του κοινωνικού ανταγωνισμού.

Οι Χριστόδουλοι, λοιπόν, οι Αβραμόπουλοι και οι όμοιοι τους έχουν κάθε λόγο να βρίσκονται στο προσκήνιο και να μηχανεύονται τρόπους αποσυμπίεσης της κοινωνικής οργής και διευθέτησης της πολιτικής αστάθειας. Ας επιβεβαιώσουμε τους φόβους τους... ❐

...μπλοκ κυριαρχίας. Αυτή η αλλαγή φρουράς έδειξε, για μια ακόμα φορά, πως οι κρατιστές μπορούν να αξιοποιούν προς όφελός τους τα όποια προβλήματα τους προκύπτουν όταν μπορούν να διατηρήσουν μέσα στα δικά τους πλαίσια και λογικές τις αντιπαραθέσεις που αναπτύσσονται. Υπήρξε, έτσι, μια διευκόλυνση ευρύτατης διάστασης σε σχέση με τις πρακτικές και τις επιδιώξεις των τυράννων της ανθρωπότητας. Και **είναι αδιαφιλονίκητο το γεγονός πως οι εδώ κρατιστές συμπορεύτηκαν ολόπλευρα με τους παγκόσμιους συνεταίρους τους όσο αφορά τους βομβαρδισμούς της Γιουγκοσλαβίας**, που επακολούθησαν, ενώ ο διάδοχος του ανεκδιήγητου Πάγκαλου αναδείχθηκε ο πλέον συνεργάσιμος «διαφωνών».

Αυτή η κτηνώδης σφαγή αποτελεί και ένα τμήμα της γενικότερης προσπάθειας των απανταχού εξουσιαστών να κλείσουν τα ανοιχτά ζητήματα που τους απασχολούν και τα οποία τους δημιουργούν εμπόδια στην ανάπτυξη της πολύπλευρης επίθεσης τους ενάντια στα κοινωνικά σύνολα. Η προσπάθειά τους δεν αποτελεί απλά ένα στοιχείο για την εξομάλυνση των επί μέρους διαφορών τους αλλά έχει άμεση σχέση τόσο με τους στόχους

Και επιβεβαιώνεται για μια ακόμη φορά πως όταν οι άνθρωποι και τα κοινωνικά σύνολα, γενικότερα, εγκαταλείπονται στα χέρια εξουσιαστών η θέση τους είναι προδιαγεγραμμένη.

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΖΕΙ ΚΑΙ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ ΠΟΛΛΕΣ ΦΟΡΕΣ ΕΓΚΛΩΒΙΣΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΥΣΟΣΜΙΑ ΠΟΥ ΕΚΠΕΜΠΕΙ ΤΟ ΚΟΥΦΑΡΙ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΥ ΑΓΩΝΑ. ΤΟ ΘΑΨΙΜΟ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΠΤΩΜΑΤΟΣ, ΑΠΟ ΤΑ ΙΔΙΑ ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΑ, ΑΝΟΙΓΕΙ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΣΕ ΞΕΚΑΘΑΡΙΣΜΕΝΟΥΣ ΚΑΙ ΑΝΟΙΧΤΟΥΣ ΟΡΙΖΟΝΤΕΣ.

σκονταν στην Ιταλία) είχε φανερά τοποθετηθεί υπέρ της προοπτικής εγκατάλειψης του ένοπλου αγώνα. Φυσικά αυτό έχει διαφανεί από καιρό, αλλά από την στιγμή της σύλληψής του και μετά υπάρχουν ραγδαίες εξελίξεις.

Κανείς δεν μπορεί να αμφισβητήσει πως όλο αυτό το πολύχρονο μακέλεμα καταλήγει σε μια **άνευ όρων παράδοση στο τουρκικό κράτος**. Αυτό είναι το ουσιαστικό αποτέλεσμα ανεξάρτητα από τις πολιτικές επενδύσεις και συμφωνίες που αναπτύσσονται στο παρασκήνιο.

Ο Οτζαλάν επιχειρεί να παρουσιαστεί σαν ο αδιαμφισβήτητος εκφραστής του κουρδικού λαού και συνάμα σαν ένας ουσιαστικός συντελεστής για τον «εκδημοκρατισμό» της Τουρκίας.

Στο όνομα αυτού του «εκδημοκρατισμού» πλέον οι αντάρτες του ΡΚΚ σταμάτησαν μονομερώς τον ένοπλο αγώνα από την 1η Σεπτέμβρη 1999. Αλλά το πράμα δεν σταματάει εκεί. Με μεταγενέστερη απόφασή του ο καταδικασμένος σε θάνατο από το τουρκικό κράτος ζητά να ενταχθεί μια ομάδα ανταρτών στον τούρκικο στρατό!!! Και η συνέχεια είναι ακόμα πιο αποκαλυπτική: Ομά-

➩6

5➪ δες κούρδων άρχισαν να παραδίνονται στις τουρκικές αρχές (και ιδιαίτερα μέλη του πολιτικού τμήματος του PKK) και οι ποινές που επιβλήθηκαν από τις τουρκικές αρχές στις πρώτες αυτές ομάδες είναι 20 χρόνια και 12 χρόνια ανάλογα. Αναφέρεται μάλιστα πως στόχος αυτών των «πρωτοβουλιών», που θα συνεχιστούν, είναι να αποδειχτεί έμπρακτα πως το PKK σταματά τον ένοπλο αγώνα. Βέβαια χρειάζεται να σημειωθεί πως κάτω από διαφορετικές συνθήκες η ποινή που θα επιβαλλόταν, σ' όσους έπεφταν στα χέρια του τουρκικού κράτους, θα ήταν η θανατική. Κι αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία για το ποιοι θα επωφεληθούν μέσα από τα συνεχιζόμενα νταραβέρια και θα τη σκαπουλάρουν. Όσο για τις χιλιάδες των απλών μαχητών δεν χωρά καμιά αμφιβολία για την τύχη που τους επιφυλάσσεται...

Εδώ πλέον οι επιφυλάξεις περιττεύουν.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη συμπόρευση με τα συμφέροντα της παγκόσμιας εξουσίας από τις κατ' επανάληψη απογοήτευσες και τις στρα-

γές που την ταλαιπωρούν (ένα μάλιστα εμφανές στοιχείο των γενικότερων σχεδιασμών των κυρίαρχων είναι και η πρόσφατη —εκ των υστέρων— παροχή ασύλου εκ μέρους της Ιταλίας στον Οτζαλάν).

Γιατί η τεράστια αυτή υποχώρηση εκ μέρους του PKK (για να μην χρησιμοποιήσουμε πιο βαριές εκφράσεις) δείχνει ακριβώς αυτό. Όχι πως θα μπορούσε να περιμένει κανείς τίποτα περισσότερο από μια τέτοια κατάσταση.

Και δεν αναφερόμαστε στην καταδίκη του Οτζαλάν, όπως θα μπορούσε κάποιος να υποθέσει. Εδώ υπάρχει ένα προμελετημένο έγκλημα μέσα στα πλαίσια της λεγόμενης πολιτικής ευελιξίας.

Μιας «ευελιξίας» που ξεκίνησε την αιματηρή πορεία της πριν από 20 χρόνια με τις εκκαθαρίσεις, με το μπλοκάρισμα των άλλων τάσεων αντιπαράθεσης στο τουρκικό κράτος και με το ξεκίνημα και την διεξαγωγή ενός αιματηρού εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα που κατέληξε στο τέλος να εκλιπαρεί ψίχουλα δημε ή στην προσπάθεια να διασωθεί ένα και μόνο άτομο (πράγμα που είναι αξιοθρήνητα εξευτελιστικό).

Στο κάτω - κάτω της γραφής οι αριστεροί και μαρξιστές αγωνιστές της Τουρκίας είχαν δώσει πιο αξιοπρεπή παραδείγματα στο παρελθόν και ιδιαίτερα στις αρχές της δεκαετίας του '70 (τους αγωνιστές του ΤΛΑΣ - Τουρκικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός). Η αυταπάρνηση του Ντενίζ Γκεζμίζ είναι χαρακτηριστική.

ΑΠΟΜΕΝΕΙ ΣΤΟΥΣ ΚΑΤΑΤΥΡΑΓΝΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ (ΕΙΤΕ ΑΥΤΟΙ ΟΝΟΜΑΖΟΝΤΑΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΕΙΤΕ ΚΟΥΡΔΟΙ) ΝΑ ΑΝΤΙΛΗΦΘΟΥΝ ΤΗΝ ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΑΝΟΙΓΕΤΑΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΕΝΤΑΞΗ ΤΟΥ «ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥ» ΣΤΙΣ ΑΓΚΑΛΙΕΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΦΑΡΑΣ.

Η κορύφωση κι ο επίλογος αυτής της παρωδίας θα έχει τον αντίκτυπό του στα εκατομμύρια των καταπιεσμένων του τουρκικού χώρου και ιδιαίτερα στους Κούρδους. Η όποια μακρόχρονη «επίλυση» του Κουρδικού ζητήματος και του εκδημο-κρατισμού της Τουρκίας δεν θα φέρει τίποτα το λειτουργικό στην κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης. Αντίθετα θα αποτελέσει μέρος των συνολικότερων σχεδιασμών του τουρκινη από την δυσοσμία που εκπέμπει το κουφάρι του εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα. Το δάγιμο αυτού του πτώματος, από τα ίδια τα πράγματα, ανοίγει το δρόμο σε ξεκαθαρισμένους και ανοιχτούς ορίζοντες.

Απομένει στους κατατυραγνισμένους ανθρώπους της τούρκικης επικράτειας (είτε αυτοί ονομάζονται τούρκοι είτε κούρδοι) να αντιληφθούν την ευκαιρία που τους ανοίγεται μετά την ολοκληρωτική ένταξη του «διαφορετικού» στις αγκαλιές της μεγάλης εξουσιαστικής φάρας.

Ο «άσωτος υιός» επέστρεψε μετανοημένος και χωρίς ίχνος ντροπής δέχτηκε τα καλωσορίσματα που του απεύθυναν οι μπράβοι της μεγάλης φάρας. Είναι ακόμα χαρακτηριστική η όλη στάση του στη διάρκεια της δίκης του όπως δεν αφήνει περιθώρια αμφιβολιών για διαδικασίες που έχουν αναπτυχθεί στο εσωτερικό των τούρκων κρατιστών η σημαντική ένδειξη της παράλειψης από τον τούρκο δικαστή να σπάσει το μολύβι του μετά την ανακοίνωση της καταδικαστικής απόφασης για τον Οτζαλάν.

Η λέξη ΤΕΛΟΣ γράφτηκε με τα μελανότερα σημεία και με επαναλαμβανόμενες εμπειρίες σε ένα ακόμα κεφάλαιο του πολύτομου κατασκευάσματος των εξουσιαστών που φέρνει το γενικό όνομα **εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας**.

□

τική. Κι αυτό έχει ιδιαίτερη σημασία για το ποιοι θα επωφεληθούν μέσα από τα συνεχιζόμενα νταραβέρια και

θα τη σκαπουλάρουν. Όσο για τις χιλιάδες των απλών μαχητών δεν χωρά καμιά αμφιβολία για την τύχη που τους επιφυλάσσεται...

Εδώ πλέον οι επιφυλάξεις περιττεύουν.

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη συμπόρευση με τα συμφέροντα της παγκόσμιας κυριαρχίας από το να κλείνουν με τον τρόπο που αυτή θέλει οι πλη-

χει ένα προμελετημένο έγκλημα μέσα στα πλαίσια της λεγόμενης πολιτικής ευελιξίας.

Μιας «ευελιξίας» που ξεκίνησε την αιματηρή πορεία της πριν από 20 χρόνια με τις εκκαθαρίσεις, με το μπλοκάρισμα των άλλων τάσεων αντιπαράθεσης στο τουρκικό κράτος και με το ξεκίνημα και την διεξαγωγή ενός αιματηρού εθνικοαπελευθερωτικού αγώνα που κατέληξε στο τέλος να εκλιπαρεί ψίχουλα δημοκρατίας. Ενός κόμματος που ξεκινώντας από τον Μαρξισμό κατέληξε στον ακραίο εθνικισμό (μια από τις ουσιαστικές πτυχές του Μαρξισμού) και στην ξετσίπωτη συνεργασία ακόμα και με τη Χρυσή Αυγή.

Δεν είναι πρωτόγνωρο το φαινόμενο αυτό.

Δεν έχει τόσο σχέση με την πραγματική ή μη δυνατότητα καθορισμού αλλαγής της μέχρι τώρα κατάστασης στο μπλοκ των εξουσιαστών «της γείτονος». Η ουσία βρίσκεται στην δυνατότητα του χειρισμού και της κατεύθυνσης ενός μεγάλου αριθμού ανθρώπων σύμφωνα με τα σχέδια της κυριαρχίας.

Και επιβεβαιώνεται για μια ακόμη φορά πως όταν οι άνθρωποι και τα κοινωνικά σύνολα, γενικότερα, εγκαταλείπονται στα χέρια εξουσια-

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΠΟΥ ΤΟΥΣ ΑΝΟΙΓΕΤΑΙ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΟΛΟΚΛΗΡΩΤΙΚΗ ΕΝΤΑΞΗ ΤΟΥ «ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΟΥ» ΣΤΙΣ ΑΓΚΑΛΙΕΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΦΑΡΑΣ.

διαίτερα στις αρχές της δεκαετίας του '70 (τους αγωνιστές του ΤΛΑΣ - Τουρκικός Λαϊκός Απελευθερωτικός Στρατός). Η αυταπάρνηση του Ντενίζ Γκεζμίζ είναι χαρακτηριστική.

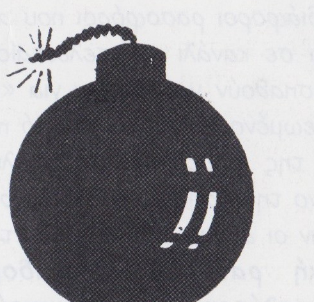
Η κορύφωση κι ο επίλογος αυτής της παρωδίας θα έχει τον αντίκτυπό του στα εκατομμύρια των καταπιεσμένων του τουρκικού χώρου και ιδιαίτερα στους Κούρδους. Η όποια μακρόχρονη «επίλυση» του Κουρδικού ζητήματος και του εκδημο-κρατισμού της Τουρκίας δεν θα φέρει τίποτα το λειτουργικό στην κατεύθυνση της κοινωνικής απελευθέρωσης. Αντίθετα θα αποτελέσει μέρος των συνολικότερων σχεδιασμών του τουρκικού κράτους και της παγκόσμιας κυριαρχίας.

Η κοινωνική απελευθέρωση ζει και βρίσκεται πολλές φορές εγκλωβισμέ-

δέχτηκε τα καλωσορίσματα που του απεύθυναν οι μπράβοι της μεγάλης φάρας. Είναι ακόμα χαρακτηριστική η όλη στάση του στη διάρκεια της δίκης του όπως δεν αφήνει περιθώρια αμφιβολιών για διαδικασίες που έχουν αναπτυχθεί στο εσωτερικό των τούρκων κρατιστών η σημαντική ένδειξη της παράλειψης από τον τούρκο δικαστή να σπάσει το μολύβι του μετά την ανακοίνωση της καταδικαστικής απόφασης για τον Οτζαλάν.

Η λέξη ΤΕΛΟΣ γράφτηκε με τα μελανότερα σημεία και με επαναλαμβανόμενες εμπειρίες σε ένα ακόμα κεφάλαιο του πολύτομου κατασκευάσματος των εξουσιαστών που φέρνει το γενικό όνομα **εθνικοαπελευθερωτικός αγώνας**.

□

Δεν υπάρχει μεγαλύτερη συμπόρευση με τα συμφέροντα της παγκόσμιας κυριαρχίας από το να κλείνουν με τον τρόπο που αυτή θέλει οι πλη-πελευθερωτικού αγώνα που κατέληξε στο τέλος να εκλιπαρεί γίχουλα δημοκρατίας. Ενός κόμματος που ξεκινώντας από τον Μαρξισμό κατέληξε στον ακραίο εθνικισμό (μια από τις ουσιαστικές πτυχές του Μαρξισμού) και στην ξετσίπωτη συνεργασία ακόμα και με τη Χρυσή Αυγή.

Δεν είναι πρωτόγνωρο το φαινόμενο αυτό.

Δεν έχει τόσο σχέση με την πραγματική ή μη δυνατότητα καθορισμού αλλαγής της μέχρι τώρα κατάστασης στο μπλοκ των εξουσιαστών «της γείτονος». Η ουσία βρίσκεται στην δυνατότητα του χειρισμού και της κατεύθυνσης ενός μεγάλου αριθμού ανθρώπων σύμφωνα με τα σχέδια της κυριαρχίας.

Και επιβεβαιώνεται για μια ακόμη φορά πως όταν οι άνθρωποι και τα κοινωνικά σύνολα, γενικότερα, εγκαταλείπονται στα χέρια εξουσιαστών η θέση τους είναι προδιαγεγραμμένη.

Γίνονται παιχνίδι, στις κάθε είδους επιδιώξεις αυτών στους οποίους έχουν παραδώσει τους εαυτούς τους. Κάτι που δεν σχετίζεται με τις επιτυχίες («νίκες») ή αποτυχίες («ήττες») των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων, σε οποιοδήποτε σημείο της γης.

Είναι ξεκάθαρο πως το τέλος αυτό ήταν προδιαγεγραμμένο και καλά μελετημένο από τους ηγέτες του ΡΚΚ, είτε δινόταν πολιτικό άσυλο στον Οτζαλάν είτε όχι. Αυτό βέβαια δεν εξαλείφει στο ελάχιστο τον τρόπο με τον οποίο διεξήχθη η όλη διαδικασία.

Και δεν έχει καμιά σημασία αν αυτές οι ενέργειες αποδίδονται στην «πολιτική ευελιξία» που προαναφέραντίδετα θα αποτελέσει μέρος των συνολικότερων σχεδιασμών του τουρκικού κράτους και της παγκόσμιας κυριαρχίας.

Η κοινωνική απελευθέρωση ζει και βρίσκεται πολλές φορές εγκλωβισμέ-

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΣΕΙΣΜΟ ΤΗΣ 7ης ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

Ζήσαμε το καταστρεπτικό ξέσπασμα του σεισμού της 7ης Σεπτέμβρη. Ένα σεισμό που αυτή τη φορά οι συνέπειες του δεν ξεπήδησαν ως κενή εικόνα από τις τηλεοράσεις και τα μικρόφωνα των δημοσιογράφων. Με τα μελιστάλαχτα, τα κλαψιάρικα ή τα οργίλα λόγια τους —ανάλογα με το ρόλο— καλούνται να μετατρέψουν σε άνευρη, ψεύτικη και μακρινή εικόνα και λόγο, τον ανθρώπινο πόνο, την καταστροφή και τον θάνατο και πίσω από αυτή να κρύψουν την ουσία και το γεννήτορά τους. Ένα σεισμό που οι καταστροφές του ήταν στον χώρο που ζούμε και τα ρήγματά του ποικίλα κι όχι μόνο βέβαια γεωλογικά.

Ο σεισμός αυτός θρυμμάτισε την προβαλλόμενη εικόνα της ευημερίας, των Limit up, της μικροαστικής χαύνωσης και ευδαιμονίας που απλόχερα απλώνουν οι εξουσιαστές ως μανδύα (για να καλύψουν κάτω από αυτόν την προώθηση των αντιανθρώπινων σχεδιασμών τους, και το χρόνο που θέλουν αυτοί να πραγματωθούν) και έθεσε ξανά το κοινωνικό ζήτημα, που είτε έτσι είτε αλλιώς ποτέ δεν έπαψε να τίθεται.

Κάτω από τα ερείπια του σεισμού, τις ρωγμές, τους ξεσπιτωμένους, την απόγνωση και το θάνατο, αναδύθηκε γυμνό το αποκρουστικό πρόσωπο του κράτους και των αυλικών του. Όλων αυτών που απομυζούν την ανθρώπινη ύπαρξη και επιζούν καταπιέζοντας και εκμεταλλευόμενοι την ανθρωπότητα.

Οι σεισμοί, είναι βέβαια γεωλογικό φαινόμενο, φυσικό, που στην περιοχή του ελλαδικού χώρου, έχουν με-

πιο εύκολα και να τους εκμεταλλεύεται τεχνικότερα.

Για να στεγάσει αυτό τον τεράστιο αριθμό εκμεταλλευόμενων ανθρώπων και για να τους αποξενώσει περισσότερο, για να «αξιοποιήσει» κάθε σπιθαμή γης τους στοίβαξε σε πολυώροφες πολυκατοικίες - κουτιά εγκλωβισμού από κάθε άποψη.

Για να χτίσει τις πολυκατοικίες του, για να δημιουργήσει τις συνοικίες των εκμεταλλευόμενων, μπάζωσε ρέματα, εξαφάνισε ποτάμια, στράγγιξε λίμνες και βάλτους, εξάντλησε τον υδροφόρο ορίζοντα της Αττικής, κατασκευάζοντας ένα υπόβαθρο σαθρό και έρμαιο της κάθε σεισμικής ή καιρικής έξαρσης.

Πάνω στα σχέδια του κράτους και για τη πραγμάτωσή τους, έτρεξε να συνεισφέρει και να συνδράμει —πάντα βέβαια με το αζημίωτο — όλος αυτός ο συρφετός που έχει ταχτεί στην εξ-υπηρέτηση του.

Πολιτικοί μηχανικοί, κατασκευαστές και εισαγωγείς υλικών, βιομήχανοι, σιορ-ιδιοκτήτες...

Όλοι αυτοί που έκαναν τα σχέδια για να χτιστούν σε μπαζωμένα ρέματα, σε βαλτότοπους, σε σαθρά εδάφη, κ.ο.κ., πολυώροφα ή μη φέρετρα. Αυτοί που για να κερδίσουν και την τελευταία δραχμή, χρησιμοποίησαν ό,τι άχρηστο ή ελαττωματικό υπάρχει από υλικό, που έκαναν αλχημείες στη μίξη των υλικών ή που δεν τα χρησιμοποίησαν και καθόλου, κατασκευάζοντας ταυτόχρονα τόσο χάρτινους όσο και φονικούς πύργους.

Από δίπλα και ο σιορ-ιδιοκτήτης που προσέθετε ορόφους εκεί που

λιάδες ανθρώπων που άδειασαν τις προθήκες των φαρμακείων από τα ψυχοφάρμακα, για να «ισορροπήσουν».

Έτσι «έγιναν» οι μαζικές δολοφονίες και οι φοβερές σε έκταση ζημιές.

Ο σεισμός βρήκε τις ΕΜΑΚ πανέτοιμες (η άσκηση προετοιμασίας τους, τελείωσε μόλις μια μέρα πριν το σεισμό), κι αυτό είναι υπεραρκετό για να βάζει και τον πλέον καλόπιστο σε προβληματισμούς. Οι εδώ εξουσιαστές φαίνεται ότι τον περίμεναν το σεισμό. Από τη θεωρία του Ντόμινο μέχρι τους ΒΑΝάδες κάτι ήξεραν περισσότερο από εμάς. Το σίγουρο όμως είναι ότι δεν θα διατάρασσαν με τίποτε τον έλεγχο ροής ανθρώπων, εργασίας και εμπορευμάτων καθώς και την μακάρια «γαλήνη» του χρηματιστηρίου, προειδοποιώντας, (εξάλλου τα δικά τους σπίτια είναι χτισμένα με τη μεγαλύτερη δυνατή ασφάλεια). **Το κράτος στηρίζεται στην τάξη κι αυτή δεν πρέπει για κανένα λόγο να διασαλεύεται. Μετά την καταστροφή και πάνω στα ερείπια είναι πιο εύκολο γι' αυτό να τη διατηρήσει.**

Ήρθε η κάθε λογής αριστερά να φτιάξει επιτροπές αγώνα, για να εμποδίσει το οποιοδήποτε ξέσπασμα οργής της απόγνωσης και να το μετατρέψει σε παζάρι αιτημάτων και μελλοντικών ψήφων.

Ήρθε ο Χριστόδουλος με τα ανέκδοτά του και τη εντυπωσιακό του ψευτοχουβαρνταλίκι στους σεισμοπαθείς, που κόντεψε να φτάσει τη μπάζα από το παγκάρι μιας εντελώς πεσμένης καθημερινής.

Ήρθαν όλοι από τους Λάτσηδες, τους Βαρδινογιάννηδες, τους Σκλαβενίτηδες και όλους τους λοιπούς πλούσιους συγγενείς —που έσπευσαν να δώσουν οικονομικές ενισχύσεις ή προϊόντα που είχαν για πέταμα, για να έχουν φοροαπαλλαγές, φορώντας στα ματοβαμμένα χέρια τους, το γάντι του ευεργέτη—, μέχρι και μαραθωνοδρόμες εκπομπές που τρέχει το δάκρυ ρουλακορόμηλο για τη ψευδαίσθηση της αλληλεγγύης και τον κατευνασμό των συνειδήσεων, χωρίς φυσικά ουσιώδες αντίκρυσμα για τους πληγέντες.

Ήρθαν δημαρχαίοι, όπως αυτός των Α. Λιοσίων, που επ' ευκαιρία του σεισμού, πέρα από τον πλουτισμό ε-

...ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ, ΜΕ ΚΑΘΕ ΤΡΟΠΟ, ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΩΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΤΡΕΧΑΜΕΝΩΝ ΤΟΥ...

Πάνω στη δυστυχία των ανθρώπων, πάνω στο θάνατο, ήρθαν σαν τα κοράκια που μυρίστηκαν τα πτώματα, οι δημοσιογράφοι να μας παραπληροφορή-

πιδιώκουν να «αναπλάσουν» την περιοχή τους, διώχνοντας τους Τσιγγάνους που τους χαλούν τη μόστρα.

Ήρθαν οι εταιρίες τροφίμων που θα κονομήσουν από τους σκηνίτες

όχι μόνο βέβαια γεωλογικά.

Ο σεισμός αυτός θρυμμάτισε την προβαλλόμενη εικόνα της ευημερίας, των Limit up, της μικροαστικής χαύνωσης και ευδαιμονίας που απλόχερα απλώνουν οι εξουσιαστές ως μανδύα (για να καλύψουν κάτω από αυτόν την προώθηση των αντιανθρώπινων σχεδιασμών τους, και το χρόνο που θέλουν αυτοί να πραγματωθούν) και έθεσε ξανά το κοινωνικό ζήτημα, που είτε έτσι είτε αλλιώς ποτέ δεν έπαψε να τίθεται.

Κάτω από τα ερείπια του σεισμού, τις ρωγμές, τους ξεσπιτωμένους, την απόγνωση και το θάνατο, αναδύθηκε γυμνό το αποκρουστικό πρόσωπο του κράτους και των αυλικών του. Όλων αυτών που απομυζούν την ανθρώπινη ύπαρξη και επιζούν καταπιέζοντας και εκμεταλλευόμενοι την ανθρωπότητα.

Οι σεισμοί, είναι βέβαια γεωλογικό φαινόμενο, φυσικό, που στην περιοχή του ελλαδικού χώρου, έχουν μεγάλο ιστορικό, τόσο στη συχνότητα όσο και στα μεγέθη και στις εκδηλώσεις τους. Ένα σεισμολόγιο με λίγα λόγια μακροσκελές. Αυτή είναι βέβαια η εκδήλωση της φύσης.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ...

Οι καταστροφές όμως δεν οφείλονται και τόσο σ' αυτή. Η ουσία τους, η έκταση τους, το χάσιμο των ανθρώπινων ζωών που καταπλακώθηκαν στα ερείπια είναι κύρια έργο της εξουσίας.

Το κράτος και το κεφάλαιο σε παγκόσμιο επίπεδο για να καταφέρουν να στηρίξουν και να διαιωνίσουν τη ματοβαμμένη ύπαρξή τους και να επεκτείνουν την βαρβαρότητά τους στον άνθρωπο, στράφηκαν και ενάντια στο φυσικό περιβάλλον. Από την αποστράγγιση των λιμνών, από την αλλαγή ροής των ποταμών μέχρι την

καιρικής έξαρσης.

Πάνω στα σχέδια του κράτους και για τη πραγμάτωσή τους, έτρεξε να συνεισφέρει και να συνδράμει —πάντα βέβαια με το αζημίωτο — όλος αυτός ο συρφετός που έχει ταχτεί στην εξ-υπηρέτηση του.

Πολιτικοί μηχανικοί, κατασκευαστές και εισαγωγείς υλικών, βιομήχανοι, σιορ-ιδιοκτήτες...

Όλοι αυτοί που έκαναν τα σχέδια για να χτιστούν σε μπαζωμένα ρέματα, σε βαλτότοπους, σε σαθρά εδάφη, κ.ο.κ., πολυώροφα ή μη φέρετρα. Αυτοί που για να κερδίσουν και την τελευταία δραχμή, χρησιμοποίησαν ό,τι άχρηστο ή ελαττωματικό υπάρχει από υλικό, που έκαναν αλχημείες στη μίξη των υλικών ή που δεν τα χρησιμοποίησαν και καθόλου, κατασκευάζοντας ταυτόχρονα τόσο χάρτινους όσο και φονικούς πύργους.

Από δίπλα και ο σιορ-ιδιοκτήτης που προσέθετε ορόφους εκεί που δεν έπρεπε, που αφαιρούσε κολώνες στήριξης όταν έπρεπε να μεγαλώσει ο χώρος για να έχει καλύτερο ενοικιαστήριο, που σιγόνταρε με τον πολιτικό μηχανικό και με τον εργολάβο στην μείωση των εξόδων, που τακίμιαζε με τον υπάλληλο της πολεοδομίας για τις απαραίτητες τρύπες των κανονισμών. Το ίδιο και οι επιχειρηματίες και οι βιομήχανοι, που όπως στο DIA έκοψαν τις κολώνες στήριξης για να βάλουν ράφια πώλησης, ή όπως στη RICOMEX και τη FARAN που έγιναν μαζικοί τάφοι για τους εκεί εκμεταλλευόμενους. Γιατί γι' αυτούς η λέξη ασφάλεια αφορά μόνο την ασφάλεια του συστήματος καταπίεσης (άρα και τη δική τους ως μέρος του) καθώς και αυτή που θα εισπράξουν σε χρήμα μετά από μια καταστροφή. Ας σημειωθεί ότι μια τέτοια ακόμη μαζική δολοφονία αποφεύχθηκε την τελευταία στιγμή, στου Παπουτσάνη, μιας και οι εκεί εργαζόμενοι είχαν βγει σε αποχή, λόγω της απόλυσης συναδέλφου

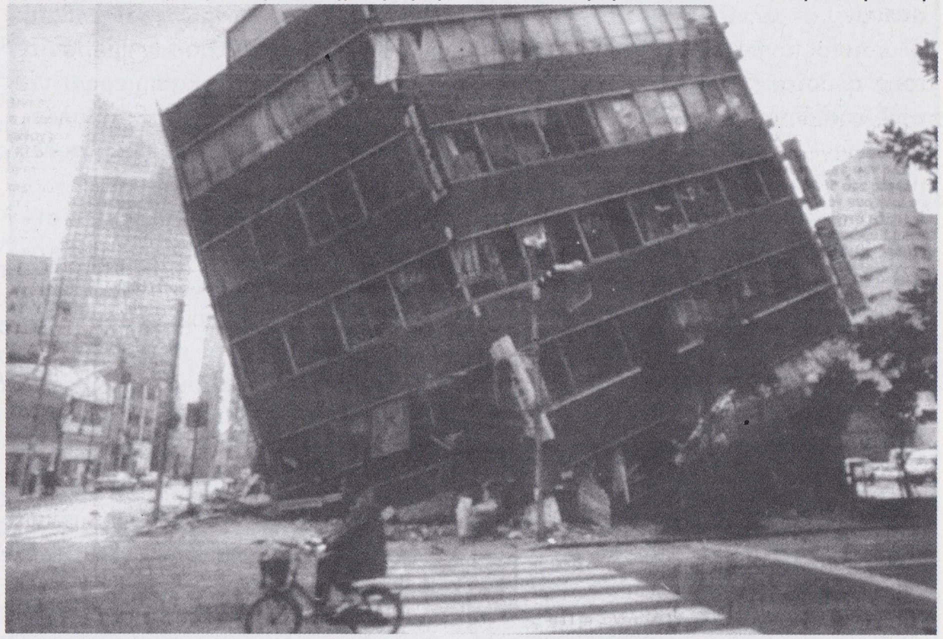
χρηματιστηρίου, προειδοποιώντας, (εξάλλου τα δικά τους σπίτια είναι χτισμένα με τη μεγαλύτερη δυνατή ασφάλεια). **Το κράτος στηρίζεται στην τάξη κι αυτή δεν πρέπει για κανένα λόγο να διασαλεύεται. Μετά την καταστροφή και πάνω στα ερείπια είναι πιο εύκολο γι' αυτό να τη διατηρήσει.**

και μαραθωνοδρόμες εκπομπές που τρέχει το δάκρυ ρουλακορόμηλο για τη ψευδαίσθηση της αλληλεγγύης και τον κατευνασμό των συνειδήσεων, χωρίς φυσικά ουσιώδες αντίκρυσμα για τους πληγέντες.

Ήρθαν δημαρχαίοι, όπως αυτός των Α. Λιοσίων, που επ' ευκαιρία του σεισμού, πέρα από τον πλουτισμό ε-

...ΣΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΤΗΣ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗΣ, ΜΕ ΚΑΘΕ ΤΡΟΠΟ, ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΩΝ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΑΡΑΤΡΕΧΑΜΕΝΩΝ ΤΟΥ...

Πάνω στη δυστυχία των ανθρώπων, πάνω στο θάνατο, ήρθαν σαν τα κοράκια που μυρίστηκαν τα πτώματα, οι δημοσιογράφοι να μας παραπληροφορήσουν (χαρακτηριστικό είναι ότι απέκρυψαν και την έκταση των καταστροφών, περιορίζοντάς την μόνο στις περιοχές αυτές που ήταν εντελώς εξόφθαλμη), να τα μετατρέψουν όλα σε μακρινή εικόνα —έστω και για λίγο— γι' αυτούς που πλήγησαν λιγότερο, να τρομολαγνήσουν και να τρομοκρατήσουν.

πιδιώκουν να «αναπλάσουν» την περιοχή τους, διώχνοντας τους Τσιγγάνους που τους χαλούν τη μόστρα.

Ήρθαν οι εταιρίες τροφίμων που θα κονομήσουν από τους σκηνίτες δίνοντας ληγμένα - μεταλλαγμένα προϊόντα, που τα βαφτίζουνε τροφές. Ήρθαν οι άθικτοι σιορ-ιδιοκτήτες που ανέβασαν τα ενοίκια μιας και υπάρχει ζήτηση και οι θιγμένοι που λάδωσαν για να πάρουν τις αποζημιώσεις ώστε να χτίσουν καινούργιες νεκροφόρες και κανά εξοχικό απ' τα περισσευόμενα ή για να τους βγουν

φαινόμενο, φυσικό, που στην περιοχή του ελλαδικού χώρου, έχουν μεγάλο ιστορικό, τόσο στη συχνότητα όσο και στα μεγέθη και στις εκδηλώσεις τους. Ένα σεισμολόγιο με λίγα λόγια μακροσκελές. Αυτή είναι βέβαια η εκδήλωση της φύσης.

ΑΠΟ ΤΙΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΙΚΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ ΥΠΑΡΞΗΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ...

Οι καταστροφές όμως δεν οφείλονται και τόσο σ' αυτή. Η ουσία τους, η έκταση τους, το χάσιμο των ανθρώπινων ζωών που καταπλακώθηκαν στα ερείπια είναι κύρια έργο της εξουσίας.

Το κράτος και το κεφάλαιο σε παγκόσμιο επίπεδο για να καταφέρουν να στηρίξουν και να διαιωνίσουν τη ματοβαμμένη ύπαρξή τους και να επεκτείνουν την βαρβαρότητά τους στον άνθρωπο, στράφηκαν και ενάντια στο φυσικό περιβάλλον. Από την αποστράγγιση των λιμνών, από την αλλαγή ροής των ποταμών μέχρι την εξαφάνισή τους, από την επίμονη εξάντληση του εδάφους και του υπεδάφους μέχρι ακόμη και τις υπόγειες πυρηνικές δοκιμές. Ότι μπορούσαν δηλαδή για να αυξήσουν εξουσία και κέρδη, διαταράσσοντας τη γεωλογική κατάσταση και κάνοντας τα υπεδάφη πολύ τρωτά στο κάθε φυσικό ξέσπασμα.

Στον ελλαδικό χώρο και ιδιαίτερα στον αττικό χώρο που για το ελληνικό κράτος αποτελεί το σημείο συγκέντρωσης του 40% του πληθυσμού του, οι πράξεις του είναι η καλύτερη επιβεβαίωση του κανόνα.

Στοίβαξε 4.000.000 ανθρώπους στο λεκανοπέδιο, ερημώνοντας την ύπαιθρο, ώστε να μπορεί να τους ελέγχει καλύτερα, να τους διαχωρίζει

Από δίπλα και ο σιορ-ιδιοκτήτης που προσέθετε ορόφους εκεί που δεν έπρεπε, που αφαιρούσε κολώνες στήριξης όταν έπρεπε να μεγαλώσει ο χώρος για να έχει καλύτερο ενοικιαστήριο, που σιγόνταρε με τον πολιτικό μηχανικό και με τον εργολάβο στην μείωση των εξόδων, που τακίμιαζε με τον υπάλληλο της πολεοδομίας για τις απαραίτητες τρύπες των κανονισμών. Το ίδιο και οι επιχειρηματίες και οι βιομήχανοι, που όπως στο DIA έκοψαν τις κολώνες στήριξης για να βάλουν ράφια πώλησης, ή όπως στη RICOMEX και τη FARAN που έγιναν μαζικοί τάφοι για τους εκεί εκμεταλλευόμενους. Γιατί γι' αυτούς η λέξη ασφάλεια αφορά μόνο την ασφάλεια του συστήματος καταπίεσης (άρα και τη δική τους ως μέρος του) καθώς και αυτή που θα εισπράξουν σε χρήμα μετά από μια καταστροφή. Ας σημειωθεί ότι μια τέτοια ακόμη μαζική δολοφονία αποφεύχθηκε την τελευταία στιγμή, στου Παπουτσάνη, μιας και οι εκεί εργαζόμενοι είχαν βγει σε αποχή, λόγω της απόλυσης συναδέλφου τους, λίγο πριν την εκδήλωση του σεισμού.

Στην απέναντι πλευρά κι όλοι αυτοί που μην έχοντας χρήμα, θέση και μέσα, στις φτωχοσυνοικίες προσπαθούσαν να στήσουν «αυθαίρετα» - χάρτινες οικοδομές σε μια νύχτα για να στεγάσουν την επιβίωσή τους. Δεν είναι βέβαια τυχαίο που ακριβώς σε αυτές τις συνοικίες σημειώθηκαν και οι μεγαλύτερες καταστροφές.

Καταστροφές που συνολικά άφησαν πίσω τους 143 επίσημα καταγεγραμμένους νεκρούς —γιατί στα ερείπια θάφτηκαν διπλά οι «ανώνυμοι μετανάστες» που δεν φαίνονταν σε καμιά καταγραφή αφού δούλευαν «μαύρα»— εκατοντάδες τραυματίες, 200.000 άστεγους, και δεκάδες χι-

σουν (χαρακτηριστικό είναι ότι απέκρυψαν και την έκταση των καταστροφών, περιορίζοντάς την μόνο στις περιοχές αυτές που ήταν εντελώς εξόφθαλμη), να τα μετατρέψουν όλα σε μακρινή εικόνα —έστω και για λίγο— γι' αυτούς που πλήγησαν λιγότερο, να τρομολαγνήσουν και να τρομοκρατήσουν.

Ήρθαν οι επιστήμονες σεισμολόγοι να τσακωθούν για το που ήταν το σεισμογόνο ρήγμα και ποια η ένταση του, να καθησυχάσουν τρομοκρατώντας και να τρομοκρατήσουν καθησυχάζοντας για επικείμενο ή όχι σεισμό (με απώτερο στόχο και για το ποιος θα διαχειριστεί τα δισεκατομμύρια των πακέτων των ερευνών).

Ήρθαν οι Σημίτηδες, οι Καραμανλήδες, οι Παπαρήγες, οι Τσοβόλες και οι Κωνσταντόπουλοι, να δουν τα προεκλογικά τους ερείπια, να φωτογραφηθούν με το θλιμμένο - αποφασιστικό - αγωνιστικό - εξοργισμένο, ανάλογα με το ρόλο, προσωπείο τους, για να γυρίσουν έπειτα στις άθικτες κυριλέ τους κατοικίες.

δίνοντας λιγμένα - μεταλλαγμένα προϊόντα, που τα βαφτίζουνε τροφές. Ήρθαν οι άθικτοι σιορ-ιδιοκτήτες που ανέβασαν τα ενοίκια μιας και υπάρχει ζήτηση και οι θιγμένοι που λάδωσαν για να πάρουν τις αποζημιώσεις ώστε να χτίσουν καινούργιες νεκροφόρες και κανά εξοχικό απ' τα περισσευούμενα ή για να τους βγουν πράσινα τα ερείπια, φοβούμενοι μη χάσουνε κάνα ενοίκιο.

Ήρθαν οι μηχανικοί που βγάζουν κατοικήσιμα —γιατί έτσι είναι οι εντολές—τα σπίτια που είναι ερείπια ή που εξαναγκάζουν με ένα πορτοκαλί ερωτηματικό ανθρώπους να κατοικούν σε αυτά λόγω των συνθηκών ή να εργάζονται κάτω από το φόβο της απόλυσης. Μηχανικοί που γι' αυτούς ανοίγεται ένας νέος κύκλος πλουτισμού, από την κερδοφόρα υπογραφή τους μέχρι τις άδειες και το νέο κύκλο εργασιών...

Για τους κατασκευαστές οικοδομικών υλικών και τις κατασκευαστικές εταιρίες που είναι πανέτοιμες για νέα μεγαλουργήματα, αλλά και για εκείνα τα άθλια ανθρωπάρια που

➩8

Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΧΡΟΝΙΑ ΑΡΧΙΣΕ!!! ΣΤΟ ΧΕΡΙ ΜΑΣ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΩΣ ΘΑ ΤΕΛΕΙΩΣΕΙ...

Τα τελευταία χρόνια οι εξουσιαστές δεν παύουν να χρησιμοποιούν κάθε μέσο που διαθέτουν στο οπλοστάσιο τους, προκειμένου να πραγματώσουν την αναπροσαρμογή της εκπαιδευτικής διαδικασίας, την καθολική αποδοχή και της κρατικής γνώσης. Της γνώσης που αποτελεί όπλο στα χέρια των εξουσιαστών και του κεφαλαίου ενάντια στην κοινωνία.

Ιδιαίτερα αυτά που επιχείρησε να εφαρμόσει το κράτος από πέρσι —και τα οποία αποτελούν μέρος των συνολικότερων αντικοινωνικών μέτρων των εξουσιαστών— και μέσα από τα οποία προσδοκούν να κάνουν πιο αφόρητα τα σχολικά δεσμά επιβεβαιώνουν την επιμονή τους στο να κατασκευάζονται όσο το δυνατό περισσότεροι υποταγμένοι άνθρωποι, που θα υπηρετούν αδιαμαρτύρητα το κρατικό κτήνος.

Και τι δεν χρησιμοποίησαν οι εχθροί του ανθρώπινου γένους για να κάνουν πράξη το στυγερό όραμα τους.

Παρέταξαν στους δρόμους τις ορδές των δολοφόνων τους, για να λυγίσουν με τη βία όλους αυτούς που συνέχισαν να επαναοικειοποιούνται με κάθε τρόπο τις αντικρατικές αντιλήψεις και πρακτικές.

Επιστράτευσαν τα «αγανακτισμένα» υποχείρια τους για να ανακαταλάβουν τα κατειλημμένα σχολεία και να τρομοκρατήσουν τους μαθητές.

Έβαλαν το γελοίο υποκείμενο που ακούει στο όνομα Χριστόδουλος —και τους πειθήνιους υπαλλήλους τους δημοσιογράφους— να συκοφαντήσουν και να διαστρεβλώσουν κάθε κοινωνική πρακτική που ξέφευγε από τα ασφυκτικά όρια του ελέγχου και της υποταγής.

Τρέμοντας μπροστά στη προοπτική των αυτοοργανωμένων και αδιαμεσολάβητων αγώνων, συγκρότησαν από τη πρώτη κιόλας στιγμή τα κάθε λογής συντονιστικά και κινητοποίησαν τα «επαναστατικά» κόμματα και κομματίδια.

Πρωτοστάτης το ΚΚΕ που με μεγαλόστομες διακηρύξεις προσπάθησε να αυξήσει και να περιχαρακώσει το κοπάδι του και με τις «ομάδες περιφρούρησης» να κατευθύνονται μόνιμα πλέον ενάντια στους αγωνιζόμενους. ΟΛΟΙ ΕΝΩΜΕΝΟΙ για να καταστείλουν, να καταγγείλουν τους «προβοκάτορες», αλλά και για να προσδώσουν πολιτική –και κατά συνέπεια αντιεξεγερτική— χροιά στους ξεσηκωμούς των μαθητών.

Όμως παρά το βάρος της πολυποίκιλης βίας τους δεν κατάφεραν —όπως δεν θα καταφέρουν ποτέ— να επιβληθούν στο, σύμφυτο με τους ανθρώπους, ένστικτο της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ και της ΑΝΥΠΑΚΟΗΣ. Έμειναν έτσι πολλές φορές έντρομοι να θρηνούν για την, έτσι κι αλλιώς, ανύπαρκτη κοινωνική συναίνεση απέναντι σε χιλιάδες ανυπότακτους μαθητές και άλλους αγωνιζόμενους. Γιατί, όλοι αυτοί, αντί να ζητιανεύουν την κρατική ελεημοσύνη, ξεπέρασαν έμπρακτα τους πλαστούς ρόλους και διαχωρισμούς που προσπαθούν καθημερινά να

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΣΕΙΣΜΟ ΤΗΣ 7ης ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ

7 ⇨ έχουν ταυτιστεί με τις κρατικές επιλογές —μέσω του εθισμού τους στο χρηματιστήριο— όλα είναι καλά φτάνει να πηγαίνουν καλά οι δείκτες.

Οι τελευταίοι συνιστούν εκείνα τα αποκτηνωμένα ανθρωποειδή που βλέπουν τα πάντα ως μετοχές, το θάνατο και τις καταστροφές ως πιθανό κέρδος, (από τους βομβαρδισμούς και τις σφαγές στη Γιουγκοσλαβία, τον ένα από τα ίδια σεισμό στη Τουρκία, μέχρι και την καταστροφή μέσα στο χώρο τους).

Στα ρήγματα που άνοιξαν οι σεισμοί, οι εξουσιαστές της Ελλάδας και της Τουρκίας βρήκαν τη καλύτερη ευκαιρία να γεμίσουν το τεχνητό χώρισμα μεταξύ τους και χωρίς πολλούς εσωτερικούς κραδασμούς να προωθήσουν τα συνολικότερα σχέδια της κυριαρχίας στην περιοχή.

Γιατί πάνω στο συγκινησιακό κλίμα και στις μεγάλες καταστροφές από τους δύο σεισμούς χτίζουν την ειρήνη τους. Γιατί η ειρήνη τους θέλει θυσιασμένους στα ερείπια όπως κι ο πόλεμος τους θυσιασμένους στα πεδία των μαχών. Όλη αυτή η έντεχνη προπαγάνδα που γίνονταν τους τελευταίους μήνες, για τη σύγκλιση, βρήκε το καλύτερο έδαφος να αναπτυχθεί πάνω στα ερείπια των σεισμών. Για την πορεία παγκοσμιοποίησης της κυριαρχίας, τα σχέδια των κυριάρχων στην περιοχή πρέπει —όπως έδειξε και η «επέμβαση» στη Γιουγκοσλαβία— να πραγματωθούν κι όλα τα «προβλήματα» να διευθετηθούν.

Στο εσωτερικό μέτωπο, για τους εγχώριους εξουσιαστές, ο σεισμός επιχειρείται κι αυτός να χρησιμοποιηθεί υπέρ των κρατικών σχεδιασμών κοινωνία, αλλά και ότι είναι σύμφυτη και συνώνυμη με αυτή.

Έτσι εμφανίζονται ως οι σωτήρες των πληγέντων και κύρια των αστέγων, και εκμεταλλευόμενοι την απόγνωση τους, ενόψει μάλιστα και του χειμώνα που πλησιάζει, σκορπίζουν αφειδώς υποσχέσεις για δάνεια, χορηγήσεις, άτοκα, στεγάσεις κ.ο.κ. Δεν δίστασαν μάλιστα να εξομοιώσουν την πτώση του πρωθυπουργικού «φάλκον» και το θάνατο του υφυπουργού εξωτερικών και αυλικών του, με την καταστροφή των σεισμών, τον θάνατο δεκάδων ανθρώπων στις πολυκατοικίες και στους χώρους δουλείας και τους 200.000 άστεγους. Κάτω από την κοινή ταμπέλα, «εθνική τραγωδία», προσπάθησαν για μια ακόμη φορά να χωρέσουν και να ενώσουν ότι πιο ανόμοιο.

...ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΟΝΙΜΟΥΣ ΚΛΥΔΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Παρά τις επίμονες προσπάθειες των αυλικών του, για το κράτος, πηγή της οργανωμένης βίας και δυστυχίας, τα προβλήματα παραμένουν ακέραια, δεν καλύπτονται με θα και υποσχέσεις, τόσο αυτά, όσο και οι εκατοντάδες χιλιάδες άστεγοι. Οι ελπίδες τους για την αναβολή του ζεστού χειμώνα, αποδεικνύονται φρούδες, τουλάχιστον για το μαθητικό μέτωπο που είναι και το πιο ανεξέλεγκτο. Ευελπιστούσαν ότι λόγω της κατάστασης που βρίσκονταν οι σχολικοί χώροι από τη μια και η κουκουλωμένη υποχώρηση της προαγωγής χιλιάδων μετεξεταστέων με πρόφαση το σει-

νουν πράξη το στυγερό όραμά τους.

Παρέταξαν στους δρόμους τις ορδές των δολοφόνων τους, για να λυγίσουν με τη βία όλους αυτούς που συνέχισαν να επαναοικειοποιούνται με κάθε τρόπο τις αντικρατικές αντιλήψεις και πρακτικές.

Επιστράτευσαν τα «αγανακτισμένα» υποχείρια τους για να ανακαταλάβουν τα κατειλημμένα σχολεία και να τρομοκρατήσουν τους μαθητές.

Έβαλαν το γελοίο υποκείμενο που ακούει στο όνομα Χριστόδουλος —και τους πειθήνιους υπαλλήλους τους δημοσιογράφους— να συκοφαντήσουν και να διαστρεβλώσουν κάθε κοινωνική πρακτική που ξέφευγε από τα ασφυκτικά όρια του ελέγχου και της υποταγής.

Τρέμοντας μπροστά στη προοπτική των αυτοοργανωμένων και αδιαμεσολάβητων αγώνων, συγκρότησαν από τη πρώτη κιόλας στιγμή τα κάθε λογής συντονιστικά και κινητοποίησαν τα «επαναστατικά» κόμματα και κομματίδια.

Πρωτοστάτης το ΚΚΕ που με μεγαλόστομες διακηρύξεις προσπάθησε να αυξήσει και να περιχαρακώσει το κοπάδι του και με τις «ομάδες περιφρούρησης» να κατευθύνονται μόνιμα πλέον ενάντια στους αγωνιζόμενους. ΟΛΟΙ ΕΝΩΜΕΝΟΙ για να καταστείλουν, να καταγγείλουν τους «προβοκάτορες», αλλά και για να προσδώσουν πολιτική –και κατά συνέπεια αντιεξεγερτική– χροιά στους ξεσηκωμούς των μαθητών.

Όμως παρά το βάρος της πολυποίκιλης βίας τους δεν κατάφεραν —όπως δεν θα καταφέρουν ποτέ— να επιβληθούν στο, σύμφυτο με τους ανθρώπους, ένστικτο της ΕΞΕΓΕΡΣΗΣ και της ΑΝΥΠΑΚΟΗΣ. Έμειναν έτσι πολλές φορές έντρομοι να θρηνούν για την, έτσι κι αλλιώς, ανύπαρκτη κοινωνική συναίνεση απέναντι σε χιλιάδες ανυπότακτους μαθητές και άλλους αγωνιζόμενους. Γιατί, όλοι αυτοί, αντί να ζητιανεύουν την κρατική ελεημοσύνη, ξεπέρασαν έμπρακτα τους πλαστούς ρόλους και διαχωρισμούς που προσπαθούν καθημερινά να τους επιβάλουν και —νιώθοντας τη χαρά της συντροφικότητας και της αλληλεγγύης— συμμετείχαν στα πολύμορφα οδοφράγματα του κοινωνικού πολέμου.

Τα αμέτρητα κατεστραμμένα σχολικά κελιά, οι δυναμικές πορείες που συνοδεύτηκαν με επιθέσεις σε κρατικά κτίρια, οι οδομαχίες με τις δυνάμεις καταστολής και τα αναρίθμητα αντικρατικά συνθήματα που δεν έπαυαν να υποδηλώνουν το μίσος των ανθρώπων για τη κρατική κτηνωδία, συνέχισαν να κάνουν τους εξουσιαστές να αισθάνονται αυτό που πραγματικά είναι. ΜΙΚΡΟΙ και ΑΣΗΜΑΝΤΟΙ **απέναντι στις ανεξάντλητες δυνατότητες του κοινωνικού αγώνα που στο πέρασμα του σαρώνει κάθε κατασταλτική και χειραγωγική μεθόδευση των εχθρών του ανθρώπινου γένους.**

Τώρα που βλέπουν την άσβεστη εξεγερτική φλόγα, που απειλεί να φουντώσει ξανά, επιστρατεύουν και πάλι τους υπαλλήλους τους για να περισώσουν ό,τι μπορούν. Βάζουν ξανά μπροστά τη συνταγή των συντονιστικών, προβάλλουν την υποταγή στα θεσμισμένα 15μελή και σε κάθε τι που μπορεί να ευνουχίσει την πηγαία αντίδραση στην καταπίεση και την συνολική εκπαιδευτική διαδικασία.

Με αφορμή τους σεισμούς, προχωρούν σε ασήμαντες γι' αυτούς, παραχωρήσεις, (προσπαθώντας να εξαγοράσουν τους μαθητευόμενους), που σε τίποτα φυσικά δεν αλλοιώνουν την ουσία των αντιανθρώπινων σχεδιασμών τους.

Μέσα σ' όλα τ' άλλα, βάζουν τη «δικαιοσύνη» τους να δικάσει τον αναρχικό αγωνιστή Κώστα Μητροπέτρο (που συνελήφθη κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων του Ιούνη 1998) προσδοκώντας και μέσα από αυτή τη δίκη να πε-

και της Τουρκίας βρήκαν τη καλύτερη ευκαιρία να γεμίσουν το τεχνητό χώρισμα μεταξύ τους και χωρίς πολλούς εσωτερικούς κραδασμούς να προωθήσουν τα συνολικότερα σχέδια της κυριαρχίας στην περιοχή.

Γιατί πάνω στο συγκινησιακό κλίμα και στις μεγάλες καταστροφές από τους δύο σεισμούς χτίζουν την ειρήνη τους. Γιατί η ειρήνη τους θέλει θυσιασμένους στα ερείπια όπως κι ο πόλεμος τους θυσιασμένους στα πεδία των μαχών. Όλη αυτή η έντεχνη προπαγάνδα που γίνονταν τους τελευταίους μήνες, για τη σύγκλιση, βρήκε το καλύτερο έδαφος να αναπτυχθεί πάνω στα ερείπια των σεισμών. Για την πορεία παγκοσμιοποίησης της κυριαρχίας, τα σχέδια των κυριάρχων στην περιοχή πρέπει —όπως έδειξε και η «επέμβαση» στη Γιουγκοσλαβία— να πραγματωθούν κι όλα τα «προβλήματα» να διευθετηθούν.

Στο εσωτερικό μέτωπο, για τους εγχώριους εξουσιαστές, ο σεισμός επιχειρείται κι αυτός να χρησιμοποιηθεί υπέρ των κρατικών σχεδιασμών. Από την πρώτη κιόλας στιγμή ο σεισμός προβλήθηκε έτσι ώστε πίσω από την εικόνα των καταστροφών να μπορέσουν να κρυφτούν οι κρατικοί σχεδιασμοί και οι κινήσεις πραγμάτωσής τους. Όσο το σύνολο της κοινωνίας συνεχίζει να απασχολείται από τις διαμάχες των σεισμολόγων για το σε πόσα τέρμενα θα γίνει ο σεισμός και να παίζει το παιχνίδι τους «πούντο - πούντο το ρήγμα», όσο θα περιμένει να δοθεί η όποια λύση από το κράτος, αυτό θα μπορεί να κινείτε ανενόχλητο ενάντιά της.

Μέσα σε αυτή τη σκόπιμη θολούρα προσπάθησαν μάλιστα να δείξουν, για μια ακόμη φορά ότι η εξουσία είναι όχι μόνο απαραίτητη στη

χώρους δουλειάς και τους 200.000 άστεγους. Κάτω από την κοινή ταμπέλα, «εθνική τραγωδία», προσπάθησαν για μια ακόμη φορά να χωρέσουν και να ενώσουν ότι πιο ανόμοιο.

... ΜΕΧΡΙ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΜΟΝΙΜΟΥΣ ΚΛΥΔΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

Παρά τις επίμονες προσπάθειες των αυλικών του, για το κράτος, πηγή της οργανωμένης βίας και δυστυχίας, τα προβλήματα παραμένουν ακέραια, δεν καλύπτονται με θα και υποσχέσεις, τόσο αυτά, όσο και οι εκατοντάδες χιλιάδες άστεγοι. Οι ελπίδες τους για την αναβολή του ζεστού χειμώνα, αποδεικνύονται φρούδες, τουλάχιστον για το μαθητικό μέτωπο που είναι και το πιο ανεξέλεγκτο. Ευελπιστούσαν ότι λόγω της κατάστασης που βρίσκονταν οι σχολικοί χώροι από τη μια και η κουκουλωμένη υποχώρηση της προαγωγής χιλιάδων μετεξεταστέων με πρόφαση το σεισμό θα μπορούσαν να αποτρέψουν τις καταλήψεις και θα μετέτρεπαν τις κινητοποιήσεις σε ανούσιες και νερόβραστες ολιγάνθρωπες πορείες αιτημάτων, άμεσα χειραγωγούμενες από το ΚΚΕ . Η πρώτη όμως πορεία έδειξε τις διαθέσεις......

Όσο για τους καταπιεσμένους θα πρέπει να σταματήσουν να ελπίζουν ότι το κράτος μπορεί να τους επιλύσει τα προβλήματα, να κατανοήσουν ότι αυτό είναι ο γεννήτορας αυτών και ότι η μόνη λύση παραμένει ο αδιάλλακτος αγώνας για την καταστροφή του και για τη δημιουργία μιας κοινωνίας αλληλεγγύης κι αυτοοργάνωσης, μιας ελεύθερης ανθρώπινης κοινωνίας.

❐

ΑΜΕΣΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΕΞΩ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟ ΕΛΕΓΧΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΑΓΩ-ΓΗΣΗΣ

όλοι αυτοί, αντί να ζητιανεύουν την κρατική ελεημοσύνη, ξεπέρασαν έμπρακτα τους πλαστούς ρόλους και διαχωρισμούς που προσπαθούν καθημερινά να τους επιβάλουν και —νιώθοντας τη χαρά της συντροφικότητας και της αλληλεγγύης— συμμετείχαν στα πολύμορφα οδοφράγματα του κοινωνικού πολέμου.

Τα αμέτρητα κατεστραμμένα σχολικά κελιά, οι δυναμικές πορείες που συνοδεύτηκαν με επιθέσεις σε κρατικά κτίρια, οι οδομαχίες με τις δυνάμεις καταστολής και τα αναρίθμητα αντικρατικά συνθήματα που δεν έπαυαν να υποδηλώνουν το μίσος των ανθρώπων για τη κρατική κτηνωδία, συνέχισαν να κάνουν τους εξουσιαστές να αισθάνονται αυτό που πραγματικά είναι. ΜΙΚΡΟΙ και ΑΣΗΜΑΝΤΟΙ **απέναντι στις ανεξάντλητες δυνατότητες του κοινωνικού αγώνα που στο πέρασμα του σαρώνει κάθε κατασταλτική και χειραγωγική μεθόδευση των εχθρών του ανθρώπινου γένους.**

Τώρα που βλέπουν την άσβεστη εξεγερτική φλόγα, που απειλεί να φουντώσει ξανά, επιστρατεύουν και πάλι τους υπαλλήλους τους για να περισώσουν ό,τι μπορούν. Βάζουν ξανά μπροστά τη συνταγή των συντονιστικών, προβάλλουν την υποταγή στα θεσμισμένα 15μελή και σε κάθε τι που μπορεί να ευνουχίσει την πηγαία αντίδραση στην καταπίεση και την συνολική εκπαιδευτική διαδικασία.

Με αφορμή τους σεισμούς, προχωρούν σε ασήμαντες γι΄ αυτούς, παραχωρήσεις, (προσπαθώντας να εξαγοράσουν τους μεταξεταστέους), που σε τίποτα φυσικά δεν αλλοιώνουν την ουσία των αντιανθρώπινων σχεδιασμών τους.

Μέσα σ' όλα τ' άλλα, βάζουν τη «δικαιοσύνη» τους να δικάσει τον αναρχικό αγωνιστή Κώστα Μητροπέτρο (που συνελήφθη κατά τη διάρκεια των κινητοποιήσεων του Ιούνη 1998) προσδοκώντας και μέσα από αυτή τη δίκη να περιορίσουν τη δυναμική των επερχόμενων κοινωνικών συγκρούσεων.

Το μόνο όμως που θα πετύχουν για μια ακόμα φορά είναι να αποδείξουν πως είναι **οι μόνοι τρομοκράτες και περιθωριακοί** και πως η «παντοδυναμία» τους ήταν και θα παραμείνει αιώνια ανύπαρκτη.

Γιατί ξέρουν καλά από την ίδια την πραγματικότητα των ασταμάτητων κοινωνικών αγώνων πώς η ΟΡΓΗ των καταπιεσμένων, όντας δίκαιη, ΔΕ ΣΥΚΟΦΑΝΤΕΙΤΑΙ, ΔΕΝ ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΕΤΑΙ και ΔΕΝ ΧΕΙΡΑΓΩΓΕΙΤΑΙ.

Οι αγωνιζόμενοι μαθητές ξέρουν πως να ξεπερνούν τα —απομακρυσμένα από τη ζωή και τους κοινωνικούς αγώνες— όργανα-καπέλα, που προσπαθούν να επιβληθούν με τον τσαμπουκά των πολιτικών κομμάτων και των μπράβων τους και την ενορχηστρωμένη προβολή τους από τα ΜΜΕ.

Οι ανεξέλεγκτα αγωνιζόμενοι άνθρωποι, ξεπερνώντας έμπρακτα τις παγίδες της εξαπάτησης, της αντιπροσώπευσης και συνδιαλλαγής και ξανακάνοντας δικά τους τα προτάγματα της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης, θα αποτελέσουν για μια ακόμα φορά τον αντίποδα στην υλοποίηση των κρατικών σχεδιασμών, μετατρέποντας σε συντρίμμια τις φαντασιώσεις των εχθρών της ελευθερίας.

ΚΑΜΙΑ ΕΜΠΙΣΤΟΣΥΝΗ ΣΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗΣ.

εγχώριους εξουσιαστές, ο σεισμός επιχειρείται κι αυτός να χρησιμοποιηθεί υπέρ των κρατικών σχεδιασμών. Από την πρώτη κιόλας στιγμή ο σεισμός προβλήθηκε έτσι ώστε πίσω από την εικόνα των καταστροφών να μπορέσουν να κρυφτούν οι κρατικοί σχεδιασμοί και οι κινήσεις πραγμάτωσής τους. Όσο το σύνολο της κοινωνίας συνεχίζει να απασχολείται από τις διαμάχες των σεισμολόγων για το σε πόσα τέρμενα θα γίνει ο σεισμός και να παίζει το παιχνίδι τους «πούντο - πούντο το ρήγμα», όσο θα περιμένει να δοθεί η όποια λύση από το κράτος, αυτό θα μπορεί να κινείτε ανενόχλητο ενάντιά της.

Μέσα σε αυτή τη σκόπιμη θολούρα προσπάθησαν μάλιστα να δείξουν, για μια ακόμη φορά ότι η εξουσία είναι όχι μόνο απαραίτητη στη

πό τη μια και η κουκουλωμένη υποχώρηση της προαγωγής χιλιάδων μετεξεταστέων με πρόφαση το σεισμό θα μπορούσαν να αποτρέψουν τις καταλήψεις και θα μετέτρεπαν τις κινητοποιήσεις σε ανούσιες και νερόβραστες ολιγάνθρωπες πορείες αιτημάτων, άμεσα χειραγωγούμενες από το ΚΚΕ . Η πρώτη όμως πορεία έδειξε τις διαθέσεις......

Όσο για τους καταπιεσμένους θα πρέπει να σταματήσουν να ελπίζουν ότι το κράτος μπορεί να τους επιλύσει τα προβλήματα, να κατανοήσουν ότι αυτό είναι ο γεννήτορας αυτών και ότι η μόνη λύση παραμένει ο αδιάλλακτος αγώνας για την καταστροφή του και για τη δημιουργία μιας κοινωνίας αλληλεγγύης κι αυτοοργάνωσης, μιας ελεύθερης ανθρώπινης κοινωνίας. ❐

ΑΜΕΣΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΤΗΣ ΔΡΑΣΗΣ ΕΞΩ ΑΠΟ ΚΑΘΕ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟ ΕΛΕΓΧΟΥ ΚΑΙ ΧΕΙΡΑΓΩΓΗΣΗΣ.

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΟΥΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟΥΣ ΚΩΣΤΑ ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ (ΔΙΚΗ 1 ΝΟΕΜΒΡΗ) ΚΑΙ ΝΙΚΟ ΜΑΖΙΩΤΗ.

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση

(Συσπείρωση Αναρχικών, Αναρχική Παρέμβαση, Αναρχική Εφημερίδα ΠΕΡΑΣΜΑ, Αναρχικός Πυρήνας ΑΚΟΜΑ ΑΝΥΠΟΤΑΚΤΟΙ, Αναρχικός Πυρήνας ΟΤΑΝΙΣ, Αναρχική Ομάδα ΑΝΥΠΑΚΟΗ, Πυρπολητές των Δρόμων, Αναρχικός Πυρήνας ΩΡΥΓΗ, Αντιεξουσιαστές Ξάνθης)

Προκήρυξη που μοιράστηκε στη διάρκεια των πρόσφατων μαθητικών κινητοποιήσεων

Αλλού τα κακαρίσματα κι αλλού γεννούν οι κότες...

Είναι φανερό πως ο διαρκής πόλεμος ανάμεσα στην αγωνιζόμενη κοινωνία και το κράτος (που αποτελεί την πιο στυγερή έκφραση της καταπίεσης και της εκμετάλλευσης) είναι μια πραγματικότητα καθημερινή, πολύπλευρη και πολύμορφη.

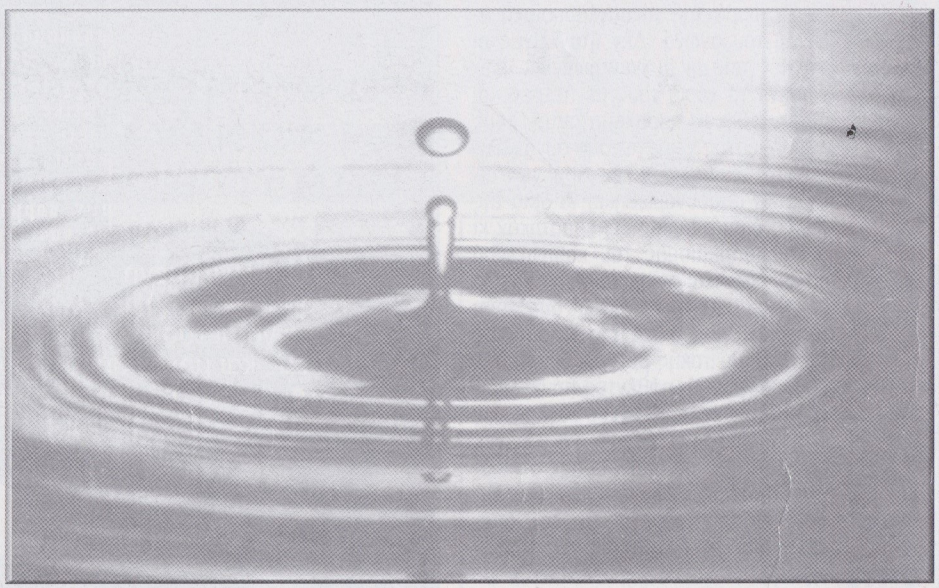
Μπροστά λοιπόν σ' αυτή την πραγματικότητα οι δυνάμεις και κινήσεις που αντιπαρατίθενται στις απελευθερωτικές απόψεις και πρακτικές έχουν μια ευρύτατη διάσταση. Αν και διατίθεται μια ποικιλία μορφών, χοντρικά εκδηλώνονται με δύο εκδοχές: Η μια εκφράζεται **με την απροκάλυπτη επιθετικότητά** τους που συνδυάζεται με την παράλληλη και χοντροειδή προσπάθεια συκοφάντησης των πηγαίων κοινωνικών αντιδράσεων απόψεων και πρακτικών. Την πρωτοκαθεδρία, βέβαια, σ' αυτή την περίπτωση έχει το κράτος με τα θεσμισμένα όργανά του. Η άλλη εκδοχή αυτών των δυνάμεων και κινήσεων **χρησιμοποιεί πλάγιους**, δηλαδή «προσεγγίσιμους», **τρόπους**.

Αυτοί οι τελευταίοι τρόποι έχουν ιδιαίτερη σημασία γιατί, λόγω της ευρύτητάς τους, προσπαθούν να παραποιήσουν τις λειτουργικές για την κοινωνική απελευθέρωση απόψεις και πρακτικές και μέσα απ' αυτό να οδηγήσουν τους αγωνιζόμενους σε συνθήκες αποδοχής της κρατικής κυριαρχίας. (Και οι απόπειρες αυτές δεν είναι λίγες).

Ο παραπάνω στόχος τους επιχειρείται με την προσπάθεια «άλωσης», διαστρέβλωσης της ουσίας και χρησιμοποίησης στοιχείων από τις απελευθερωτικές απόψεις και πρακτικές για την ανακαίνιση εξουσιαστικών θεωριών, που δεν είναι άσχετες σε αρκετές περιπτώσεις με την επένδυση προκειμένου να ικανοποιηθούν και να πραγματωθούν προσωπικές και εξουσιαστικές επιδιώξεις.

διασκευάσουν, να τις χρησιμοποιήσουν προς όφελος του κράτους.

Δεν είναι τυχαίο, που μετά την ενοποίηση του λεγόμενου Ανατολικού με το αντίστοιχο Δυτικό μπλοκ της κυριαρχίας, υπήρξε μια προσπάθεια αλλαγής του μανδύα των εξουσιαστικών θεωριών και πρακτικών. Επιχείρησαν να φορέσουν την αντιεξουσιαστική μάσκα και να πλασάρουν ένα επαναστατισμό που στα λόγια υπόσχονταν μια ανανεωμένη κατάσταση. Οι μαρξίζουσες και μαρξιστικές γκρούπες, άλλες γρήγορα κι άλλες με την βραδύτητα που τους επέτρεπε ο αρτηριοσκληρωτικός Λενινισμός - Σταλινισμός, άρχισαν να χρησιμοποιούν ένα αντιεξουσιάζοντα και ελευθεριάζοντα μανδύα.

Από την άλλη μεριά δεν έλειψαν κι όλοι αυτοί που σφιχταγκαλιασμένοι με τις ψευδαισθήσεις των συγχύσεων του περασμένου αιώνα (και οι οποίοι δεν χάνουν την ευκαιρία να δανείζονται τις διάφορες «αναλύσεις» τους από το

τουργήσουν με τον τρόπο που αντιστοιχεί στα ιδεολογήματα και τις θεωρίες που κατασκευάζουν. Μέσα στις οποίες «περίοπτη» θέση έδειχνε να έχει αυτό που οι πλέον ανεπιτήδευτοι δεν δίστασαν να διατυμπανίζουν (δηλώνοντας μάλιστα σε πολλές περιπτώσεις πως ανέκαθεν ανήκαν σ' αυτό) την επιδίωξη τους να συγκροτήσουν μια αντιεξουσιαστική αριστερά.

Οι σκοποί χρειάζονται και μέσα. Το μέσο λοιπόν αναμφίβολα προσδιορίζει και τους στόχους. Τι χρειάζεται περισσότερο από όλα; Την προβολή και την λάσπη. Η προβολή μπορεί να προέλθει με πολλούς τρόπους όπως η χρησιμοποίηση επιτηδευμένων μέσων και ο εντυπωσιασμός μέσω μιας επίπλαστης ισχύος ενός μηχανισμού που παρουσιάζεται ικανός να ισοπεδώσει τα πάντα. Από την άλλη χρειάζεται πάντα η μάσκα. Μια μάσκα που στο όνομα των κοινωνικών α-

πελευθερωτικών απόψεων και πρακτικών να τις συκοφαντεί ασύδοτα στο όνομα της δήθεν κριτικής και της «άποψης». Εκεί μπορούν να παρελαύνουν οι πλέον χυδαίες και συκοφαντικές, οι πλέον διαστρεβλωτικές απεικονίσεις της

πων και των κοινωνικών συνόλων;

Αυτές οι πολιτικές φιλοφρονήσεις αναπόφευκτα αποτελούν την εξωτερίκευση συγκεκριμένων «εσωτερικών» διαδικασιών. Και είναι πέρα από κάθε αμφισβήτηση πως κανένα μπλοκ κομματόσκυλων του ΚΚΕ δεν θα δεχόταν να γράψει από κοινού συνθήματα με αναρχικούς αν δεν «τύχαινε» να υπάρχει προσυνεννόηση.

Επειδή όμως όλοι διαθέτουμε ικανότητες κατανόησης των όσων λέγονται και γίνονται δεν μας διαφεύγουν οι κλαυθμοί του Ριζοσπάστη για το κλείσιμο γνωστού εβδομαδιαίου εντύπου.

Ούτε διαφεύγει η προέλευση απόψεων που σε κάθε εξουσιαστική αντιπαράθεση και σφαγή (περσικός, Γιουγκοσλαβία, κλπ) σπεύδουν να προτείνουν την υποστήριξη του πιο «αδύναμου» εξουσιαστή. Λες και το ζητούμενο της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης είναι η υποστήριξη του μικρότερου κακού, δηλαδή η αυτοαναίρεσή της.

Και παραμένουν αξιοσημείωτες οι εκδηλώσεις που γίνονται σε Εργατικά Κέντρα, τα οποία αποτελούν άντρα του ΚΚΕ και χώρους οργάνωσης των ροπαλοφόρων του ενάντια στους αγωνιζόμενους έξω και ενάντια στις κομματικές γραμμές.

Σε σχέση μάλιστα με την συγκεκριμένη εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στις αρχές Σεπέμβρη συμμετείχε και ο εκπρόσωπος της ελευθεριάζουσας δημο-κρατικής σκέψης Τ. Φωτόπουλος.

Ο γνωστός αυτός σαν αρθρογράφος της Ελευθεροτυπίας, είχε το θράσος να ανοίξει και ένα διανοουμενικού χαρακτήρα διάλογο με δημοσιογράφο της εν λόγω εφημερίδας, με αφορμή ένα «αφιέρωμα για την αναρχία».

Είναι βέβαια κατανοητοί οι λόγοι για τους οποίους η εν λόγω εφημερίδα έκανε αυτό το «αφιέρωμα», οι οποίοι δεν μένουν απλά στο καταναλωτικό ενδιαφέρον. Πέρα όμως από αυτό το σημείο το όλο αφιέρωμα κινήθηκε σε επίπεδο

δύο εκδοχές: Η μια εκφράζεται **με την απροκάλυπτη επιθετικότητά** τους που συνδυάζεται με την παράλληλη και χοντροειδή προσπάθεια συκοφάντησης των πηγαίων κοινωνικών αντιδράσεων απόψεων και πρακτικών. Την πρωτοκαθεδρία, βέβαια, σ' αυτή την περίπτωση έχει το κράτος με τα θεσμισμένα όργανά του. Η άλλη εκδοχή αυτών των δυνάμεων και κινήσεων **χρησιμοποιεί πλάγιους**, δηλαδή «προσεγγίσιμους», **τρόπους**.

Αυτοί οι τελευταίοι τρόποι έχουν ιδιαίτερη σημασία γιατί, λόγω της ευρύτητάς τους, προσπαθούν να παραποιήσουν τις λειτουργικές για την κοινωνική απελευθέρωση απόψεις και πρακτικές και μέσα απ' αυτό να οδηγήσουν τους αγωνιζόμενους σε συνθήκες αποδοχής της κρατικής κυριαρχίας. (Και οι απόπειρες αυτές δεν είναι λίγες).

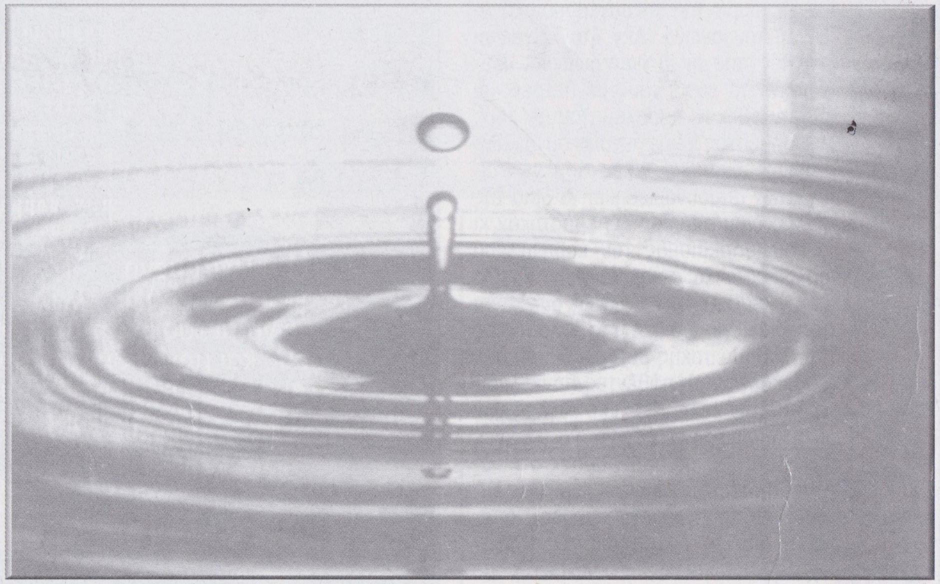
Ο παραπάνω στόχος τους επιχειρείται με την προσπάθεια «άλωσης», διαστρέβλωσης της ουσίας και χρησιμοποίησης στοιχείων από τις απελευθερωτικές απόψεις και πρακτικές για την ανακαίνιση εξουσιαστικών θεωριών, που δεν είναι άσχετες σε αρκετές περιπτώσεις με την επένδυση προκειμένου να ικανοποιηθούν και να πραγματωθούν προσωπικές και εξουσιαστικές επιδιώξεις.

Δεν είναι, επίσης, λίγες οι περιπτώσεις που η αντιμετώπιση τέτοιων καταστάσεων χαρακτηρίζεται σαν μια εσωτερική πάλη «ιδεών».

Αλλά στην πραγματικότητα κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Γιατί «πάλη ιδεών» υπάρχει στο βαθμό που υπάρχει ιδεολογία. Και τι είναι ιδεολογία; Μα τι άλλο από την κατασκευασμένη και συνάμα στερεότυπη επιχείρηση εποπτείας του κοινωνικού γίγνεσθαι που κατασκευάζει ψεύτικη εικόνα και συνείδηση στους ανθρώπους και τα κοινωνικά σύνολα που αυτοί συναποτελούν.

Οι απελευθερωτικές κοινωνικές απόψεις και πρακτικές ουδέποτε αποτέλεσαν ιδεολογία. Όσες φορές επιχειρήθηκε να τις συρρικνώσουν και να τις βάλουν στην άκρη με τέτοιους τρόπους, **η πηγαία δυναμική των αγωνιζόμενων ανθρώπων** ορθώθηκε με αποφασιστι-

την βραδύτητα που τους επέτρεπε ο αρτηριοσκληρωτικός Λενινισμός - Σταλινισμός, άρχισαν να χρησιμοποιούν ένα αντιεξουσιάζοντα και ελευθεριάζοντα μανδύα.

Από την άλλη μεριά δεν έλειψαν κι όλοι αυτοί που σφιχταγκαλιασμένοι με τις ψευδαισθήσεις των συγχύσεων του περασμένου αιώνα (και οι οποίοι δεν χάνουν την ευκαιρία να δανείζονται τις διάφορες «αναλύσεις» τους από το σκουπιδαριό των πολυποίκιλων αντιπάλων του «νεοφιλελευθερισμού») είδαν την ευκαιρία να ενώσουν τον αναχρονιστικό αναρχισμό τους με τα ναυαγισμένα συντρίμμια του μαρξισμού. Η απόπειρες για την ανανέωση μιας τέτοια «ενότητας» δεν παύει να «συγκινεί». Έτσι το ενδιαφέρον τους στράφηκε (και όποτε τους δίνεται η ευκαιρία δεν την αφήνουν) στην επίκληση της έλλειψης «αναλύσεων», «θεωριών» και προγράμματος τις οποίες (δήθεν) τόσα χρόνια «δεν έχουν» οι αναρχικοί.

Το «ζουμί» όμως όλων αυτών των κινήσεων δεν βρίσκεται σε αυτό το κατά βάση ανυπόστατο πρόβλημα. Αντίθετα, όλα αυτά κατευθύνονταν και κατευθύνονται στην συγκρότηση κάποιας θεωρητικής πλατφόρμας που θα τους επέτρεπε να «συνδεθούν» όχι φυσικά με την κοινωνία όπως ισχυρίζονται αλλά με τις

σιασμός μέσω μιας επίπλαστης ισχύος ενός μηχανισμού που παρουσιάζεται ικανός να ισοπεδώσει τα πάντα. Από την άλλη χρειάζεται πάντα η μάσκα. Μια μάσκα που στο όνομα των κοινωνικών απελευθερωτικών απόψεων και πρακτικών να τις συκοφαντεί ασύδοτα στο όνομα της δήθεν κριτικής και της «άποψης». Εκεί μπορούν να παρελαύνουν οι πλέον χυδαίες και συκοφαντικές, οι πλέον διαστρεβλωτικές απεικονίσεις της πραγματικότητας.

Από την άλλη, έχουμε διατυπώσεις ταύτισης του τύπου «όλοι αγωνιστές είναι» συνδυασμένη με μια μαρξιστολατρεία ή (ακόμα περισσότερο) αριστερολατρεία. Έτσι στο λεγόμενο επαναστατικό κίνημα υπάρχει χώρος για όλους.

Αλλά έχει κατανοηθεί τι σημαίνει επαναστατικό κίνημα και ποιες είναι οι ουσιαστικές διαφορές του από την κοινωνική επανάσταση. Μέσα στο κοινωνικό αγώνα έχουν πράγματι θέση όλοι οι αγωνιζόμενοι που δρουν έξω από γραμμές και κομματικές καθοδηγήσεις, που απομπλέκονται και δρουν ανεξέλεγκτα. Γιατί μέσα στο σύνολο των κινητοποιούμενων κάθε φορά ανθρώπων υπάρχουν και οι καλοπροαίρετοι που μπορούν να αντιληφθούν την εχθρική στάση και συμπεριφορά των εξουσιαστικών αντιλήψεων και πρακτικών και να δράσουν με

θεση και σφαγή (περσικός, Γιουγκοσλαβία, κλπ) σπεύδουν να προτείνουν την υποστήριξη του πιο «αδύναμου» εξουσιαστή. Λες και το ζητούμενο της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης είναι η υποστήριξη του μικρότερου κακού, δηλαδή η αυτοαναίρεσή της.

Και παραμένουν αξιοσημείωτες οι εκδηλώσεις που γίνονται σε Εργατικά Κέντρα, τα οποία αποτελούν άντρα του ΚΚΕ και χώρους οργάνωσης των ροπαλοφόρων του ενάντια στους αγωνιζόμενους έξω και ενάντια στις κομματικές γραμμές.

Σε σχέση μάλιστα με την συγκεκριμένη εκδήλωση που πραγματοποιήθηκε στις αρχές Σεπέμβρη συμμετείχε και ο εκπρόσωπος της ελευθεριάζουσας δημο-κρατικής σκέψης Τ. Φωτόπουλος.

Ο γνωστός αυτός σαν αρθρογράφος της Ελευθεροτυπίας, είχε το θράσος να ανοίξει και ένα διανοουμενικού χαρακτήρα διάλογο με δημοσιογράφο της εν λόγω εφημερίδας, με αφορμή ένα «αφιέρωμα για την αναρχία».

Είναι βέβαια κατανοητοί οι λόγοι για τους οποίους η εν λόγω εφημερίδα έκανε αυτό το «αφιέρωμα», οι οποίοι δεν μένουν απλά στο καταναλωτικό ενδιαφέρον. Πέρα όμως από το σημείο το όλο αφιέρωμα κινήθηκε σε επίπεδο «ιδεών». Όμως είναι πέρα από κάθε αμφιβολία πως η ΑΝΑΡΧΙΑ (αναπόσπαστα συνδεμένη με όσους αγωνίζονται με αδιάλλακτο και συγκρουσιακό τρόπο) έχει δώσει το καταλυτικό της παρόν στους κοινωνικούς αγώνες και τις ανεξέλεγκτες κοινωνικές συγκρούσεις των τελευταίων τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνων. Με χιλιάδες έντυπες εκφράσεις, με πολύμορφες κοινωνικές πρακτικές. Όλα αυτά αποτελούν μια σημαντικότατη εμπειρία και παρακαταθήκη για τους επερχόμενους κοινωνικούς αγώνες, ούτε μπορούν να παραμεριστούν με μια τεχνική προσπάθεια παρουσίασής τους σε ένα ιδεατό χώρο.

Μέσα σ' αυτό το «ιδεατό» κλίμα βρέθηκε η κατάλληλη ευκαιρία να αναπτυχθεί ένα σαρδάμ περί φιλοσοφικής σκέψης, ορθολογισμού και ανορθολογισμού, ρασιοναλισμού και άλλων βαρύ-

θούν και να πραγματωθούν προσωπικές και εξουσιαστικές επιδιώξεις.

Δεν είναι, επίσης, λίγες οι περιπτώσεις που η αντιμετώπιση τέτοιων καταστάσεων χαρακτηρίζεται σαν μια εσωτερική πάλη «ιδεών».

Αλλά στην πραγματικότητα κάτι τέτοιο δεν ισχύει. Γιατί «πάλη ιδεών» υπάρχει στο βαθμό που υπάρχει ιδεολογία. Και τι είναι ιδεολογία; Μα τι άλλο από την κατασκευασμένη και συνάμα στερεότυπη επιχείρηση εποπτείας του κοινωνικού γίγνεσθαι που κατασκευάζει ψεύτικη εικόνα και συνείδηση στους ανθρώπους και τα κοινωνικά σύνολα που αυτοί συναποτελούν.

Οι απελευθερωτικές κοινωνικές απόψεις και πρακτικές ουδέποτε αποτέλεσαν ιδεολογία. Όσες φορές επιχειρήθηκε να τις συρρικνώσουν και να τις βάλουν στην άκρη με τέτοιους τρόπους, **η πηγαία δυναμική των αγωνιζόμενων ανθρώπων** ορθώθηκε με αποφασιστικότητα και τις ξανάφερε με καταλυτικό τρόπο στην πρώτη γραμμή του πολέμου ενάντια στο κράτος και το κεφάλαιο. Οι άμεσες και έμμεσες εμπειρίες των αγωνιζόμενων είναι πάμπολλες σε σχέση με αυτό το θέμα.

Αν χρειάζεται να κάνουμε αυτή την αναφορά είναι γιατί αυτές οι ανταγωνιστικές (στην απελευθέρωση της κοινωνίας από τα δεσμά του κράτους και του κεφαλαίου), δυνάμεις και κινήσεις -μέσα σ' όλα τ' άλλα- επενεργούν στη σκέψη και τη δράση με τέτοιο τρόπο ώστε κατασκευάζουν μια σύγχυση, η οποία είναι ικανή να λειτουργήσει στην κατεύθυνση της αφομοίωσης.

Και είναι σημαντικό για τους φορείς των κάθε είδους θεωριών και μεθόδων (που λειτουργούν συμπληρωματικά και επιδιορθωτικά στις συνολικότερες αλλά και επιμέρους επιλογές και κατευθύνσεις που χαράζουν οι κρατιστές) να προστρέχουν στις απελευθερωτικές απόψεις και πρακτικές προκειμένου, αφού τις

νουν την ευκαιρία να δανείζονται τις διάφορες «αναλύσεις» τους από το σκουπιδαριό των πολυποίκιλων αντιπάλων του «νεοφιλελευθερισμού») είδαν την ευκαιρία να ενώσουν τον αναχρονιστικό αναρχισμό τους με τα ναυαγισμένα συντρίμμια του μαρξισμού. Η απόπειρες για την ανανέωση μιας τέτοια «ενότητας» δεν παύει να «συγκινεί». Έτσι το ενδιαφέρον τους στράφηκε (και όποτε τους δίνεται η ευκαιρία δεν την αφήνουν) στην επίκληση της έλλειψης «αναλύσεων», «θεωριών» και προγράμματος τις οποίες (δήθεν) τόσα χρόνια «δεν έχουν» οι αναρχικοί.

Το «ζουμί» όμως όλων αυτών των κινήσεων δεν βρίσκεται σε αυτό το κατά βάση ανυπόστατο πρόβλημα. Αντίθετα, όλα αυτά κατευθύνονταν και κατευθύνονται στην συγκρότηση κάποιας θεωρητικής πλατφόρμας που θα τους επέτρεπε να «συνδεθούν» όχι φυσικά με την κοινωνία όπως ισχυρίζονται αλλά με τις διάφορες μαρξιστικές γκρούπες και προσωπικότητες του ευρύτερου φάσματος.

Γιατί αυτοί που αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της κοινωνίας δεν ψάχνουν να βρουν τρόπους να συνδεθούν με αυτήν. Ενώ όσοι διαμορφώνουν μια πολιτική συμπεριφορά (πολιτική εξ άλλου είναι η τεχνική διαχείρισης των κοινωνικών υποθέσεων και επιβολής πάνω στο σύνολο της κοινωνίας) και ενεργούν με τρόπους που δείχνουν την πρόθεση τους να αναπτύξουν εξουσιαστικές πρακτικές απέναντι στους αγωνιζόμενους ανθρώπους, πράγματι έχουν τοποθετηθεί έξω από την αγωνιζόμενη κοινωνία. Η όποια μάλιστα «σύνδεση» που προβάλλουν ή επιχειρούν να καταστήσουν σαν κυρίαρχο ζήτημα εκδηλώνει σαφείς προθέσεις επιβολής, καθοδήγησης και εξουσιασμού.

Απαραίτητο λοιπόν για τους αμετανόητους νοσταλγούς της μαζικότητας, των κινημάτων και των «-ισμών» είναι να λει-

πλέον χυδαίες και συκοφαντικές, οι πλέον διαστρεβλωτικές απεικονίσεις της πραγματικότητας.

Από την άλλη, έχουμε διατυπώσεις ταύτισης του τύπου «όλοι αγωνιστές είναι» συνδυασμένη με μια μαρξιστολατρεία ή (ακόμα περισσότερο) αριστερολατρεία. Έτσι στο λεγόμενο επαναστατικό κίνημα υπάρχει χώρος για όλους.

Αλλά έχει κατανοηθεί τι σημαίνει επαναστατικό κίνημα και ποιες είναι οι ουσιαστικές διαφορές του από την κοινωνική επανάσταση. Μέσα στο κοινωνικό αγώνα έχουν πράγματι θέση όλοι οι αγωνιζόμενοι που δρουν έξω από γραμμές και κομματικές καθοδηγήσεις, που απομπλέκονται και δρουν ανεξέλεγκτα. Γιατί μέσα στο σύνολο των κινητοποιούμενων κάθε φορά ανθρώπων υπάρχουν και οι καλοπροαίρετοι που μπορούν να αντιληφθούν την εχθρική στάση και συμπεριφορά των εξουσιαστικών αντιλήψεων και πρακτικών και να δράσουν με τρόπους διαφορετικούς απ' αυτούς που τους ορίζουν οι χειραγωγοί. Αλλά για τα πωρωμένα κομματόσκυλα, τους κομματικοοδίαιτους, τους επίδοξους συνεχιστές των εξουσιαστικών κτηνωδιών, τα υποκείμενα αυτά που με τις πλάτες των οργάνων του κράτους στρέφονται σε κάθε ανυπότακτη στάση και πρακτική δεν μπορεί να ισχύει ο χαρακτηρισμός του αγωνιστή.

Κάθε λοιπόν γενίκευση που δεν παίρνει υπόψη της αυτά τα πραγματικά στοιχεία είναι μια ξεκάθαρη έκκληση συναδέλφωσης και συνταύτισης των αγωνιζόμενων ανθρώπων και κοινωνικών συνόλων με τους εγκάθετους μπάτσους του ΚΚΕ και των κάθε είδους μαρξιστικών αποφύσεών του. Επιτέλους, πόσα ακόμα εγκλήματα πρέπει να πραγματοποιήσει ο Μαρξισμός μέσω των υποστηρικτών του για να γίνει κατανοητή η απόλυτη εχθρότητά του για την ελευθερία (κοινωνική και ατομική), την δικαιοσύνη, την ισότητα, την αλληλεγγύη και τη αμοιβαιότητα μεταξύ των ανθρώ-

φέρον. Πέρα όμως από αυτό το σημείο το όλο αφιέρωμα κινήθηκε σε επίπεδο «ιδεών». Όμως είναι πέρα από κάθε αμφιβολία πως η ΑΝΑΡΧΙΑ (αναπόσπαστα συνδεμένη με όσους αγωνίζονται με αδιάλλακτο και συγκρουσιακό τρόπο) έχει δώσει το καταλυτικό της παρόν στους κοινωνικούς αγώνες και τις ανεξέλεγκτες κοινωνικές συγκρούσεις των τελευταίων τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνων. Με χιλιάδες έντυπες εκφράσεις, με πολύμορφες κοινωνικές πρακτικές. Όλα αυτά αποτελούν μια σημαντικότατη εμπειρία και παρακαταθήκη για τους επερχόμενους κοινωνικούς αγώνες, ούτε μπορούν να παραμεριστούν με μια τεχνική προσπάθεια παρουσίασής τους σε ένα ιδεατό χώρο.

Μέσα σ' αυτό το «ιδεατό» κλίμα βρέθηκε η κατάλληλη ευκαιρία να αναπτυχθεί ένα σαρδάμ περί φιλοσοφικής σκέψης, ορθολογισμού και ανορθολογισμού, ρασιοναλισμού και άλλων βαρύγδουπων μπουρδολογιών που σίγουρα μπορούν να αφορούν κάποιους αναρχιστές οι οποίοι προσπαθούν να κατασκευάσουν τον όποιο αναρχισμό τους αλλά που ελάχιστη (έως ουδεμία) σχέση έχουν με την αναρχία. Είναι, θα λέγαμε, δικαίωμα του εν λόγω ατόμου (αλλά και οποιουδήποτε άλλου) —το οποίο, ας σημειωθεί, συνηθίζει στα άρθρα του να βάζει εισαγωγικά στη λέξη αναρχικοί— να ασχολείται με διάφορα ζητήματα που τον απασχολούν σε σχέση με την αυτοπροβολή του ή όπως ωμά έχει παραδεχτεί κι ο ίδιος για την κατασκευή μιας νέας «**ελευθεριακής αντιδογματικής και οικολογικής αριστεράς**», της οποίας το «**ελευθεριακό κίνημα** (ο χαρακτηρισμός είναι του ίδιου) **αποτελεί γόνιμο σπόρο**». Κι όλα αυτά βέβαια σαν μια αντικατάσταση της καταρρακωμένης κρατιστικής αριστεράς.

Είναι αρκετά απλό(;) να προσπαθεί να παρουσιαστεί ο κάθε εκφραστής της όποιας δημο-κρατίας σαν μη κρατιστής.

⇨ 10

9 ➪ Πόσο απλό και συμβατό με αναρχικές απόψεις και πρακτικές είναι να γίνεται ένα τέτοιο άτομο ένας από τους κατ' εξοχήν ομιλητές μιας **τύποις** αναρχικής εκδήλωσης; (Ίσως να έχει την ίδια συμβατότητα με την ανάδειξη αυτοαποκαλούμενου αναρχικού σε βουλευτή).

Η αναζήτηση αλλά και αυτή η ανάδειξη των πάσης φύσεως προσωπικοτήτων, η προσπάθεια ανασκευής των λειτουργικών απόψεων, αντιλήψεων και θεωρήσεων που αναδείχθηκαν και αναδείχνονται μέσα από τον αγώνα για την πανανθρώπινη ελευθερία και η προσπάθεια κατασκευής τάσεων και ιδεολογιών για να επιτευχθούν ανούσιες συγκλίσεις δεν είναι τίποτα άλλο από την έκφραση της έλλειψης κοινωνικής δράσης.

Οι αναζητήσεις των πάσης φύσεως εξουσιαστικών μερίδων για να παραμορφώσουν και να οικειοποιηθούν την επιφάνεια και όχι την ουσία, για να την χρησιμοποιήσουν έπειτα σαν περιτύλιγμα των καταδυναστευτικών για τους ανθρώπους σχεδιασμών τους πάντα θα προκύπτουν.

Ιδιαίτερα στην τωρινή κατάσταση όπου η πολιτική και οι πολιτικοί, τα κόμματα και οι μηχανισμοί και θεσμοί του κράτους και της κυριαρχίας βρίσκουν σημαντικά κοινωνικά σύνολα να αδιαφορούν προς αυτά αλλά και να αντιπαρατίθενται με πολλούς τρόπους στις επιλογές των σύγχρονων τυράννων,
Ιδιαίτερα τώρα όπου οι διάφορες μερίδες της κυριαρχίας στήνουν τις παγίδες τους των ΕΝΩΣΕΩΝ και των διαφορετικών κομμάτων για μια δήθεν ουσιαστική πολιτική,
Ιδιαίτερα τώρα που οι φιλόσοφοι και οι διεκπεραιωτές των ξαναζεσταμένων εξουσιαστικών απορριμμάτων προσπαθούν να βρουν και να δώσουν (σε ποιους άραγε;) αποκούμπι μέσα από τις αμεσοδημοκρατικές τους αερολογίες (ο εμπνευστής τους, πάντως, Περικλής τους συνιστούσε από τότε να φιλοσο-

...ΚΗ ΤΟΥ Κ. ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟΥ

1.- Ήταν τον Ιούνη του 1998 που χιλιάδες άνθρωποι αδιόριστοι εκπαιδευτικοί και πολλοί άλλοι συναντηθήκαμε έξω από τα εξεταστικά κέντρα του διαγωνισμού του ΑΣΕΠ για την πρόσληψη εκπαιδευτικών -που καταργούσε την επετηρίδα- επιχειρώντας την αποτροπή του και στοχεύοντας στη κατάργηση του νόμου 2525/97 της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης του Αρσένη. Η σημασία που απέδιδε το κράτος στην ομαλή διεξαγωγή και επιτυχή ολοκλήρωση του διαγωνισμού όπως και στην ανεμπόδιστη εφαρμογή της μεταρρύθμισης γενικότερα (ως αναγκαίο και αναπόσπαστο τμήμα της αναδιάρθρωσης της παραγωγής και του θεσμικού εκσυγχρονισμού που συντελέστηκε και συντελείται στον ελλαδικό χώρο τη δεκαετία του 90), το οδήγησε να κατεβάσει στα εξεταστικά κέντρα μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις για να επιβάλει τους σχεδιασμούς του. Οι πολυπληθείς και πάνοπλες όμως αστυνομικές διμοιρίες αντί για το τρόμο έσπειραν την οργή. Που τροφοδότησε με τη σειρά της τη συγκρουσιακή όξυνση του αγώνα. Δεν ήταν λίγες οι στιγμές που οι συγκεντρωμένοι «λέρωσαν» τα χέρια τους με πέτρες και αντεπιτέθηκαν παρακάμπτοντας τους πυροσβέστες χειραγωγούς συνδικαλιστές. Η ισχύς των επιμερισμένων αιτημάτων αποδυναμώθηκε, τα όρια της απλής διαμαρτυρίας ξεπεράστηκαν κι ο καθωσπρεπισμός του καθηγητικού ρόλου έστω και στιγμιαία πλήχτηκε. Το αποτέλεσμα... η κοινωνική απαξίωση του διαγωνισμού και της φιλοσοφίας της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης και οι δεκάδες συλληφθέντες πανελλαδικά από την άλλη. Κι ενώ ο κύκλος των κινητοποιήσεων έδειχνε να κλείνει, στις 16-6 (ημέρα παραπομπής στον ανακριτή διαδηλωτών που είχαν συλληφθεί τις προηγούμενες μέρες), απέναντι από τα δικαστήρια της πρώην σχολής Ευελπίδων, φασιστοειδή, με την ανοχή των αστυνομικών, ξυλοκόπησαν άγρια φοιτητή και εκπαιδευτικούς, συμμέτοχους των κινητοποιήσεων, στέλνοντας τον ένα στην εντατική. Έτσι στις 18-6, πραγματοποιήθηκε στη πλ. Κάνιγγος συγκέντρωση ενάντια στη κρατική καταστολή και τη βία των φασιστών, όπου ένα μέρος των συγκε-

νότητα και απαξία χρόνου κι ένα σύστημα διαρκούς επιτήρησης, επιφέρουν σταδιακό τον ψυχικό ακρωτηριασμό, την ηθική και σωματική καταρράκωση και την πνευματική ατροφία.

4.- Ας μην τρέφουν όμως οι διώκτες, εισαγγελείς, ανακριτές και δικαστές μου την παραμικρή ελπίδα ότι με έχουν οδηγήσει στην όποιου είδους απόγνωση η αμφιταλάντευση. Η συμμετοχή μου τόσο στα γεγονότα του Ιούνη του 1998 όσο και σε άλλες εστίες κοινωνικής αντίστασης, σε εξεγέρσεις στο κέντρο της μητρόπολης, σε αγώνες τοπικών κοινωνιών, σε καταλήψεις αλληλεγγύης σε φυλακισμένους αγωνιστές και απεργούς πείνας, σε συλλογικά αντιιεραρχικά εγχειρήματα, καθημερινής παρέμβασης και δράσης στις γειτονιές της Δυτικής Αττικής, δεν χαρακτηρίζεται από κάτι το τυχαίο ή το ευκαιριακό. Είναι αποτέλεσμα συνειδητών επιλογών που πηγάζουν από την άρνηση της ιεραρχίας και της επιβολής, της μεσολάβησης και της χειραγώγησης, της παθητικότητας και της ιδιώτευσης, της τηλεχαύνωσης και των εικονοποιημένων ρόλων-συμπεριφορών, της μόδας

ναινέσουν στην εξαθλίωση και την υποταγή τους.

6.- Αν λοιπόν αυτό που επιθυμούν να αντικρίσουν οι δικαστές είναι ένας άνθρωπος μαζεμένος που να ζητά επιείκεια, τότε το ανάστημα απέναντι τους πρέπει να είναι ορθωμένο όσο ποτέ. Αν αυτό που αποζητούν είναι μισόλογα, υποχωρήσεις και υπεκφυγές που θα συνιστούν μια έμμεση δήλωση μετανοίας, τότε ο λόγος απέναντι τους πρέπει να ρέει ατίθασος και επιθετικός. Αν το μήνυμα που θέλουν να εκπέμψουν με μια ενδεχόμενη καταδίκη είναι αυτό της τύχης που περιμένει όποιον συγκρουστεί με την καθεστηκυία τάξη πραγμάτων, τότε το μήνυμα του φυλακισμένου αγωνιστή πρέπει να είναι αυτό της συνέχισης του αγώνα ακόμα και μέσα από τη δυσχερή θέση στην οποία βρίσκεται. Ούτε βήμα πίσω. Όλα συνεχίζονται...

5-10-99
Κώστας Μητροπέτρος
Ε' πτέρυγα φυλακών Κορυδαλλού

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΑ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ...

«ΝΑΙ, με όπλα τη συνείδηση και την αλληλεγγύη μου, συνέβαλα στο μέτρο των δυνάμεών μου στον εμπρησμό της κοινωνικής γαλήνης που θέλουν να επιβάλουν. ΝΑΙ, σαμποτάρισα το ρόλο των τηλεοπτικών συνεργείων μη δίνοντάς τους τροφή για τα ψευδή και χαυνωτικά ρεπορτάζ τους. ΝΑΙ, αντιστάθηκα κατά της αρχής γιατί αρνήθηκα να υποταχτώ στην οργανωμένη παθητικότητα και στους θεσμούς που τη διαφυλάσσουν. ΝΑΙ επιτέθηκα κατά πολιτικού κόμματος, όπως και κατά όλων των κομμάτων, εξάλλου, με την πολεμική μου ενάντια σε κάθε μορφή οργάνωσης, που βασίζεται στην ιεραρχία και την επιβολή».

Κ. Μητροπέτρος

Η συνεχιζόμενη προσπάθεια του κράτους να μετασχηματίσει τους θεσμούς και μηχανισμούς του εκφράζεται και με την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, που επιδιώκει να καθιερώσει την αβουλία και την υποταγή.

Τα οδοφράγματα έξω από τα εξεταστικά κέντρα, οι μαθητικές καταλήψεις και συγκρούσεις του περασμένου χειμώνα αποτελούν πρακτικές που δίνουν συνέχεια σε κοινωνικές αντιπαραθέσεις που δεν σταματούν εδώ...

Μέσα σ' αυτήν την αντιπαράθεση και ενάντια στην κρατική βία συνελήφθη ο αναρχικός Κ. Μητροπέτρος τον Ιούνη του '98 κατά την διάρκεια συγκρούσεων.

...ΠΟΥ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΚΡΑΤΟΥΝ ΑΝΟΙΚΤΟ ΤΟ ΔΡΟΜΟ

θρώπινη ελευθερία και η προσπάθεια κατασκευής τάσεων και ιδεολογιών για να επιτευχθούν ανούσιες συγκλίσεις δεν είναι τίποτα άλλο από την έκφραση της έλλειψης κοινωνικής δράσης.

Οι αναζητήσεις των πάσης φύσεως εξουσιαστικών μερίδων για να παραμορφώσουν και να οικειοποιηθούν την επιφάνεια και όχι την ουσία, για να την χρησιμοποιήσουν έπειτα σαν περιτύλιγμα των καταδυναστευτικών για τους ανθρώπους σχεδιασμών τους πάντα θα προκύπτουν.

Ιδιαίτερα στην τωρινή κατάσταση όπου η πολιτική και οι πολιτικοί, τα κόμματα και οι μηχανισμοί και θεσμοί του κράτους και της κυριαρχίας βρίσκουν σημαντικά κοινωνικά σύνολα να αδιαφορούν προς αυτά αλλά και να αντιπαρατίθενται με πολλούς τρόπους στις επιλογές των σύγχρονων τυράννων,

Ιδιαίτερα τώρα όπου οι διάφορες μερίδες της κυριαρχίας στήνουν τις παγίδες τους των ΕΝΩΣΕΩΝ και των διαφορετικών κομμάτων για μια δήθεν ουσιαστική πολιτική,

Ιδιαίτερα τώρα που οι φιλόσοφοι και οι διεκπεραιωτές των ξαναζεσταμένων εξουσιαστικών απορριμμάτων προσπαθούν να βρουν και να δώσουν (σε ποιους άραγε;) αποκούμπι μέσα από τις αμεσοδημοκρατικές τους αερολογίες (ο εμπνευστής τους, πάντως, Περικλής τους συνιστούσε από τότε να φιλοσοφούν «άνευ μαλακίας»).

Γίνεται ολοφάνερο πως η περίοδος αυτή θα χαρακτηριστεί από την έντονη επιμονή τους να σουλουπώσουν την κοινωνική τους μοναξιά και να καρπωθούν όσα γίνεται περισσότερα από τις πηγαίες κοινωνικές απόψεις και πρακτικές.

Κλείνοντας, θα τονίσουμε ξανά αυτό που αποτελεί μια αδιάψευστη πραγματικότητα:

Οι αναρχικές αντιλήψεις, απόψεις και θεωρήσεις δεν περιχαρακώνονται σε ισμούς, θεωρίες και ιδεολογικά στερεότυπα. Γιατί αυτά είναι σχήματα που προετοιμάζουν δεσμά επιβολής πάνω στους ανθρώπους και στα κοινωνικά σύνολα. Οι όποιες φιλοσοφικές ανησυχίες και αναζητήσεις ανήκουν σ' αυτούς τους καναπεδάτους εκπροσώπους και ακα-

Η ΔΙΚΗ ΤΟΥ Κ. ΜΗΤΡΟΠ

ρφωσης της παραγωγής και του θεσμικού εκσυγχρονισμού που συντελέστηκε και συντελείται στον ελλαδικό χώρο τη δεκαετία του 90), το οδήγησε να κατεβάσει στα εξεταστικά κέντρα μεγάλες αστυνομικές δυνάμεις για να επιβάλει τους σχεδιασμούς του. Οι πολυπληθείς και πάνοπλες όμως αστυνομικές διμοιρίες αντί για το τρόμο έσπειραν την οργή. Που τροφοδότησε με τη σειρά της τη συγκρουσιακή όξυνση του αγώνα. Δεν ήταν λίγες οι στιγμές που οι συγκεντρωμένοι «λέρωσαν» τα χέρια τους με πέτρες και αντεπιτέθηκαν παρακάμπτοντας τους πυροσβέστες χειραγωγούς συνδικαλιστές. Η ισχύς των επιμερισμένων αιτημάτων αποδυναμώθηκε, τα όρια της απλής διαμαρτυρίας ξεπεράστηκαν κι ο καθωσπρεπισμός του καθηγητικού ρόλου έστω και στιγμιαία πλήχτηκε. Το αποτέλεσμα... η κοινωνική απαξίωση του διαγωνισμού και της φιλοσοφίας της εκπαιδευτικής μεταρρύθμισης και οι δεκάδες συλληφθέντες πανελλαδικά από την άλλη. Κι ενώ ο κύκλος των κινητοποιήσεων έδειχνε να κλείνει, στις 16-6 (ημέρα παραπομπής στον ανακριτή διαδηλωτών που είχαν συλληφθεί τις προηγούμενες μέρες), απέναντι από τα δικαστήρια της πρώην σχολής Ευελπίδων, φασιστοειδή, με την ανοχή των αστυνομικών, ξυλοκόπησαν άγρια φοιτητή και εκπαιδευτικούς, συμμέτοχους των κινητοποιήσεων, στέλνοντας τον ένα στην εντατική. Ετσι στις 18-6, πραγματοποιήθηκε στη πλ. Κάνιγγος συγκέντρωση ενάντια στη κρατική καταστολή και τη βία των φασιστών, όπου ένα μέρος των συγκεντρωμένων εκδήλωσε την οργή του για το συμβάν επιτιθέμενο στις αστυνομικές δυνάμεις και τα κεντρικά κυβερνητικά γραφεία και πυρπολώντας οχήματα της αστυνομίας και των τηλεοπτικών σταθμών, ενώ οι αστυνομικοί απάντησαν με δακρυγόνα, γκλόμπς και πυροβολισμούς με αποτέλεσμα να τραυματιστεί σοβαρά ένας διαδηλωτής από σφαίρα. Κατά τη διάρκεια αυτής της συγκέντρωσης ήταν που πραγματοποιήθηκε και η δική μου σύλληψη.

2.- Η ανυπαρξία στοιχείων εναντίον μου (του λεγομένου «αποδεικτικού στοιχείου ενοχής») δεν εμπόδισε διωκτικές αρχές, εισαγγελέα και ανακριτή να μου αποδώσουν βαρύτατες κατηγορίες, καλώντας με ουσιαστικά να «λογοδοτήσω» για όλα όσα έγιναν στην συγκέντρωση της πλατείας Κάνιγγος. Δεν χρειαζόταν άλλωστε κάτι περισσότερο από το συνδυασμό του ιστορικού μου ως αναρχικός, της αλληλεγγύας

σης και δράσης στις γειτονιές της Δυτικής Αττικής, δεν χαρακτηρίζεται από κάτι το τυχαίο ή το ευκαιριακό. Είναι αποτέλεσμα συνειδητών επιλογών που πηγάζουν από την άρνηση της ιεραρχίας και της επιβολής, της μεσολάβησης και της χειραγώγησης, της παθητικότητας και της ιδιώτευσης, της τηλεχαύνωσης και των εικονοποιημένων ρόλων-συμπεριφορών, της μόδας

και των life style, της κατανάλωσης και των αγοραίων εκτονώσεων και αποσκοπούν στην εδραίωση μιας κοινωνίας ελευθερίας, ισότητας αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης. Επιπλέον η φυλάκισή μου όχι μόνο δεν με έχει οδηγήσει σε φυ-

της συνέχισης του αγώνα ακόμα και μέσα από τη δυσχερή θέση στην οποία βρίσκεται. Ούτε βήμα πίσω. Όλα συνεχίζονται...

5-10-99
Κώστας Μητροπέτρος
Ε' πτέρυγα φυλακών Κορυδαλλού

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΑ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΚΟΜΜΑΤΙΑ ...

«ΝΑΙ, με όπλα τη συνείδηση και την αλληλεγγύη μου, συνέβαλα στο μέτρο των δυνάμεών μου στον εμπρησμό της κοινωνικής γαλήνης που θέλουν να επιβάλουν. ΝΑΙ, σαμποτάρισα το ρόλο των τηλεοπτικών συνεργείων μη δίνοντάς τους τροφή για τα ψευδή και χαυνωτικά ρεπορτάζ τους. ΝΑΙ, αντιστάθηκα κατά της αρχής γιατί αρνήθηκα να υποταχτώ στην οργανωμένη παθητικότητα και στους θεσμούς που τη διαφυλάσσουν. ΝΑΙ επιτέθηκα κατά πολιτικού κόμματος, όπως και κατά όλων των κομμάτων, εξάλλου, με την πολεμική μου ενάντια σε κάθε μορφή οργάνωσης, που βασίζεται στην ιεραρχία και την επιβολή».

Κ. Μητροπέτρος

Η συνεχιζόμενη προσπάθεια του κράτους να μετασχηματίσει τους θεσμούς και μηχανισμούς του εκφράζεται και με την εκπαιδευτική μεταρρύθμιση, που επιδιώκει να καθιερώσει την αβουλία και την υποταγή.

Τα οδοφράγματα έξω από τα εξεταστικά κέντρα, οι μαθητικές καταλήψεις και συγκρούσεις του περασμένου χειμώνα αποτελούν πρακτικές που δίνουν συνέχεια σε κοινωνικές αντιπαραθέσεις που δεν σταματούν εδώ...

Μέσα σ' αυτήν την αντιπαράθεση και ενάντια στην κρατική βία συνελήφθη ο αναρχικός Κ. Μητροπέτρος τον Ιούνη του '98 κατά την διάρκεια συγκρούσεων.

...ΠΟΥ ΣΥΝΕΧΙΖΟΥΝ ΝΑ ΚΡΑΤΟΥΝ ΑΝΟΙΚΤΟ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΝΥΠΑΚΟΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ Κ. ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ

(που δικάζεται την 1 Νοέμβρη)

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΝ Κ. ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ
θα γίνουν από ομάδες και συντρόφους σε:
ΘΕΣ/ΝΙΚΗ, ΠΑΤΡΑ, ΧΑΝΙΑ, ΚΑΒΑΛΑ, ΗΡΑΚΛΕΙΟ, ΑΓΡΙΝΙΟ, ΞΑΝΘΗ
και ΑΘΗΝΑ ΘΗΣΕΙΟ (έναντι σταθμού Ηλεκτρικού) ώρα 11 πμ ΣΑΒΒΑΤΟ 30/10/99

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Εκδηλώσεις αλληλεγγύης στον αναρχικό Κ. Μητροπέτρο...

αμεσοδημοκρατικές τους αερολογίες (ο εμπνευστής τους, πάντως, Περικλής τους συνιστούσε από τότε να φιλοσοφούν «άνευ μαλακίας»).

Γίνεται ολοφάνερο πως η περίοδος αυτή θα χαρακτηριστεί από την έντονη επιμονή τους να σουλουπώσουν την κοινωνική τους μοναξιά και να καρπωθούν όσα γίνεται περισσότερα από τις πηγαίες κοινωνικές απόψεις και πρακτικές.

Κλείνοντας, θα τονίσουμε ξανά αυτό που αποτελεί μια αδιάψευστη πραγματικότητα:

Οι αναρχικές αντιλήψεις, απόψεις και θεωρήσεις δεν περιχαρακώνονται σε ισμούς, θεωρίες και ιδεολογικά στερεότυπα. Γιατί αυτά είναι σχήματα που προετοιμάζουν δεσμά επιβολής πάνω στους ανθρώπους και στα κοινωνικά σύνολα. Οι όποιες φιλοσοφικές ανησυχίες και αναζητήσεις ανήκουν σ' αυτούς τους κανεπεδάτους εκπροσώπους και άκαπνους κρατικοδίαιτους τύπου Μπούκτσιν, Τσόμσκι, Καστοριάδη, Κλαρκ, κλπ.

Οι αγωνιζόμενοι για την ατομική και κοινωνική απελευθέρωση προτιμούν να αναδεικνύουν την ζωντάνια των απελευθερωτικών τους προσπαθειών μέσα από ανοιχτούς και πολυμέτωπους ορίζοντες κι όχι μέσα από το διάτρητο και ανίκανο σχήμα της όποιας ιδεολογίας και θεωρίας.

Ας το χωνέψουν για τα καλά όλοι οι κατασκευαστές ιδεολογιών.

Ας καταλάβουν επιτέλους όλοι οι «καλοπροαίρετοι» πως οι αναρχικές απόψεις, οι κοινωνικές πρακτικές είναι παρούσες και δεν μπορούν να παραμεριστούν με φτηνά τεχνάσματα. Και το κυριότερο: ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΞΕΛΕΓΚΤΕΣ ΟΠΩΣ ΚΑΙ Ο ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΤΙΚΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ.

Και μολονότι γνωρίζουμε πως κάτι τέτοιο δεν αρέσει σε ορισμένους, κρίνουμε χρήσιμο να υπενθυμίσουμε πως Η ΑΝΑΡΧΙΑ δεν είναι whisky και Life Style, ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΠΟΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΣΥΝΕΧΟΥΣ ΑΝΤΙΚΡΑΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ. □

Η ΔΙΚ

πλ. Κάνιγγος συγκέντρωση ενάντια στη κρατική καταστολή και τη βία των φασιστών, όπου ένα μέρος των συγκεντρωμένων εκδήλωσε την οργή του για το συμβάν επιτιθέμενο στις αστυνομικές δυνάμεις και τα κεντρικά κυβερνητικά γραφεία και πυρπολώντας οχήματα της αστυνομίας και των τηλεοπτικών σταθμών, ενώ οι αστυνομικοί απάντησαν με δακρυγόνα, γκλόμπς και πυροβολισμούς με αποτέλεσμα να τραυματιστεί σοβαρά ένας διαδηλωτής από σφαίρα. Κατά τη διάρκεια αυτής της συγκέντρωσης ήταν που πραγματοποιήθηκε και η δική μου σύλληψη.

2.- Η ανυπαρξία στοιχείων εναντίον μου (του λεγομένου «αποδεικτικού στοιχείου ενοχής») δεν εμπόδισε διωκτικές αρχές, εισαγγελέα και ανακριτή να μου αποδώσουν βαρύτατες κατηγορίες, καλώντας με ουσιαστικά να «λογοδοτήσω» για όλα όσα έγιναν στην στη συγκέντρωση της πλατείας Κάνιγγος. Δεν χρειαζόταν άλλωστε κάτι περισσότερο από το συνδυασμό του ιστορικού μου ως αναρχικός, της αλληλέγγυας συμμετοχής μου στον αγώνα των αδιόριστων εκπαιδευτικών και του γεγονότος ότι ήμουν ο μόνος συλληφθέντας ενός απογεύματος που έγιναν τόσα. Το αποτέλεσμα ήταν, κι ενώ εγώ αρχικά αφέθηκα ελεύθερος, να μου βγει αργότερα ένταλμα σύλληψης και να με προφυλακίσουν τελικά στις 18-11-98 (ο μόνος από τους δεκάδες συλληφθέντες αυτού του αγώνα που τελικά φυλακίστηκε).

3.-Έτσι, από τους επιμέρους καθημερινούς εγκλεισμούς (του οικογενειακού διαμερίσματος, του σχολείου, του στρατώνα, του εργασιακού χώρου), οι οποίοι αποτελούν το βασικό μέσο της εξουσίας για την επιβολή της πειθαρχίας και της ιεραρχίας και την ιδεολογική σφυρηλάτηση των υπηκόων (με κύριο στόχο την ηθική, διανοητική και σωματική υπαγωγή τους στις προσταγές της εκμετάλλευσης και της υποταγής), το κράτος με αιχμαλώτισε στο χωροχρόνο του καθολικού εγκλωβισμού της φυλακής. Εδώ, που αποκλείει όσους αρνούνται να ενσωματώσουν τις κυρίαρχες κανονικότητες. Κι ένα χρόνο μετά συνεχίζει να με κρατά όμηρο σε αυτή τη γιγαντιαία μέγγενη, στη συντριπτική «αγκαλιά» της οποίας η βίαιη απόσπαση του κρατουμένου από τον κοινωνικό του περίγυρο, η σεξουαλική στέρηση, ο αποκλεισμός από τα κοινωνικά δρώμενα, ο οριοθετημένος χώρος κίνησης, η παντελής απουσία ενδιαφερόντων, αλλαγής παραστάσεων και ποικιλίας γεγονότων, η πλήρης κε-

και των life style, της κατανάλωσης και των αγοραίων εκτονώσεων και αποσκοπούν στην εδραίωση μιας κοινωνίας ελευθερίας, ισότητας αυτοοργάνωσης και αλληλεγγύης. Επιπλέον η φυλάκιση μου όχι μόνο δεν με έχει οδηγήσει σε φυσική, ηθική και διανοητική φθορά, αλλά και το μόνο που έχει πετύχει είναι να ενισχύσει τις πεποιθήσεις μου και να βαθύνει ακόμα περισσότερο την οργή μου.

5.-Την 1η Νοεμβρίου λοιπόν, θα οδηγηθώ στα δικαστήρια της πρώην σχολής Ευελπίδων για να δικαστώ. Παρότι όμως ο κατηγορούμενος σε αυτή τη δίκη θα είμαι εγώ, όπως εγώ είμαι άλλωστε κι αυτός που «ξεπληρώνει» άλλωστε όλο αυτό το διάστημα το αντίτιμο που επιφυλάσσει το κράτος σε όσους με συνείδηση εξεγερθούν, η δίωξη, προφυλάκιση και δίκη μου δεν έχουν σε καμία περίπτωση προσωπικά χαρακτηριστικά. Και στην υπόθεση αυτή -όπως και σε αρκετές άλλες στο παρελθόν- στο πρόσωπο ενός αγωνιστή αυτό που διώκεται, φυλακίζεται και δικάζεται από το κράτος είναι η ιδέα και η πράξη της αντίστασης στους σχεδιασμούς του, της οργάνωσης έξω από τα πλαίσια των θεσμικών χειραγωγών-μεσολαβητών και της αλληλεγγύης μεταξύ των καταπιεσμένων και αγωνιζόμενων τμημάτων της κοινωνίας. Άλλωστε η τακτική της τρομοκράτησης -με την ποινικοποίηση των κοινωνικών αγώνων, τις συλλήψεις, τις ομηρίες αγωνιστών, τις δίκες και τις καταδίκες- που ακολουθεί το κράτος σε κάθε στιγμή όξυνσης του κοινωνικού-ταξικού πολέμου, δε στοχεύει απλά στη τιμωρία όσων συλλαμβάνονται αλλά πολύ περισσότερο στον εκφοβισμό και την αποθάρρυνση όσων δεν δείχνουν διατεθειμένοι να συ-

---

Κ. Μητροπετρ...
την διάρκεια συγκρ...

ΝΑ ΚΡΑΤΟΥΝ ΑΝΟΙΚΤΟ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ΤΗΣ ΑΝΥΠΑΚΟΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΥΓΚΡΟΥΣΗΣ

ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΣΤΟΝ ΑΝΑΡΧΙΚΟ Κ. ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ

(που δικάζεται την 1 Νοέμβρη)

Συνεργασία Αναρχικών Ομάδων για την Κοινωνική Αλληλεγγύη και την Πολύμορφη Δράση

ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΣΤΟΝ Κ. ΜΗΤΡΟΠΕΤΡΟ

θα γίνουν από ομάδες και συντρόφους σε:

ΘΕΣ/ΝΙΚΗ, ΠΑΤΡΑ, ΧΑΝΙΑ, ΚΑΒΑΛΑ, ΗΡΑΚΛΕΙΟ, ΑΓΡΙΝΙΟ, ΞΑΝΘΗ

και **ΑΘΗΝΑ** ΘΗΣΕΙΟ (έναντι σταθμού Ηλεκτρικού) ώρα 11 πμ ΣΑΒΒΑΤΟ 30/10/99

ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ

Εκδηλώσεις αλληλεγγύης στον αναρχικό Κ. Μητροπέτρο πραγματοποιήθηκαν σε Θεσ/νίκη, Πάτρα, Χανιά, Καβάλα, Ηράκλειο, Αγρίνιο και Ξάνθη.

Στην ΑΘΗΝΑ πραγματοποιήθηκε την Τρίτη 26/10 συγκέντρωση στο περιβολάκι της Νίκαιας και στη συνέχεια πορεία στις φυλακές Κορυδαλλού στην οποία συμμετείχαν 250 αναρχικοί και αντιεξουσιαστές. Ακολούθησε εκδήλωση - συναυλία με την Ωχρά Σπειροχαίτη στην Πλατεία Εξαρχείων στις 29/10, ενώ το Σάββατο 30/10/99 πραγματοποιήθηκε συγκέντρωση και πορεία από το Θησείο προς το κέντρο της Αθήνας στην οποία συμμετείχαν 500 άνθρωποι. Η πορεία με παλμό και συνθήματα αλληλεγγύης και ενάντια στο κράτος κατέληξε στα Προπύλαια.

Η απόφαση που επιβλήθηκε στον Κ. Μητροπέτρο ήταν τελικά 5,5 χρόνια (για κατοχή εκρηκτικών και διατάραξη κοινής ειρήνης) και αφέθηκε ελεύθερος με περιοριστικούς όρους και καταβολή εγγύησης 300.000 δρχ.